

37

νοέμβριος 08
διανέμεται δωρεάν

VELVET
mornings



PAMPERO EL RON PREFERIDO EN LOS BARES DE CARACAS

Medalla de oro de San Francisco World Spirit Awards 2007



Index

02 VELVET MORNINGS

FIRST WE TAKE ATHENS

06 A taste of desire

CAMERA

10 **Persona:** Jean Seberg

12 The BOND Supermacy
Ο Βρετανός κατάσκοπος επιστρέφει και επαναδικδικεί το θρόνο του.

14 Dennis Gannsel

16 **Velvet Cinema:** Il Divo, Die Welle

THEATER

18 Ο ερωτικός Μαριβώ, ο ερωτευμένος Λεπίν, Δημήτρης Πληιώνης και άλλες ιστορίες μετά την «κληρονομιά»

DECADANCE

20 Επιχορηγήσεις στον Ελληνικό Χορό...

B-SIDES

22 Grace Jones

24 **Pick-up:** Love Is All, Fuzzy Nerds, Vivian Girls, Crystal Stilts, The Pains of Being Pure at Heart

25 Συναυλιακοί χώροι στην Αθήνα των 80's

26 Noblesse Oblige:
Η ισχύς (και η Τέρψις) εν τη ενώσει

28 Little Boots

30 Velvet Prize

FASHION

34 Hangout

36 You can leave your hat on

38 Velvet Castle

ART

46 Επείγον: Μανιφέστο

48 Art Agenda

DIGITAL CULTS

49 London Games Festival. No escape...

ARCHITECTURE

50 Μανιφέστο με 10 σχέδια

BOOK

52 H.P. Lagavulin: a storyteller legend

COMICS

54 Τάσος Μαργακός (aka Tasmar)

FORKS AND KNIVES

56 Ο άνετος πουρές

FOOTBALL IS LIFE

58 Microfootball

POT POURRI

60 News, Parties, Events, Gigs

ZEPPELIN

63 American Elections Revisited
(από «Σάββατο βράδυ στην άκρη της πόλης»)

MY SPACE WHORE

64 Etten

Velvet Mornings

KRAX ! CRASH ! BAM ! POW ! WOW !

Βρε δεν πα να γίνεται χαμός... βρε δεν πα να γίνεται και κραχ και κρας και κραμψ... βρε δεν πα να βαράνε οι βιοηλιτζήδες... εμείς το βιοηλί μας... είτε με τα ηλίγα (τα πολλὰ δεν παίζουν έτσι κι αλλιώς) είτε με λιγότερα θα συνεχίσουμε να κάνουμε αυτό που κάνουμε... θα τη βρούμε την άκρη... όπως κάνουμε πάντα δηλαδή...

Και επειδή, όπως έχουμε ξαναπεί, οι δυσκολίες θέλουν τσαμπουκά, αρχίζουμε...

Στις 19 Δεκεμβρίου έχουμε το μεγάλο μας πάρτυ στην ανανεωμένη στοά Bacaro... θυμάστε τι έγινε πέρσυ στο ΑΣΤΥ... Ε, φέτος με τους super!!! guests-έκπληξη που θα έχουμε θα γίνει μεγαλύτερος χαμός!!!

Επόμενο και σημαντικό... το Μάρτιο κλείνουμε τα 4 χρονάκια μας... στο καθιερωμένο μας Velvet Festival και σε συνεργασία με το καλύτερο, ίσως, περιοδικό στο χώρο του, το ARTROCKER magazine, θα δώσουμε και τα πρώτα μας Velvet βραβεία... και για να μην παρεξηγηθούμε... δεν μας νοιάζει το «καλύτερο» ή το «τέλειο»... οι πρωτιές και μαλακίες... ο κόσμος ψηφίζει τις αγαπημένες του πιο Velvet κυκλοφορίες, μαζί και ο Μάκης Μηλάτος και το μουσικό τμήμα του Velvet... έτσι να κυλάει το πράγμα... να προχωράει δυναμικά μια φάση που έχουμε ξεκινήσει 4 χρόνια τώρα με τα Velvet Unplugged το 2006, τα Velvet Party, τα Velvet Festival, το Velvet Bus (έρχεται και το Vol. 2) απ' όπου έχουν «παρελάσει» τα καλύτερα παιδιά και οι καλύτερες μουσικές...

Και τα βραβεία!! Τι καλύτερο από ένα άρθρο κι ένα super live σ' ένα από τα club nights του Artrocker στο Λονδίνο!!!

*more infos στις σελίδες του Μάκη Μηλάτου

Au revoir

x

Dewar's, "White Label" and the Highlander device are registered trademarks.

Dewarism 21 Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ... ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ.

Όταν νιώθεις ευτυχισμένος, είσαι αισιόδοξος. Και όταν είσαι αισιόδοξος, πετυχαίνεις αυτό που θες ευκολότερα. Βλέπεις; Δεν είναι μια χίπικη φιλοσοφία, αλλά κοινή λογική. Δες και τον Clive Owen, ένα γνήσιο Dewarist, ο οποίος απορρίπτει ακριβοπληρωμένους ρόλους για να επιλέξει διαφορετικούς χαρακτήρες που τον ευχαριστούν, είτε είναι στο Hollywood, είτε σε μικρές θεατρικές σκηνές στο West End του Λονδίνου. Καλωσήρθες στο Dewarism, ένα διαφορετικό τρόπο ζωής εμπνευσμένο από τον Tommy Dewar (1864-1930), που υποστηρίζει ότι η απόλαυση της ζωής είναι το κλειδί της επιτυχίας.

Dewarism.com



Απολαύστε υπεύθυνα

VELVET

mornings

τεύχος.37 / νοέμβριος 08 / μηνιαία δωρεάν έκδοση

Εξώφυλλο

model: Μαρίσα, concept: callas, φωτογραφία: Άγγελος Καϊτσίης

Διευθυντής: Άρns Ιωνάς

Διευθυντής σύνταξης: Λάκns Ιωνάς

Υπεύθυνος ύλης: Αντρέας Κίκnpas

Σχεδιασμός: Άντα Θεοδωρακάκn, Ειρήνη Ζωγράφου

Δημιουργικό: Διονυσία Μπισσή, Θάλεια Παρασκευά

Υπεύθυνος επικοινωνίας: Γιάννns Τσιουήλns

Διεύθυνση διαφήμισης: The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης: Χριστίνα Ροδοπούλου

Direct market: Άγγελος Καϊτσίης

Συντάκτες

VELVET MORNINGS Λάκns & Άρns Ιωνάς

FIRST WE TAKE ATHENS Νατάσα Χτενά

CAMERA Άκns Καπράνος, Αντρέας Κίκnpas, Νατάσα Χτενά

LEVER DE RIDEAU Νάντια Δρακούλn

DECADANCE Nadiezza Stroutskova

B-SIDES Δημήτρns Βόγλns, Γιάγκος Κολλιοπάνος, Νίκος Λιάσкас, Μάκns Μηλάτος, Οδυσσεάς Νικτιτιανός, Γιάννns Τσιουήλns

DIGITAL CULTS Δάφνη Δραγώνα

SIZE Photoharrie, Asako Masunouchi, Μννάs Μνντασίs

ART Νάντια Αργυροπούλου, Θεοδώρα Μαλάμου

ARCHITECTURE Ανδρέας Αγγελιδάκns

COMICS Τάσος Παπαϊωάννου

BOOKS Βασιλική Πέτσα, Άννα Μαρτίνου

FORKS AND KNIVES Γιάννns Τσιουήλns, Φώτns Βαηλάτος

FOOTBALL IS LIFE Αντρέας Κίκnpas

ZEPPELIN Σώτη Τριανταφυλίλου

MY SPACE WHORE Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες

Paul Bennett, Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος, Ξένια Καηπακτοόγλου, Χριστόφορος Μαρίνος, Μάριος Μπισμπής, Ηλίας Παπαζαχαρίας, Dr. Faux

Διόρθωση Κειμένων: Ελευθερία Ρεΐζη

Styling: Άννυ Χασομέρη

Βοηθός Styling: Μαριανίνα Σέττα

Φωτογράφοι: Άγγελος Καϊτσίης, Παντελής Ροπόκns

Γραμματοσειρά τίτλων (BPscripT)

backpacker.gr (Γιώργος Τριανταφυλίλλας)

Έκδοση

The Studio (art projects),

Μιητιάδου 17, 4ος όροφος, 105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

info@velvetmagazine.gr

www.velvetmagazine.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή: Multimedia A.E.

DO THE VELVET!

ΣΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΗΜΕΙΑ

Καφέ - bar - εστιατόριο ΚΕΝΤΡΟ: Bliss, Ρόμψns 24A | Booze, Κολλοκατρώνns 57 | Capu, Λέκκα 14 | Key, Πραξιτέλνους 37 | Obi, Σκουηέννν 2 Πλnt. Κηουθρώνns | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύτσπ 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτσπ | Paíridaeza, Παρνσσού 3 | Bartsesera, Κολλοκατρώνns 25 (Σταό Πραξιτέλνους) | The 7 Jokers, Βουήλns 7 | Μαγκαζέ, Αιδήου 33 | Φίλνμα, Ρόμψns 16, **ΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Barbara's Food Company, Ερ. Μνενάκn 63-65 | Cafeína, Κιάφας 6 | Circus, Ναυαρίνου 11 | Cookou Food, Θεμιστοκλήους 66 | Decadence, Βουηλαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλήους 74 | Box, Κωήέττn 4 | Κήπns, Ερ. Μνενάκn 87 | Κόκκοι Καφέ, Ασκήλννιού 39 | Playhouse, Βαητεσίου 49 | Ρακουμέλ, Ερ. Μνενάκn 71 | Resin, Ερ. Μνενάκn 53, | Underground, Μεταζά 21, | Vox, Αραχώβns 61, | AB, Ερ. Μνενάκn 53, | Γιάντες, Βαητεσίου 44 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβns 38 | Ποδήλntο, Θεμιστοκλήους 48A | Πωλείται, Κωήέττn 9 | Τραηαήά, Ασκήλννιού 45 | Χάρτες, Βαητεσίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τρομ, Μαυρομνχάλn 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Επί τns Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αηεζάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλn, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Fridays, Νεοφύτου Βόμβα 2 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Tiki, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννn | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βέικου 33, **ΜΕΤΣ:** Cafe Odeon, Μάρκου Μουσούρη 19, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιάτου 6 - 8 | Τρονα, Βηλαχάβα 9 & Αθηνάς, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθηνais, Ηρακλειδών 12 | InotheKa, nλ. Αβυσσανίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Αηχημιστής, Χριστοκοπίδου 3 & Καραϊσκάκn | Άσπρo καφέ, Αριστοφάνους 4 | Άστρον, Τάκn 3 | Godzilla, Ρήγα Παλημίδου 5 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | One Happy Cloud, Αριστοφάνους 12 | Soul, Ευριπίδου 65 | Yoga Bala, Ρήγα Παλημίδου 5 - 7 | Ψύρρα, Μισούλn 19 | Vanes, Αισώπου & Μυκό-νου 13, **ΓΚΑΖΙ:** Γκαζάκι, Τριπτολήμου 31 | Fantaseed, Τριπτολήμου 8 | The Hive, Τριπτολήμου 34 & Βουτάδων | Hoxton, Βουτάδων 42 | K44, Κωνσταντινουπόλνως 44 | Mad, Περσεφόνns 53 | Mama'sa, Περσεφόνns 41 | Micraasia, Κωνσταντινουπόλνως 70 | Μνησιγαυείο, Κηεάν-θους 8 | n, Ευπατριδών 7 | Tapas, Τριπτολήμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγησιήλδου, 61β, **ΙΛΙΣΙΑ:** Gush, Ίωνος Δραγούμn 58, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηρίκι, Φρύνns 18 | Fridays, Υμηττού 110, Ερn. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλήους 154 | Un mundo, Υμηλάντου 176, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Sempre, Σαρανταπόρου 51, **ΚΑΛ-ΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αηεζάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παηιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρn, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολλογγίου 8, Κεντρική Πλnt. Χαλνανδρίου **Καταστήματα ΚΕΝΤΡΟ:** Prime Timers, Ερμού 99 | Σόλωνος Records, Καηλνανών 14 | Wave, Ερμού & Νίκns 3 | WESC Exclusive Store, Attica, Πανεπιστημίου 9, **ΞΑΡΧΕΙΑ:** Buy or Die, Θεμιστοκλήους 68 | Clipart, Μνάτσπ 6 | Guest List, Θεμιστοκλήους 48 | Spindle, Διδότου 49 | Yesterday's Bread, Καηλνδρομίου 67-69 | Vinyl microstore, Διδότου 34, **ΚΥΨΕΛΗ:** Μουσικόπολns, Κυψέλns 83, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lillypute, Μαραζήλ 37 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλημίδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Oh! My Ark, Αγίος Θέκλns 16 | Formika, Παηλνδάος 9, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Prime Timers, Φρύνns & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43 | Prime Timers Street, Σαρανταπόρου 56, **ΓΑΥΦΑΔΑ:** .Lak, Α. Μεταζά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμνδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Prime Timers, Δούσμανν 26, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίος Παρασκευάς 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41 | Prime Timers, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέσn Παηίδι) | Virgin Mega Store, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέσn Παηίδι), **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Prime Timers, Θησεως 135-137, **ΑΙΤΑΛΕΩ:** Prime Timers, Ιερά Οδός 278, **Ν. ΙΩΝΙΑ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλλου 28 | **Υμητιοπολνέα ΚΕΝΤΡΟ:** Εν Αθηνais, Μαυροκαρδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκήλννιού 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΞΑΡΧΕΙΑ:** Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αερόνι, Ηρακλειδών 22, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλν-όστημ, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραοήλ & Δημητρίου 56, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35 **ΟΙΝΕΥΤΑ ΚΕΝΤΡΟ:** Άστν, Κοραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκόσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδρνγκτώνns 21 (Πατσίων 101) **ΟΧΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκns 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαηό, Λάμπρου Κατσώνn 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανσαού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **Χώροι τέχνης ΚΕΝΤΡΟ:** AMP, Επικούρου 26 & Κορίνns 4 | **ΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλήους & Α. Μεταζά 25 | Manufactura, Ζωδόδου Πηγύs 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονns Τέχνns Ιλνάνα Τούντα, Αρματολών & Κηεφτών 48 | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολντισμό, Μαυρομνχάλn 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Καηφαγιάν, Καψάλn 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επτακάλκου 11 | Ελννν Κορωναίου, Μτσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑ-ΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βνκτωρns Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonaopolou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμολίου 10, Βαρβάκειος Πλntαεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναγύρων 20 | Xirpas Gallery, Σοφοκλήους 53Δ | Α.Δ., Παηλνδάος 3 | Μικρό Πολντεχνείο, nλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** The Breeder, Ιάσσονος 45, **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κοηλών, Ναυηλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολns, Μπισμπουήλnas 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παηνά & Φιλεηλνώνns, **Ζεάτρο ΚΥΨΕΛΗ:** Τόπος Αηηού, Κυκλνδών & Κεφαηλνώνns

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καταστήματα: Joint, Αγίος Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκαου 5, **χώροι τέ-χνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνns 13 **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολns, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Άρμουδάρα) **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλδου 4 **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** Lemon, Περιάνδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλδου 6 **ΧΙΟΣ** Αιθουσα τέχνns Καηλνθήnn, Γεωργ. Μουτάφn 4 | Βιβλνποηεία Πάνυρος, Αηηωταρίας 42-44 **ΧΑΛΚΙΔΑ** Azul, Αγίος Νικόλnας, Μπουρτζ



A taste of desire



FLESH
WORLD

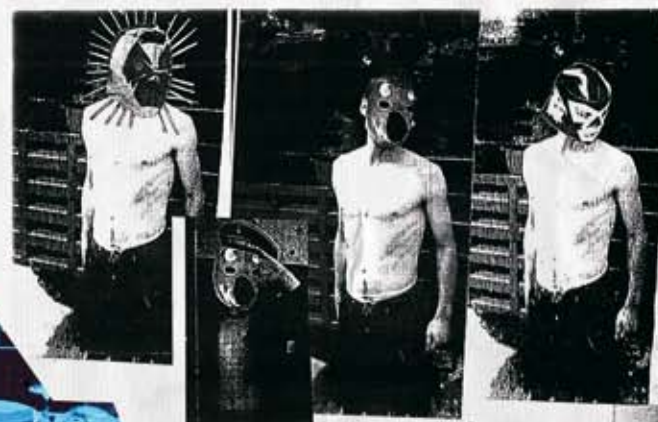


Η τρέλα, η οργή, η διαισθητικότητα, η δίψα, ο ερωτισμός της, διαφαίνονται τόσο μέσα από τη γραφή όσο και από τα πορτρέτα της:

Με λένε τρέλα. Με λένε πόνο. Με λένε ανασφάλεια. Με λένε φόβο. Με λένε αμφιβολία. Με λένε δύναμη. Με λένε υστερία. Με λένε παιδικότητα. Με λένε σχιζοφρένεια. Με λένε αφέλεια. Με λένε αρρώστια. Με λένε υπνοβασία. Με λένε φρίκη. Με λένε λιμάνι. Με λένε ηρεμία. Με λένε φίλη. Με λένε μπτέρα. Με λένε γκόμενα. Με λένε γυναίκα. **Με λένε Λέξη.**

Εάν δεν ήταν η Γώγου, Η ποιήτρια, θα ήταν σίγουρα η Μήτσορα. Γροθιά στο στομάχι.

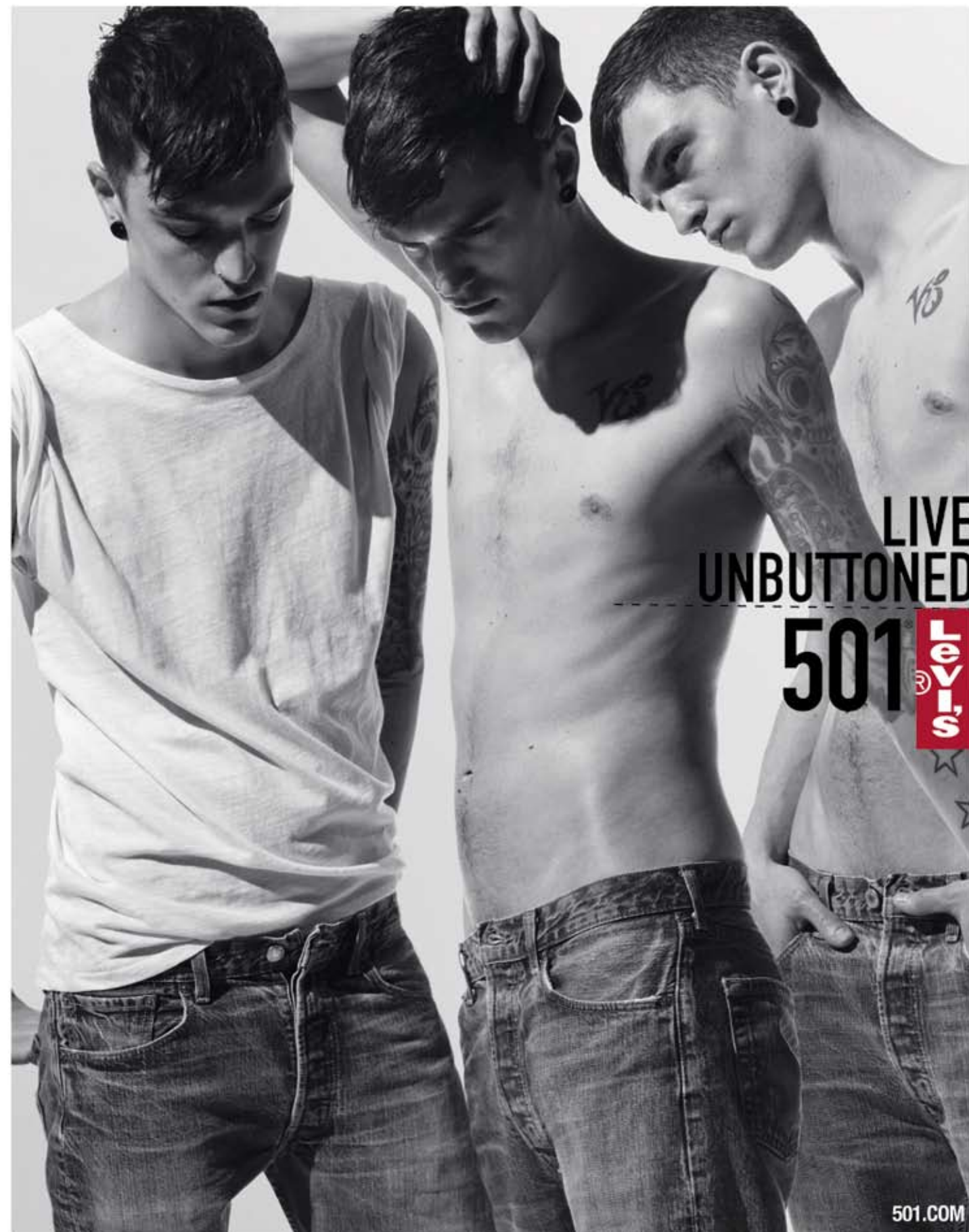
Έντονος μήνας ο Οκτώβρης κι οι κυμοί βράζουν αλλού. Βγάλαμε τα ημερολόγια για να πιάσουμε την αντίστροφη μέτρηση μέχρι την ημέρα που θα δούμε (επιτέλους, ευχόμαστε!) από κοντά το Martin Tomlinson (Selfish Cunt) να κυλιέται, να δένεται και να ουρλιάζει και μάλιστα να τον πιάσουμε απ' τα μαλλιά...



..κι απολαύσαμε (φάγαμε καλή εν ολίγοις :D) και γεύσεις που μας ταρακούνησαν/ σαγήνεψαν/ εκστασίασαν/ ταξίδεψαν στο Αιγαίο...

Στρείδια στο κέλυφος, με το άρωμα της αρμύρας διατηρημένο, πανέτοιμα για ρούφηγμα και γλύψιμο μετά βορβύλων, χταπόδι στη σχάρα με λιαστή ντομάτα, όντως υπέροχη (εύγε Τερψιχόρη!), λευκή ταρταρούλα με κάππαρη, τραγανό φιλέτο γλώσσας σε κρούστα καλυμμένο από κρέμα φρέσκων μανιταριών... εξαιρετικό service (υπάρχει και στην Αθήνα τελικά)... χαλαρωτικά ποπκίτς ερωτοτράγουδα... Τι άλλο μπορεί να θέλει κανείς; Βάλαττα, βάλαττα!

Ταξιδέψαμε δια μέσου της Αλεξάνδρειας στο βασίλειο της Hatshepsut (τρελή γκόμενα) ή έτσι φανταστήκαμε τουλάχιστον, δοκιμάζοντας μετά από καιρό και στην Αθήνα χούμους και μπαμπακανούς (πουρές μελιτζάνας με ταχίνι), κρεμμύδια (μικρούλικά και τόοοοοο γλυκά) γεμιστά με μυζήθρα, δυόσμο και σταφίδες και αρνάκι μαγειρεμένο με αποξηραμένα φρούτα και σαφράν.





Και στο Bar guru Bar (εξαφρώς pricey αλλά ατμοσφαιρικά) γευτήκαμε νοστιμότατο κάρι (ιδιαίτερα αυτό με το γάλα καρύδας, την πράσινη πάστα κάρι και τις μελιτζάνες), ανταγωνισμο σχεδόν της Γερανίου (μάλλιστα, μάλλιστα). Σαν option ο χώρος βέβαια πιο ωραίος τα Παρασκευοσαββατοκύριακα, όπως περιέργως, όταν γίνεται το αδιανόητο και τα σφηνάκια μαστίχας πάνε κι έρχονται σαν τρελά πάνω απ'τα χαλιά...

(Σημείωση: η πολυπολιτισμικότητα της Αθήνας άλλους τους τρομάζει, άλλους τους εξοργίζει, άλλους τους εξιτάρει, άλλους τους αποδιάζει, άλλους τους αφήνει παγερά αδιάφορους. Μόνο σε λίγους υπενθυμίζει πόσο έχει εμπλουτιστεί γαστρονομικά χάρη σ' αυτήν η πόλη.)

Σας συνιστώ:

- Να κοιτάξετε τον ουρανό, ενώ κινείστε με σκυμένο κεφάλι στην πόλη.
- Να διαβάσετε και ίσως να απολαύσετε το In the night kitchen του Maurice Sendak.
- Να αναζητήσετε και να σφραγίσετε στη μνήμη τις μυρουδιές που σας ταράζουν.
- Να ακούσετε Divine, εάν δεν το έχετε ήδη κάνει.
- Να ακούσετε μουσική που δεν είναι όντως "sooooooool" και να επιτρέψετε να σας καυλώσει. Whatever, you know?
- Να διαβάσετε το «Ρομαντικό Επίλογό» του Νίκου Καρούζου.
- Ερωτευτείτε, σιδήποτε και ιδιαίτερα όχι ανθρώπους.
- Να αντισταθείτε. Γενικότερα.

Δημήτρης Ιωάννου

Ο Δημήτρης Ιωάννου κάλυψε τους τοίχους του K44 με 514 φακέλους οι οποίοι περιείχαν δίσκους που αγόρασε ο ίδιος, λόγω της δραστηριότητάς του ως –μέγας– DJ (Dj Βουνό), από το ebay και online μουσικά καταστήματα και μας ταξίδεψε μέσα από τα μονοπάτια του ενός μεγάλου του πάθους:

Τι σου πέρασε απ' το μυαλό όταν τελείωσες με το στήσιμο της έκθεσης;

«Τι έσιαξα πάλη ο μπαγάσας...»

Γιατί φάκελοι δίσκων;

Μου φαίνεται εξαιρετικά ενδιαφέρον το ότι ο δίσκος βινυλίου (ένα αναλογικό μέσο) είναι ένα από αντικείμενο το οποίο περιέχει μουσική, η οποία είναι από τη φύση της abstract.

Ποιες είναι οι εμμονές σου;

Εεεεεμ.... Είπαμε στην έκθεση υπάρχουν 514 ταχυδρομικές συσκευασίες αποστολής δίσκων... Χμ... ποιες να 'ναι άραγε...;

Και οι επιρροές στη δουλειά σου;

Maurice Merlau-Ponty, Gerhard Richter, Cildo Meireles, Jean Baudrillard, Verner Panton, Walter Benjamin, «Ο Τραγουδιστής και το Κορίτσι του Μπαρ».

Τι ήθελεις να γίνεις όταν μεγαλώσεις;

Άλλαζα κάθε εβδομάδα, αλλά από αυτά που θυμάμαι είναι ωκεανολόγος και διαφημιστής. Μάλλον με είχε επηρεάσει ο Κουστώ κι ο Σεγκελά.

Πόση σημασία έχει το χρώμα στη ζωή σου;

Αν σκεφτείς πως το ερευνώ διεξοδικά εδώ και 13 χρόνια περίπου, ψιλοτεράστια. Αυτό είναι το πρώτο πρότζεκτ ίσως που δεν σ' αφορά καθόλου αυτό το κομμάτι της δουλειάς μου. Όταν κάτι αρχίζει να γίνεται safe, καλό να είναι προχωράς.

Πως έχει αλλάξει ο τρόπος με τον οποίο βλέπεις και αντιλαμβάνεσαι την τέχνη από τότε που πρωτοξεκίνησες να ασχολείσαι;
Πλέον, ότι κάνω, ξέρω και γιατί το κάνω, κάτι που δεν γινόταν όταν ήμουν νεανίας.

Τι σου έχει μείνει από τη Νέα Υόρκη και τι από τη Νορβηγία;

Από NYC το overdose πληροφοριών και το μπέηγκελ με κριμ τσιζ και τομέντο (γκρίντ). Από το Μπέργκεν η αλληλοϋποστήριξη των ανθρώπων που αποτελούν την (εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και δυνατή) μουσική σκηνή.

Ποια είναι τα όνειρα και σχέδιά σου για το άμεσο μέλλον;

Το remix αυτής της έκθεσης θα ταξιδέψει στο Μπέργκεν, στη Νορβηγία αρχές Δεκεμβρίου. Ένα τρελό όνειρο που έχω είναι να μπορώ να ζω από αυτό που κάνω επιτέλους. Εντάξει, είπα «τρελό»...

ΜΕΤΑ ΤΟ "ΠΕΙΡΑΜΑ" ΚΑΙ ΤΙΣ "ΖΩΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ"
Ο ΝΕΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ



ΤΟ ΚΥΝΙΑ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟ

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2008

ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

MEDIA

german

films

seven FILMS

Jean Seberg

«Συγχωρέστε με. Δεν αντέχω, άλλο τα νεύρα μου». Συνεχίζουμε από κει που είχαμε μείνει στο προηγούμενο Velvet, μ’ ένα σημείωμα απειλησίας ενός κινηματογραφικού αστεριού, γραμμένο 24 χρόνια νωρίτερα από εκείνο του Λέσλι Τσέουνγκ. Μοιάζει παρόμοιο, ήταν όμως πιο θαμπό. Είναι μάλλον άστοχο το κλασικό ερώτημα, αν δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση θα ασχολούμασταν με τα 70α γενέθλια της Τζιν Σίμπεργκ, που θα συμπληρώνονταν αυτόν το μήνα, εφόσον ήταν ακόμα στη ζωή, μια και εκείνη ως «Πατρίσια Φραντσίνι», την ώρα της βόλτας της με τον Μπελμοντό-«Μισέλ Πουακάρ» στα Ηλύσια Πεδία του Παρισιού (στο *Με Κομμένη την Ανάσα* του Γκοντάρ, 1959), παραμένει άτρωτη και μοντέρνα όσο μία από τις *Δεσποινίδες της Αβινιόν* του Πικάσο. Η «εικόνα Σίμπεργκ», με όλο το εκπληκτικό της αμπαζάζ σε κούρεμα - μπιουζάκια - φορέματα, δεν είναι παρά μία –εξάισια– από τις πολλές της τέχνης του σινεμά. Για τη γενέτειρά της, την Αϊόβα βέβαια, η Σίμπεργκ δεν ήταν τόσο «Πατρίσια», όσο μια γήλυκύτατη σταχτοπούτα που ανακαλύφθηκε από το δεξιότεχνη Αυστριακό του Χόλιγουντ, Ότο Πρέμινγκερ, για να παίξει τη Ζαν Ντ’ Αρκ στο σχετικό πρότζεκτ του, στα 1957. «Έχει την όψη, τη διάνοια και ακριβώς την αθωότητα που χρειάζεται, ενώ είναι

Η ΤΖΙΝ ΣΙΜΠΕΡΓΚ ΩΣ «ΠΑΤΡΙΣΙΑ ΦΡΑΝΤΣΙΝΙ», ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΒΟΛΤΑΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΕΛΜΟΝΤΟ-«ΜΙΣΕΛ ΠΟΥΑΚΑΡ» ΣΤΑ ΗΛΥΣΙΑ ΠΕΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ, ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΤΡΩΤΗ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΟΣΟ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΒΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΟ

και απόλυτα συνεργάσιμη» δήλωνε ο Πρέμινγκερ για το –18χρονο τότε– σουηδικής καταγωγής πουλέν του. Η Σίμπεργκ συγκίνησε ως «Αγία Ιωάννα», όμως γενικά η ταινία κινήθηκε στα ρηχά. Ο Πρέμινγκερ τη δοκίμασε και στο «μοιραίο» ρόλο της κακομαθημένης Σεσίλ που καταστρέφει τη ζωή της Ντέμπορα Κερ στο *Καλημέρα Θλίψη* (1958). «Θα μπορούσα να ξεκινήσω το *Με Κομμένη την Ανάσα* από την τελευταία σκηνή του *Καλημέρα Θλίψη*, βάζοντας έναν τίτλο “Τρία Χρόνια Μετά”», έχει πει ο Γκοντάρ εκφράζοντας το δεσμό μεταξύ Πατρίσια και Σεσίλ. Λίγο πριν το Παρίσι, η Σίμπεργκ είχε περάσει και από το Λονδίνο, βοηθώντας τον Πίτερ Σέλλερς να κάνει το κομμάτι του στο χαριτωμένο *Ποντίκι που Βρυχάται* (1959) του Τζακ Αρνολντ. Στα σίξιτις κινήθηκε μεταξύ Ευρώπης και Χόλιγουντ, αναλαμβάνοντας ρόλους σε ταινίες που σχεδόν όλες χαρακτηρίστηκαν στην εποχή τους ως παταγώδεις αποτυχίες, σταδιακά όμως κάποιες απ’ αυτές απέκτησαν τουλάχιστον την τιμητική στάμπα της «υποτιμημένης». Πιο χτυπητή ήταν η περίπτωση του *Παράξενου Ρομάντζου* (1964), του Ρόμπερτ Ρόσεν, όπου η Σίμπεργκ ως θεηκτική αλλά σχιζοφρενής

«Λίλιθ» ταλαιπώρησε αφάνταστα τον ψυχοθεραπευτή Γουόρεν Μπίτι. «Μην τυχόν και τη δείτε, είναι μόνο για λήτρες του “καλλιτεχνικού”», ξόρκιζε τους αναγνώστες το περιοδικό Variety, τον καιρό που διαφέντευε το αμερικανικό κοινό, ευνοώντας μία από τις ιστορικότερες ζημιές της Columbia. Το ίδιο εκτός τόπου και χρόνου θεωρήθηκαν απόπειρες όπως ο –γυρισμένος εν Ελλάδι– *Δρόμος της Κορίνθου* του Κλιντ Σαμπρόλ (1967), παρωδία κατασκοπικού θρίλλερ, ή το μιούζικαλ-γουέστερν *Ο Δρόμος της Ευτυχίας* (1969) του Τζόσουα Λόγκαν, πηλαί στον Κλιντ Ίσγουντ και τον Λι Μάρβιν. Ήταν τότε που η Σίμπεργκ είχε αρχίσει να νοιάζεται περισσότερο για την πολιτική της δράση, βοηθώντας ομάδες αυτόχthonων Αμερικανών, αλλά και τους Μαύρους Πάνθηρες. Οι εποχές του Κώδικα Χείζ είχαν περάσει, όμως το FBI δεν έμεινε απαθές σε μια τέτοια περίπτωση «εθνικού κινδύνου», σκαρώνοντας και διαδίδοντας, στα 1970, ότι τάχα η Σίμπεργκ δεν είχε μείνει έγκυ-

ος από το σύζυγό της Ρόμμεν Γκάρι, αλλά από κάποιον *Μαύρο Πάνθηρα*. Το σοκ την οδήγησε σε απώλεια του μωρού πριν τη γέννα, αλλά και σε ένα μακρύ ταραγμένο φεγγάρι στο Παρίσι, στο οποίο έδωσε η ίδια τέλος, με κοκτέιλ βαρβιτουρικών και αλκοόλ, το Σεπτέμβριο του 1979. Αυτή ήταν βέβαια η επίσημη εκδοχή, γιατί ο επίλογος, σύμφωνα με τη στενή της φίλη Νίκο, ίσως γράφτηκε διαφορετικά: «Έλεγε συχνά για τους άντρες του FBI που την περιτριγύριζαν. Έχετε δει κανέναν από αυτούς; Είναι ακριβώς τόσο χυδαίοι όσο τους φαντάζεστε. Πολλές φορές η αλήθεια είναι πιο τρομακτική απ’ όσο μπορεί κανείς να διανοηθεί, γι’ αυτό και δε θα τη σκαλίσω, αφού κανείς δε θα με πιστέψει»...



THE BOND SUPERMACY

Ο Βρετανός κατάσκοπος επιστρέφει και επαναδιεκδικεί το θρόνο του

Ήταν το 1953, όταν ο Τζέιμς Μποντ έκανε την πρώτη του εμφάνιση στο κοινό, όχι ως πρωταγωνιστής κάποιας κινηματογραφικής υπερπαραγωγής, αλλά ως λογοτεχνικός ήρωας στη νουβέλα “Casino Royale”, του Ίαν Φλέμινγκ. Ενός ανθρώπου, που πριν μεταπηδήσει στη δημοσιογραφία, είχε περάσει από τη Βασιλική Στρατιωτική Ακαδημία του Σάντχερστ, ενώ – δώστε βάση – είχε εργασθεί και για τη ναυτική αντικατασκοπεία, κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Το εν λόγω μυθιστόρημα, λοιπόν, παρουσίασε μια εντυπωσιακή κίνηση ενώ, ένα χρόνο αργότερα, αγοράσθηκε από την Columbia. Ποίος ο λόγος;

Ο νέος αυτός ήρωας «έσκασε μύτη» στα μέσα της δεκαετίας του '50, περίοδο όπου ο λεγόμενος «ψυχρός πόλεμος» βρισκόταν στο αποκορύφωμά του. Ήξερε, μανούλα μου, τότε θα ρίξουν οι Σοβιετικοί / Αμερικανοί τη βόμβα και τα ρέστα. Και ο μόνος διαθέσιμος ήρωας εκείνη την εποχή ήταν ο Φίλιπ Μάρλοου, ένας μίζερος αλκοολικός νάρκισσος, που είχε ήδη αρκετά στο κεφάλι του. Μην αναρωτιέστε, λοιπόν, εσείς που ανομπάρετε τον 007, πώς έφθασε εκεί που έφθασε. Στο κάτω-κάτω, ήταν και είναι στο πλευρό μας και μάλιστα (όπως υποδηλώνουν τα δύο πρώτα μηδενικά του κωδικού του), με άδεια να σκοτώνει: Προσπαθήστε να μετρήσετε τους Σοβιετικούς, τους Κινέζους και τους άλλους κομμουνιστές, ανεξαρτήτως εθνικότητας, που «καθάρισε» κατά την περίοδο του ψυχρού πολέμου και θα χάσετε το λογαριασμό! Όλα αυτά, βεβαίως, αποτελούν βάσεις μιας άκρως αμφισβητούμενης ιδεολογίας, αλλά ας μην μιλήσουμε για πολιτική...

Η ουσία είναι πως «Στην υπηρεσία της Αυτής Μεγαλειότητας», ο Τζέιμς Μποντ σκότωσε γύρω στα 300 άτομα και... έκανε έρωτα με 60 γυναίκες. Αυτό το τελευταίο ήταν που έκανε τη διαφορά –άλλωστε βρισκόμαστε στη δεκαετία του '60: Ο Σον Κόνερι, δεν ήταν ποτέ μόνος! Οι γυναίκες –και τι γυναίκες– ήταν πάντοτε δίπλα του. Οι γυναίκες, που ήταν το «αθλοπίνερο» στις ταινίες του και που προσήλκυαν στις αίθουσες εκτός από τους φανατικούς της περιπέτειας και τους εκάστοτε «μπαριστιντζήδες». Γιατί τα κορίτσια του Τζέιμς Μποντ δεν ήταν ποτέ «δεύτερα». Ήταν πάντα «πρώτα», αλλά

και έξυπνα και επικίνδυνα και γυμνασμένα και ερωτιάρικα και μπασμένα στις μηχανοραφίες και ήξεραν να παίζουν στο καζίνο και... και... και... Ολόκληρος στρατός τα κορίτσια του Τζέιμς Μποντ. Δυο και τρία πολλές φορές σε κάθε ταινία. Κορίτσια που –μετά τον Έλβις– πλαισίωναν τον πρωταγωνιστή και έδιναν «άλλο χρώμα» στη δυναμική του. Τι εννοώ; Πολλοί από τους θεατές ένωσαν το αίμα τους να φεύγει από το πάνω κεφάλι, με κατιούσα κατεύθυνση, όταν η Ούρσουλα Άντρες αναδύθηκε από τη θάλασσα φορώντας ένα άσπρο μπικίνι, ως άλλη θεά του έρωτα, τραγουδώντας το “Underneath the Mango Tree” στο φιλμ “Dr. No.”. Έθεσε τα στάνταρ... Υπάρχει βέβαια ο Μποντ πριν και μετά το Casino Royale του 2006. Ο πρώτος είναι γευσισγνώστης, bon-viveur, εκλεπτυσμένος, εκνευριστικά τυχερός τζογαδόρος και μέγας γυναικοκατακτητής, που μάλιστα, δεν έχει κανέναν ενδοιασμό στο να σκοτώσει μια ωραία ύπαρξη, αφού έχει κάνει έρωτα μαζί της. Ο δεύτερος είναι άκομπος, λίγο τσόγλανος, πολύ θυμωμένος, πίνει σα νεροφίδα ακριβά κοκτέιλς όχι επειδή τα κατέχει, αλλά επειδή μπορεί, και κουβαλά το τραύμα ενός έρωτα ανεκπλήρωτου. Όπως δηλαδή συνέβαινε και με τον Μποντ του πρώτου βιβλίου! Ο Μποντ του 2006 βέβαια ήταν τυχερός για τους εξής δύο λόγους: πρώτον σκηνοθετήθηκε από τον ικανότατο Μάρτιν Κάμπελ.

Και, δεύτερον, ενσαρκώθηκε από το Βρετανό Ντάνιελ Κρεγκ, ηθοποιό σπουδαίας κλήσης που, πίσω από το σχετικά «ατασλήνιο» προφίλ του ήρωα, παραθέτει ένα ψυχογράφημα σκέτη σταυροβελονιά. Σε στιγμές, σε κλήσματα δευτερολέπτων, μέσα σε ένα βλέμμα, ανιχνεύει κανείς τα ψήγματα ενός χαρακτήρα καθ'όλη ολοκληρωμένου και, αποκαρδιωτικά... κατεστραμμένου. Και ανάμεσα σ'αυτά, υπήρχαν δυο-τρεις σκηνές καταδίωξης που χωράνε άνετα σε μια ανθολογία του είδους! Έρχεται τώρα, δυο χρονιά μετά, ο Μαρκ Φόρστερ (του εξαιρετικού Monster's Ball αλλά και του σαθλαμαρίστικου Stay) για να μας δώσει μια δική του εκδοχή. Τον ενδιαφέρουν οι χαρακτήρες τέτοιου τύπου. Χαρακτήρες που δεν ανοίγονται, που κρατούν πάντοτε φυλαγμένα τα σκοτάδια τους, περιμένοντας ίσως να γνωρίσουν κάποιον που τα μοιράζεται. Μόνο που, ο

άνθρωπος, δεν είναι σκηνοθέτης δράσης. Τα set-pieces του δείχνουν ρουτινιάρικα, εμφανώς γυρισμένα από το 2nd unit και όχι από τον ίδιο, μιας και ο Φόρστερ ενδιαφέρεται κυρίως για στιλιστικές λεπτομέρειες που, σαφώς και χρωματίζουν το τελικό αποτέλεσμα, ελάχιστα όμως επιφορτίζουν το καθαρά ψυχαγωγικό κομμάτι του φιλμ.

ΣΕ ΣΤΙΓΜΕΣ, ΣΕ ΚΛΑΣΜΑΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΩΝ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ, ΑΝΙΧΝΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΑ ΨΗΓΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΚΑΘ'ΟΛΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΥ ΚΑΙ, ΑΠΟΚΑΡΔΙΩΤΙΚΑ... ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΥ

Η σεναριακή συμβολή του Πολ Χάγκις αποτελεί, θαρρώ, το πιο θετικό κομμάτι του φιλμ. Και αυτό «γράφει» στους διαλόγους. Στις κουβεντούλες του Ντάνιελ Κρεγκ με τον Τζιανκάρλο Τζιανίνι. Στις εξομολογήσεις της ηρώιδας-συντρόφου του Μποντ. Στις παύσεις και τις σιωπές. Είμαι πραγματικά περίεργος για την εμπορική πορεία του Quantum Of Solace –του πιο εσωστρεφούς Μποντ που είδαμε στην οθόνη. Ελπίζω όμως να μην είναι καθοριστική για τον ήρωα –και τον Ντάνιελ Κρεγκ– καθώς, αυτή τη φορά, τα προγνωστικά δεν είναι καλά.

IL DIVO

“Με εξαίρεση τους Καρχηδονιακούς πολέμους, κατηγορήθηκα για όλα όσα έχουν συμβεί στην Ιταλία. Τα παρατσούκλια μου πολυάριθμα: θείος Τζούλιο, Καμπούρης, Αλεπού, Μολώχ, Σαλαμάνδρα, Μαύρος Πάπας, Άνθρωπος του Σκότους, Βελζεβούλης... Δε μήνυσα όμως ποτέ κανέναν. Για έναν απλό λόγο: έχω την αίσθηση του χιούμορ. Κι έχω και κάτι άλλο: ένα τεράστιο αρχείο. Και κάθε φορά που μιλάω γι' αυτό, αυτοί που πρέπει να πάθουν, το βουλώνουν ως δια μαγείας” - Τζούλιο Αντρεοτί

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΟΝ 2008
ΕΙΛΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Η ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΟ ΑΝΤΡΕΟΤΙ

Στη Ρώμη, πριν ακόμα ξημερώσει, όταν όλοι κοιμούνται, υπάρχει κάποιος που ξαγρυπνάει. Τ' όνομά του είναι Τζούλιο Αντρεοτί κι έχει διατελέσει επτά φορές πρωθυπουργός της Ιταλίας.

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΟΛΟ ΣΟΡΕΝΤΙΝΟ ΜΕ ΤΟΝ ΤΟΝΙ ΣΕΡΒΙΛΟ ΩΣ ΤΖΟΥΛΙΟ ΑΝΤΡΕΟΤΙ

“Μία πολυτάλαντη ταινία, τόσο εικαστική και σκληρή, που !!! αποτελείται σημείο αναφοράς για το μέλλον. Το Il Divo είναι ένα αριστούργημα”
Jay Weissberg, Variety

Dennis Ganssel

Πόσο κοντά στην παραγωγικότητά μας είναι ο τοταλιταριανισμός; Πόσο εύκολη ή και δυνατή ουσιαστικά είναι η διαφύλαξη της προσωπικότητας σε μια ισχυρή ομάδα; Μπορεί ο ναζισμός να επιβιώσει στις μέρες μας; Αν ναι, ποια στ’ αλήθεια θα είναι η δική σου θέση; Στο ανατριχιαστικό “Die Welle” ο νεαρός Γερμανός σκηνοθέτης Dennis Ganssel καταθέτει μια πανέξυπνη εξέταση της σταδιακής δηλητηρίασης ενός γερμανικού Λυκείου από το φασισμό προκαλώντας τρελό σάλο και κερδίζοντας συνολικές εισπράξεις τριημέρου άνω των 3,8 εκατομμυρίων σε 280 αίθουσες.



Πότε πρωτοακούσες γι’ αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα, σκέψεις σου γεννήθηκαν;

Διάβασα για πρώτη φορά το διήγημα όταν ήμουν δώδεκα. Με συνεπήρε η σκέψη του αν κάτι παρόμοιο θα μπορούσε να συμβεί ξανά. Στη Γερμανία; Με όλο αυτό το βάρος και τον ανασταλτικό παράγοντα που ουσιαστικά αποτελούν οι ναζιστικές αναμνήσεις; Με όλη τη γνώση που διαθέτουμε για τη σκοτεινή εκείνη περίοδο; Και η άλλη ερώτηση ήταν: θα είχα λάβει μέρος ή θα είχα αντισταθεί;

Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων άλληξε η άποψή σου σχετικά με το τι συνέβη σ’εκείνην την τάξη;

Σίγουρα. Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων παρατήρησα πολλούς ψυχολογικούς μηχανισμούς που αναπτύσσονται εντός μιας ομάδας. Ηθοποιοί που δεν τα πήγαιναν καλά μπροστά από την κάμερα, δε μιλούσαν μεταξύ τους και πίσω απ’ αυτήν, ενώ ηθοποιοί που υποτίθεται πως κατά το σενάριο ήταν φίλοι, ήταν φίλοι και στ’ αλήθεια. Στην τελευταία σκηνή οι κομπάρσοι κουρέλιασαν αρκετές φανέλες του “Marco”. Οι κομπάρσοι παθιάστηκαν τόσο από το λόγο του “Rainer Wenger” που δεν μπορούσαν να σταματήσουν να τον χτυπάνε. Ήταν γεμάτος μελιανιές.

Πώς ήταν η συνεργασία σου με τον Juergen Vogel; Πώς θα τον περιέγραφες, ως άνθρωπο και ως καλλιτέχνη;

Είναι η δεύτερη συνεργασία μας μετά το πολιτικό θρίλερ “The Phantom” (’99). Συμπαθώ τον Juergen πάρα πολύ και είναι από τους καλύτερους ηθοποιούς στη Γερμανία. Χαλαρός και αστείος τύπος, είπε το «ναι» χωρίς να έχει καν διαβάσει το σενάριο. Του σφύριξα την ιστορία απ’ το τηλέφωνο. Αυτός είναι ο Juergen.

Από πού εμπνεύστηκες ενώ έγραφες το σενάριο; Στηρίχτηκες περισσότερο στο “The Third Wave” του Ron Jonew, στο “Die Welle” του Grasshoff ή βασίστηκες και σε πηγές που σχετίζονται λιγότερο άμεσα με το συμβάν;

Περισσότερο βασίστηκα στην ιστορία του Ron Jones. Και φυσικά στη γερμανική πραγματικότητα. Θελήσαμε να πούμε μια σύγχρονη ιστορία. Τι θα γινόταν αν... κάτι παρόμοιο συνέβαινε σήμερα... στη Γερμανία... εδώ παραδίπλα...

Η ταινία αφήνει μια αίσθηση αμφιβολίας σχετικά με την ηθική της, δεν είναι straight, δεν είναι ξεκάθαρη, αφήνει ουσιαστικά την επιλογή στο θεατή. Ήταν κάτι προμελετημένο;

Σαφέστατα. Ο κόσμος στον οποίο ζούμε είναι αρκετά πολύπλοκος,

δεν είναι ασπρόμαυρος. Κρίνε μόνος σου. Μπορεί να ξανασυμβεί κάτι τέτοιο; Ποια θα ήταν η θέση σου;

Πώς ορίζεις εσύ την ηθική;

Κατά τον Kant: “Act always as if your personal way could also be a general rule for society. This will defy the moral.”

Πάνω σε τι δουλεύεις αυτήν την περίοδο;

Στήνω μια σύγχρονη ταινία βρικολλάκων και μια ταινία που πραγματεύεται την τρομοκρατία. Αποτελεί για μένα ένα από τα μεγάλα ερωτήματα του αιώνα που διανύουμε. Η τρομοκρατία και ο τρόπος με τον οποίο οι κυβερνήσεις αντέδρασαν σε αυτήν άλλαξαν με τόσο ακραίο τρόπο τις κοινωνίες μας, που θα χρειαστούν αρκετά χρόνια ακόμη για να καταλάβουμε τι πραγματικά συνέβη. Είναι σημαντικό να γίνουν ταινίες γύρω από αυτό το θέμα!



lang
adLibdances

12, 13 & 14 Νοεμβρίου 2008

Τόπος: Θέατρο Χώρα, Αμοργού 20, Κυψέλη
Ώρα: 21:30
Τιμές εισιτηρίων: € 15,00-12,00 (φοιτητικό)
Πληροφορίες: 210-8673945

Concept-Χορογραφία: Κατερίνα Παπαγεωργίου

IL DIVO



Η φυσιογνωμία του Τζούλιο Αντρεότι ήταν πολύ οικεία σε όσους απλώς παρακολουθούσαν ειδήσεις μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '90. Καχεκτικό βήμα, καμπούρα, ματομπούκαλα, κεφάλι χαμένο μέσα στους ώμους, μα καθόλου δε γέμιζε το μάτι, όμως θεωρούνταν απόλυτος ρυθμιστής του πολιτικού παιχνιδιού στη γείτονα Ιταλία, για περίπου μια εικοσαετία, αμέσως πριν –και– αυτό περάσει στα χέρια του Μπερλουσκόνι. Κατασκότεινη φιγούρα, που ανέλαβε επτά φορές την πρωθυπουργία της χώρας (με μικρές θητείες, όπως είθισται στην Ιταλία) αλλά και μπόλικά υπουργικά αξιώματα σε σαράντα χρόνια σταδιοδρομίας, προτού

κατηγορηθεί ανοικτά για σωρεία αδικημάτων (από διαφθορά-«πταίσμα», μέχρι μια σειρά από πλεκτάνες και ηθική αυτοουργία σε απαγωγές και δολοφονίες που οφείλονταν στις διασυνδέσεις του με τη Μάφια), προτού ακόμα δικαστεί, καταδικαστεί και τελικά απαληλαχτεί, ο Αντρεότι φορτώθηκε από τους πατριώτες του με χίλια-δυο παρατσούκλια, όπως «Βελτζεβούλι», «Μολώχ», «Σαλαμάνδρα» και τελικά «θείος Τζούλιο». Την ιστορία αυτού του «θείου» (“Divo”) ανίχνευσε ο 38χρονος Ναπολιτάνος Πάολο Σορεντίνο (Οι Συνέπειες του Έρωτα, 2004, Οικογενειακός Φίλος, 2006), φτιάχνοντας ίσως την πιο ενδιαφέρουσα ιταλική ταινία πρόσφατης παραγωγής. Μπορεί η χώρα αυτή να είχε δημιουργήσει τη δική της σχολή από «πολιτικές» ταινίες στα χρόνια του '70 και '80, όμως το “Il Divo”, πέρα από την αληθοφανή καταγραφή αυτής της τόσο ιδιαίτερης πολιτικής κουltούρας (γύρω από τον πυρήνα-Αντρεότι περιφέρονται αμέτρητα «πραγματικά» πρόσωπα της σύγχρονης ιταλικής ιστορίας), καταφεύγει σ’ ένα γοργό, συχνά καταγιγιστικό ρυθμό που παραπέμπει σε περιπέτεια-θρίλερ δράσης, ενώ διανθίζεται και με πνευματώδεις διαλόγους και χιουμοριστικές καταστάσεις, άλλοτε υπαινικτικές κι άλλοτε στα όρια της φάρσας-οπερέτας. Ο πρωταγωνιστής, Τόνι Σερβίλο, συντελεί στο τελικό αποτέλεσμα, ενσαρκώνοντας το μυστηριώδη “Il Divo” και αναδεικνύοντας τη διφορούμενη φύση του. Η ταινία τιμήθηκε με το Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής στο φετινό Φεστιβάλ των Κανών.

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Πάολο Σορεντίνο
Παίζουν: Τόνι Σερβίλο, Άνα Μποναγισούτα, Πιέρα Ντέλι Εσπάζιτι, Πάολο Γκρατσιόζι, Κάρλο Μπουκιράσο
Στους κινηματογράφους από 13 Νοεμβρίου

DIE WELLE



«Πες μου, έναντι σε τι και ποιον αξίζει πλέον να επαναστατήσει κανείς; Όλους τους νοιάζει μονάχα πώς θα περάσουν αυτοί καλά. Αυτό που λείπει απ’ τη γενιά μας είναι ο κοινός στόχος που θα μας ενώσει.» Όσο αναμνησμένη ακούγεται η δήλωση μαθητή σε ντίσκο, άλλο τόσο αναμνησμένοι ακούγονται οι διατυμπανισμοί των μαθητών εντός της τάξης. «Μπορεί να λειτουργήσει μια δικτατορία στη σύγχρονη Γερμανία;» «Όχι», απαντούν. Ένας «προχωρημένος» καθηγητής ιστορίας αποφασίζει να τους αποδείξει πόσο άδικο έχουν.

Ο Juergen Voegel (Rainer Wegner) αποφασίζει να υιοθετήσει μια «διαφορετική» μέθοδο διδασκαλίας της ιστορίας του Φασισμού, καλώντας τους μαθητές του να δημιουργήσουν μια κλειστή ομάδα με μυστικούς κώδικες, αυστηρή πειθαρχία και ομοιομορφία. Κι όλοι δείχνουν να κυλούν ομαλά, τα παιδιά εκστασιάζονται και ακολουθούν τους κανόνες άνευ κριτικής, διαφωνίας ή διαμαρτυρίας. Τι γίνεται όμως όταν αρχίσουν να γοητεύονται επικίνδυνα από την έστω και «εικονική» εξουσία που τους έχει δοθεί; Τι γίνεται όταν η κατάσταση ξεφεύγει από τον έλεγχο του Wegner, επειδή νιώθουν επιτέλους, ακριβώς αυτήν την ασφάλεια που να «ανήκουν» κάπου; Βασισμένη στο ομώνυμο best seller του Tod Strasser, η ταινία αφηγείται την πραγματική ιστορία μιας σχολικής τάξης στο Πάλλο Άλτο της Καλιφόρνια το 1967 και θέτει πέρα των ξεκάθαρων πολιτικών –είναι αδιαμφισβήτητες οι ψυχοσωματικές πηλγές που έχει αφήσει ο Ναζισμός στη σύγχρονη Γερμανία– και παρξιακά ερωτήματα για την ανάγκη κάθε ανθρώπου να γίνει αποδεκτός από ένα ευρύτερο σύνολο, για τη διάθεσή του να νιώσει τη διαφορετικότητα και να αποδεχτεί μια μάζα που μπορεί και να μην τον αντιπροσωπεύει, μόνο και μόνο ή ακριβώς επειδή τον βασανίζει η ανάγκη να προσαρμστεί και να ταιριάζει.

Σκηνοθεσία: Dennis Gansel
Παίζουν: Jurgen Vogel, Frederick Lau, Max Riemelt, Jennifer Ulrich, Christiane Paul
Κυκλοφορεί από 13 Νοεμβρίου.



© 2008 VF Sportswear, Inc.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ NAUTICA:
ΚΗΦΙΣΙΑ • Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Ν. ΨΥΧΙΚΟ • ΦΙΛΟΘΕΗ • ΚΟΛΩΝΑΚΙ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • ΓΛΥΦΑΔΑ • ΡΕΙΘΗΣ • ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΚΟΝΟΣ

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΜΑΡΙΒΩ, Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΛΕΠΙΝ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΛΕΙΩΝΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ μετά την «Κληρονομιά»

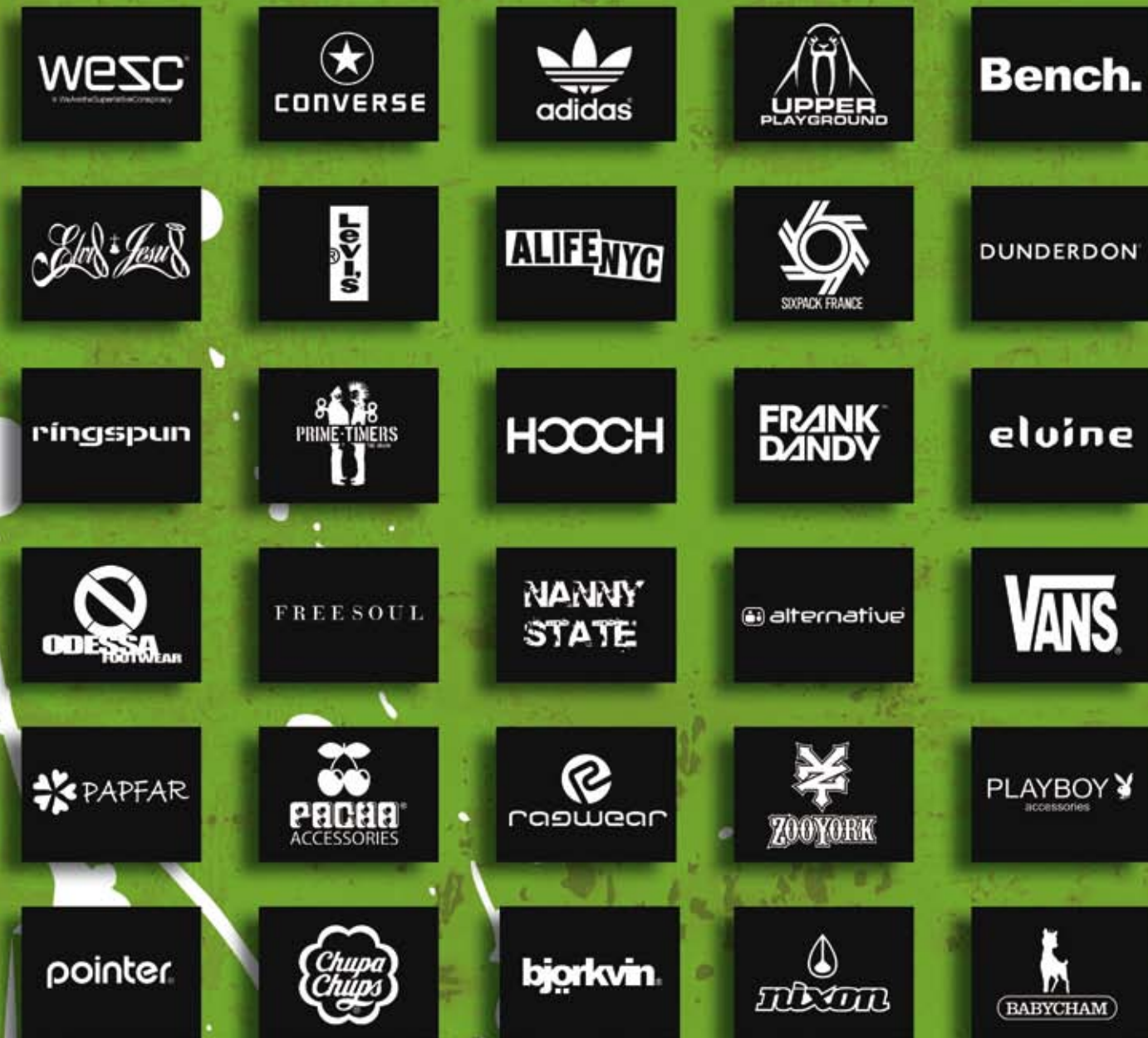
«Χωρίς το κέντρισμα του έρωτα και της ευχαρίστησης η καρδιά του ανθρώπου είναι η προσωποποίηση της παράθυσης. Είμαστε σαν τα λιμνάζοντα, κοιμισμένα νερά που περιμένουν να τα ταραξουμε για να ταραχθούν.»

Η «Κληρονομιά» είναι ένα έργο δισυνδύατο, σκέφτομαι. Παίζει το ύφος του, ανάλογα με την πλευρά από την οποία θα αποφασίσεις να το δεις. Φως και σκοτάδι, έρωτας και φιλοχρηματία, ομορφιά-ψέμα. Μεταφερόμαστε κάπου στα τέλη του 18ου αιώνα όπου ο Μαρκήσιος και η Ορτάνς διεκδικούν ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό με τίμημα να ξεπουλήσουν τα συναισθήματά τους. Αυτή θα το κάνει εύκολα. Εκείνος το βιώνει οδυνηρά και μετέωρα. Ο έρωτάς του για την Κόμνησα τον καθηλώνει σε ανελέητη αναποφασιστικότητα. Ο Λεπίν είναι ο ήρωας κλειδί στην υπόθεση αυτή αφού, παρακινούμενος από τον τυφλό έρωτά του για την υπηρέτρια της Κόμνησας, Λιζέτ, θα εξαντλήσει κάθε μέσο θεμιτό και αθέμιτο, για να πάρει τα πράγματα εκεί που θέλει, να εμποδίσει τα σχέδια της Ορτάνς και να φέρει κοντά τον Μαρκήσιο στην Κόμνησα. Ο Δημήτρης Πλειώνης ως Λεπίν μου ρίχνει λίγο φως στους χαρακτήρες. «Ο Μαρκήσιος και η Κόμνησα ζουν ένα σημερινό αδιέξοδο των σχέσεων. Η φύση του χαρακτήρα τους δεν τους αφήνει να εκδηλώσουν τα πραγματικά τους αισθήματα. Αυτός είναι πολύ ανασφαλής, εκείνη γνωρίζει τον έρωτά του αλλά επιθετικά ζητάει να τη διεκδικήσει.» Ο Μαριβώ έχει καταγραφεί στη θεατρική ιστορία ως εκπρόσωπος της ρομαντικής κωμωδίας, της ίντριγκας, του πάθους και των συναισθηματικών ελιγμών - διλημάτων (βλ. «Η διπλή Απιστία» 1723). Με την ανάληψη αισθητική της ροκοκό εποχής, εν μέσω διαφωτιστικών προμηνυμάτων, χωρίς προσπάθεια για εξωραϊσμό της ανθρωπίνης φύσης, δίνει τους χαρακτήρες στεγνά και καθαρά. Ποια είναι η παραβολή των ζευγαριών; «Ο Μαρκήσιος και η Κόμνησα, ο Λεπίν και η Λιζέτ είναι οι δύο όψεις του έρωτα», μου λέει ο Δημήτρης. «Εγκεφαλικό παιχνίδι οι πρώτοι, ζωώδη ένστικτα οι δεύτεροι». Η «Κληρονομιά» ανεβαίνει φέτος στο Studio Μαυρομιχάλη σε μετάφραση Αντρέα Στάικου και σκηνοθεσία Φώτη Μακρή. Στα ατού της παράστασης η μουσική επιμέλεια, αφού κατά τη διάρκειά της ακούγονται αγαπημένα ερωτικά γαλλικά κομμάτια και η διάθεση του κοινού, που του ζητείται να διαδράσει, προσαρμόζεται ανάλογα. Το σκηνικό λιτό έως ελλιπές, παραπέμπει σε κάτι από ιταλική Arte Povera και η σκηνοθεσία κινείται ανάμεσα σε δύο επίπεδα, αυτό της σκηνικής δράσης και του παράλληλου backstage. Επανερχομαι στην κουβέντα μου με τον ερωτευμένο Λεπίν που νίνει μπροστά μου καφέ freddo και στέκομαι στην απάντησή του, όταν τον ρωτώ με αφορμή το ρόλο, πώς του φαίνεται η καθημερινή παρεμβαιτικότητα των τρίτων σε μια σχέση.

«Ο καθένας είναι υπεύθυνος για τον εαυτό του. Είναι καλύτερο να βρίσκουμε το δρόμο μας μέσα από τα δικά μας λάθη. Με έναν τρόπο, προσπαθούμε να αλληλίζουμε τον άλλο, αλλά στην τελική δεν βλέπουμε την αλήθεια. Βλέπεις και θέλεις να δεις την ανάγκη του άλλου...» Ο Δημήτρης Πλειώνης ανήκει στη νέα γενιά των θεατρικών ηθοποιών με ενδιαφέρον βιογραφικό. Απόφοιτος των ΤΕΦΑΑ, πρωταθλητής στίβου, τελειώνει στη Φινλανδία sport management, ενώ ερχόμενος στην Ελλάδα αλληλίζει εντελώς προσανατολισμό, όταν φοιτά στη σχολή του ΕΜΠΡΟΣ και τελειώνει με το κλείσιμο της ιστορικής σχολής. Παίζει σταθερά σε θεατρικές παραστάσεις, ενώ παράλληλα κινείται στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση (Singles, Εγκλήματα, Τελευταία Παράσταση κ.α). Μου μιλάει με ενθουσιασμό για την ταινία «Πανσέληνος» που πρωταγωνιστεί τώρα, σε σκηνοθεσία του εικαστικού Κυριάκου Κατζουράκη, με γυρίσματα από την Ουρανούπολη και την Ιερισσό μέχρι τη Σαλαμίνα. Απόψε το βράδυ έχει γύρισμα ξημερώματα στη Σαλαμίνα. Ερωτευμένος Λεπίν, ερωτευμένος με τη δουλειά του. Και στα δικά μας με υγεία, αγαπντέ Marivaux mais mon amour, ne me quitte pas.

Η «Κληρονομιά». Στούντιο Μαυρομιχάλη. Μαυρομιχάλη 134 Εξάρχεια 2106453330. Σκηνοθετεί ο Φώτης Μακρής. Μουσική επιμέλεια: Ιάκωβος Δράσος. Παίζουν οι: Φώτης Μακρής, Στέλλα Κρούσκα, Δημήτρης Πλειώνης, Μαρία Ματτάμη, Μαρία Κορδώνη, Αλέξανδρος Αηπίδης.

design by sal



WE LOVE JEANS
WE LOVE SNEAKERS
WE LOVE MUSIC

www.prime-timers.gr
www.myspace.com/prime_timers



Επιχορηγήσεις στον Ελληνικό Χορό...

Την άνοιξη του 2007, υπό την επίβλεψη του τότε υπουργού Πολιτισμού κ. Βουλγαράκη, κατατέθηκε και ψηφίστηκε στη Βουλή το νομοσχέδιο για την ίδρυση του Εθνικού Κέντρου Θεάτρου και Χορού (ΕΚΕΘΕΧ). Το ΕΚΕΘΕΧ αποτελεί νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, με στόχο την ανασυγκρότηση, ανάπτυξη και προβολή της θεατρικής-χορευτικής τέχνης. Όλε!

Έτσι λοιπόν, η νέα γνωμοδοτική επιτροπή του χορευτικού τομέα που προτάθηκε, φέρνει τις πρώτες αλλαγές στο τοπίο της συμπλήρωσης και καταβολής των αιτήσεων προς επιχορήγηση των συνεχώς αυξανόμενων ομάδων χορού. Αφού η επιτροπή έδωσε το παρόν στο παραγωγικότατο 7ο φεστιβάλ χορού, άρχισε τις συνεδριάσεις, οι οποίες ολοκληρώθηκαν τον περασμένο Ιούλιο.

Τα αποτελέσματα προκάλεσαν αντιδράσεις, καθώς τα μεγάλα ονόματα της ελληνικής χορευτικής σκηνής, όχι μόνο δεν μοιράστηκαν το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας, αλλά έμειναν «νηστικά»...

Συγκεκριμένα από τις 57 προτάσεις που κατατέθηκαν, επιχορηγήθηκαν συνολικά με 500.000€ (μειωμένο ποσό) 19 ομάδες-προτάσεις χωρισμένες σε τρεις κατηγορίες (ανάλογα με τα έτη λειτουργίας τους και με προκαθορισμένο εύρος ποσού επιχορήγησης). Ομάδες και προτάσεις δεν εγκρίθηκαν, είτε λόγω αθέτησης συμβατικών υποχρεώσεων –επειδή δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις συμμετοχής– ή επειδή βάσει των νέων κριτηρίων, δεν επέδειξαν την αντίστοιχη αρτιότητα. Κατά το σκεπτικό της ίδιας της γνωμοδοτικής επιτροπής: «επιλέξαμε να εμψύχουμε στις τυπικές προϋποθέσεις της συμμετοχής στη διαδικασία αξιολόγησης, ανεξάρτητα από την ποιότητα του καλλιτεχνικού έργου, με στόχο μέσα από μια επί ίσοις όροις αντιμετώπιση όλων, την αναδιαμόρφωση του συστήματος προς μια κατεύθυνση ευρυθμίας».

Στα κριτήρια, η επιτροπή έλαβε υπόψη «το καλλιτεχνικό όραμα, την έρευνα, τη διαφαινόμενη προεργασία, την εξέλιξη του προσωπικού ιδιώματος του δημιουργού, τη σαφήνεια της ιδέας και την ικανότητα του καλλιτέχνη να μεταδώσει τις ιδέες του προς το κοινό». Αναμφισβήτητο βάρος είχαν τα έργα-προτάσεις που «παράγουν ερωτήματα μέσα από την έρευνα και προάγουν έναν ευρύτερο προβληματισμό, ξεπερνώντας την αισθητική».

Το νέο εγχείρημα του υπουργείου Πολιτισμού να θεσπίσει αυτό το νέο τρόπο χρηματοδότησης και η σύσταση της εν λόγω επιτροπής αποτελούν σίγουρα ένα μεγάλο βήμα προς ένα

νέο, μοντέρνο σκεπτικό, που συμβαδίζει πολύ περισσότερο με τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά συστήματα και προς μια πολύ πιο ξεκάθαρη πολιτιστική πολιτική για το χορό. Όμως, τα προβλήματα και οι ελλείψεις είναι ακόμα πολλά, οι ανάγκες του χώρου πολυποικίλες και η μελλοντική δουλειά προς την πολυπόθητη πρόοδο αυτής της παραστατικής τέχνης σκληρή. Προς αυτήν την κατεύθυνση θα κινηθεί πλέον αυτό το σύστημα και αυτή η επιτροπή και ήδη στο τέλος Οκτωβρίου '08, προκηρύσσονται νέες επιχορηγήσεις για την περίοδο 2008-9, που θα αφορούν ίσως και σε ερευνητικό έργο, ή και πρωτοεμφανιζόμενες καλλιτεχνικές ομάδες –όχι απαραίτητα αμιγώς χορευτικές. Ήδη, το υπουργείο Πολιτισμού, σε μια προσπάθεια ουσιαστικής βοήθειας του ΕΚΕΘΕΧ, έχει ζητήσει το ποσό των 14 εκατομμυρίων ευρώ(!) από τον κ. Αθλογοσκόφη. Το ζήτημα είναι αν σε μια περίοδο διεθνούς οικονομικής κρίσης θα δοθεί η αναγκαία βαρύτητα στον πολιτιστικό τομέα....

του μπι κοντίνιουντ...

Εν μέσω κοινωνικών αναβρασμών γεννήθηκε και το «Σωματείο Εργαζομένων στο Χώρο του Χορού» που συμπεριλαμβάνει χορευτές, δασκάλους αθλά και χορογράφους (Σ.Ε.ΧΩ.ΧΟ). Η αναμονή ήταν πολυετής και οι προσδοκίες για ένα συνδικαλιστικό όργανο πολλές. Για εγγραφές μελών κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή 11:00 -14:00 στα γραφεία της Π.Ο.Θ.Α, Σολωμού 65 (5ος όροφος).

FASHION & ART BAZAAR
Saturdays 12:00-18:00 at BACARO
opening 8/11

email: thefoxlair@gmail.com

ELEVEN SOULS, WALM, BETTINA, LOST TOYS, RERE PAPA, LAS COSAS QUE NOS ELEVAN, FRIDA KARADIMA, ERIFILLI, OCCHI CONCEPT STORE, TEETER-TOTTER, KATERINA ALEXANDRAKI



GRACE JONES

Η Επιστροφή του 'Άψοχου Θερμού

Όχι, δεν πρόκειται να ισχυριστώ ότι το Hurricane, που πραγματοποιεί την επιστροφή της Grace Jones μετά από 20 χρόνια δισκογραφικής απουσίας, αποτελεί ανεμοστρόβιλο μουσικής και στιχουργικής πρωτοτυπίας και ποιικιλίας. Είναι όμως ένα αξιοπρεπέστατο ντοκουμέντο του καλού γούστου, του αδιωχισμένου ταλέντου και της σαγηνευτικής προσωπικότητάς της. Καθώς επίσης και του γεγονότος ότι, σε αντίθεση με αντίστοιχα comeback και επανασυνδέσεις και παρότι διανύει την έκτη δεκαετία της ζωής της, η παρουσία της, ο λόγος της και η μουσική της συνεχίζουν να διαθέτουν μεγάλες δόσεις νεύρου, μαγείας και φυσικά, όπως προστάζει και το όνομά της, ακαταμάχητης χάρις.

Σε μία σκηνή της χοντροκομμένης σάτιρας της πορνοβιομηχανίας Attention Les Yeux! (1974), ανάμεσα σε μια πλειάδα γυμνών κοριτσιών, ξεχωρίζει ένα άπιστευτο μαύρο πλάσμα με ξυρισμένο κεφάλι και στελεχίο σώμα, ευθύ, ευθύ, στενόμακρο και μυώδες, το οποίο σαρταράει σε επικίνδυνο βαθμό, τόσο επικίνδυνο, που τελικά ένα μέλος του συνεργείου το φορτώνει στην πλάτη του ώστε να το απομακρύνει από το πλάτ. Εκείνη την εποχή, η Grace είναι ακόμα ένα σχετικά άσημο μοντέλο πολυεθνικής καταγωγής, που κοντεύει τα τριάντα και έχει έρθει από τη Νέα Υόρκη στο Παρίσι για να βρει την τύχη της. Τα τελευταία δέκα χρόνια εκτονώνεται πειραματιζόμενη με οτιδήποτε απαγορευμένο, μετά από μια ασφυκτικά καταπιεσμένη παιδική ηλικία στην Τζαμάικα με την πολυμελή και εξαιρετικά πουριτανική οικογένειά της (ο πατέρας της είναι κληρικός). Ένα ενδιαφέρον στοιχείο του καινούργιου δίσκου, είναι ότι περιέχει για πρώτη φορά στην καριέρα της καθαρά αυτοβιογραφικά κομμάτια ("William's Blood", "Mother's Tears") που ακριβώς αναφέρονται στα δύσκολα παιδικά της χρόνια με συγκινητική ειλικρίνεια και υγιή σαρκασμό.

Περιττό να πει κανείς ότι η καλλιτεχνική πορεία της δε θα ήταν η ίδια και ίσως να μην είχε ποτέ γνωρίσει αριστουργηματικές στιγμές αν, στα τέλη των '70s, μετά από μια σύντομη και βίγο-ποθύ επίπεδη διετία ως disco pop star, δεν είχε γνωρίσει τον εξαιρετικά ταλαντούχο γραφίστα, φωτογράφο και σκηνοθέτη διαφημιστικών Jean-Paul Goude. Ο Goude εκτός από σύντροφος και πατέρας του γιου της, έγινε ο στιλιστικός της μέντορας -ουσιαστικά δημιούργησε το σύμβολο Grace Jones: υπέρκομμο, ερμαφρόδιτο, σέξι, τρομακτικό, μυστηριώδες αλλά και ασείο. Φυσικά, η χειμαρρώδης προσωπικότητά της συνέβαλε στη γενική εικόνα που κατέκτησε σε κοινό και media. Οι καρποί της συνεργασίας τους, από τα εξώφυλλα των δίσκων μέχρι το βιβλίο Jungle Fever και την ταινία One Man Show,

αποτελούν σταθμούς της καλλιτεχνικής δημιουργίας στις αρχές της δεκαετίας του '80, αλλά και του 20ου αιώνα γενικότερα. Σήμερα, η Jones, αν και έχει αλλάξει ελάχιστα εμφανισιακά, παραμένει στιλιστικά άψογη, χωρίς να διατηρεί παγωμένη την εικόνα του παρελθόντος. Αντίθετα, συνδυάζει δημιουργίες μεγάλων σχεδιαστών, όπως καπέλα και μάσκας του Philip Tracey ή παντελόνια του Issey Miyake, με αξιοθαύμαστα αποτελέσματα.

Στη διάρκεια της χρυσής εποχής της ('78-'84), το στιλιστικό κομμάτι πήγαινε χέρι-χέρι με το μουσικό, που κάθε άλλο παρά έκρηζε πρωτοτυπίας. Ο συνδυασμός μιας κρύας και αυστηρής ευρωπαϊκής disco (προάγγελου του electroclash) με στοιχεία μαύρης και λατινογενούς μουσικής, ταίριαζαν γάντι με την ιδιόμορφη περσόνα της Jones και τα προστακτικά, εκκωφαντικά φωνητικά της που ισορροπούν ανάμεσα σε τραγούδι και σε ένα μοναδικό είδος ομιλίας, άλλοτε τσαμπουκαλεμένης, άλλοτε βαριεστημένης, το οποίο καθηλώνει και ανατριχιάζει. Το Hurricane διατηρεί βέβαια πολλά από αυτά τα στοιχεία, αλλά σε καμία περίπτωση δεν τα αναμασά. Στα χέρια των καταξιωμένων του συντελεστών όπως ο Tricky, οι Massive Attack αλλά και ο Nick Hooker (σκηνοθέτης του κλιπ για το "Corporate Cannibal"), το συνονθύλευμα πρωτόγονου, βιομηχανικού και ψηφιακού, παίρνει ενδιαφέρουσες τροπές. Χάρη σε μαγνητοσκοπημένο υλικό από πρόσφατες συναυλίες της, όπου βλέπουμε αυτό το αδάμαστο θηρίο να λικνίζεται εξίσου ανεξέλεγκτα και να γουρλώνει, όπως μια ζωή, αυτούς τους μικρούς και σπινθηροβόλους ανθρώκινους που του χρησιμεύουν για να βλέπει, σκέφτομαι: τι καλά Grace, είχα ξεχάσει ότι μας έλειπες!

www.myspace.com/gracejonesofficial



www.cokemusic.com

Όλοι μαζί, όλοι μουσική. Ξανά!

Το Coca-Cola Soundwave Vol.2 συνεχίζεται! Το πρωτοποριακό μουσικό κύμα που σάρωσε την Ευρώπη δεν έχει φτάσει ακόμα στο τέλος του. Οι δημιουργοί εξακολουθούν να ανεβάζουν τα τραγούδια τους στο www.cokemusic.com, τα οποία η ελληνική επιτροπή, που αποτελείται από τη **Δήμητρα Γαλλάνη** (τραγουδοποιό), το **Γιώργο Καρκάνη** (διευθυντή προγράμματος του Best Radio), το **Φώτη Βαλλιάτο** (δημοσιογράφο) και το **Μάκη Μηλιότο** (δημοσιογράφο), σε συνεργασία με την **AWAL** (ARTISTS WITHOUT A LABEL) φιλτράρει και τέλος, προωθεί αυτά που έχουν επιλεγεί στο **music player**. Ήδη, μέσα στο πλαίσιο του **Coca-Cola Soundwave Vol.2** έχουν πραγματοποιηθεί σημαντικά live σε **Αθήνα** και **Θεσσαλονίκη**, αλλά έχει δοθεί και η ευκαιρία στους Έλληνες **Raintear** να ταξιδέψουν στη **Γερμανία** και να παίξουν live σε ένα από τα μεγαλύτερα φεστιβάλ rock μουσικής στην Ευρώπη!



Le Page, 25/09,
Bios, Αθήνα



Monika, 25/09,
Bios, Αθήνα



Killinosense, 16/10,
Ξυλουργείο, Θεσσαλονίκη



Matisse, 16/10,
Ξυλουργείο, Θεσσαλονίκη

Το πρώτο μεγάλο live gig της Αθήνας, την Πέμπτη 25 Σεπτεμβρίου, απέδειξε πως το Coca-Cola Soundwave Vol.2 βρίσκεται στο σωστό δρόμο. Ένα ένθερμο κοινό 950 ατόμων κατέκλεισε το BIOS για να ακούσει ζωντανά τους B-Sides και τους Le Page, οι οποίοι ανέβασαν τα κομμάτια τους στο www.cokemusic.com και ήρθαν πρώτοι στις προτιμήσεις της κριτικής επιτροπής, τις «βετεράνους» Katrin the Thrill, που αναδείχθηκαν από τον περσινό διαγωνισμό, αλλά και την πάντα αποκαλυπτική MONIKA που έκλεισε το live παίζοντας κομμάτια από το τελευταίο της album με τίτλο AVATAR.

Και η Θεσσαλονίκη όμως συντονίστηκε στο ρυθμό του Coca-Cola Soundwave Vol.2, δίνοντας την ευκαιρία στο κοινό να απολαύσει γνωστούς αλλά και νέους δημιουργούς της ανεξάρτητης ελληνικής μουσικής σκηνής, σε ένα μεγάλο live, την Πέμπτη 16 Οκτωβρίου, στο Ξυλουργείο στο Μύλο. Οι Killinosense και οι Golfinger Recordings, δύο από τις νέες μπάντες που ξεχώρισαν στο Coca-Cola Soundwave Vol.2, καταχειροκροτήθηκαν από το κοινό δίνοντας τη σκυτάλη στο Monsieur Minimal και στους Matisse που ανέβασαν τη θερμοκρασία στα ύψη!

Το μουσικό ταξίδι του Coca-Cola Soundwave Vol.2 συνεχίζεται και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας με μεγάλα live gigs και ακόμη περισσότερες συμμετοχές συγκροτημάτων/καλλιτεχνών.

Μην περιμένεις! Ανέβασε και εσύ τα κομμάτια σου στο www.cokemusic.com και μπορεί να συμμετάσχεις και εσύ στα επόμενα live του Coca-Cola Soundwave Vol.2 και να κερδίσεις το δικό σου management team, το COKE ICE, το οποίο δίνοντάς σου χρήσιμες συμβουλές, θα βοηθήσει στην εξέλιξη της μουσικής σου πορείας.

Όλοι μαζί, όλοι μουσική. Ξανά!



LOVE IS ALL Θρίαμβος!

Το 2005 το σουνδικό power-pop γκρουπ των Girlfrendo αηλιάζει το όνομά του σε Love is all και πολύ γρήγορα «προκαλούν» εντός και εκτός των σουνδικών συνόρων, στην αρχή με την κυκλοφορία κάποιων πολύ καλών single και λίγους μήνες μετέπειτα, με την κυκλοφορία του Nine Times That Same Song, ενός από τα καλύτερα indie άλμπουμ των τελευταίων ετών. Οι Love is all, άλλο ένα εξαιρετικό προϊόν της σουνδικής κουζίνας (μετά βέβαια από τους καναέδες και τα κεφτεδάκια του IKEA) κυκλοφορούν σε λίγες μέρες το δεύτερό τους άλμπουμ, A Hundred Things Keep Me Up At Night με την ίδια συνταγή του πρώτου, δηλαδή ολόφρεσκο indie, punk, pop ήχο, φανταστείτε κάτι μεταξύ Long Blondes και Bromhead Jackets, με την αξιοπληθύνει φωνή της Josephine Olsson και το ντουντουκο-σαξόφωνο του James Ausfahrt. Εκτός από το δεύτερό τους άλμπουμ, οι Love is all κυκλοφόρησαν μέσα στο 2008 και ένα ep σε CD-R με τον τίτλο play 5 covers, όπου ξεχωρίζουν οι διασκευές σε τραγούδια του Prince των Dire Straits και των Flock of Seagulls.

www.loveisall.se



FUZZY NERDS Εδώ και χρόνια...

Κοντά στα 15 χρόνια κουβαλάνε στις πλάτες τους οι Γιαννιώτες Fuzzy Nerds, με πολλές (για τα ελληνικά δεδομένα) δισκογραφικές κυκλοφορίες και ένα ιδιαίτερα πλούσιο και μακροσκελές βιογραφικό. Τα τελευταία νέα για τους Fuzzy Nerds έχουν να κάνουν με την κυκλοφορία του τελευταίου τους άλμπουμ, ο τίτλος του οποίου είναι Mirror Phase και κυκλοφορεί μέσα σ' αυτόν το μήνα. Την παραγωγή έχει κάνει ο Βρετανός Clive Martin (ο οποίος επίσης έχει κάνει την παραγωγή και στο τελευταίο άλμπουμ των Raining Pleasure). Ο ήχος τους, μπορούμε να πούμε σε γενικές γραμμές, πως άλλοτε είναι χαρούμενος indie-pop και άλλοτε πιο μελαγχολικός post rock με κάποια σκοτεινά στοιχεία new wave. Ενιγουέι, οι Fuzzy Nerds αποδεικνύουν για άλλη μια φορά γιατί είναι από τα σημαντικότερα ελληνικά γκρουπ εδώ και αρκετά χρόνια.

www.fuzzyners.com



VIVIAN GIRLS Της παιδιάς σχολής!

Οι Vivian Girls, είναι τρεις κοπέλες από το Brooklyn της Νέας Υόρκης, σχηματίστηκαν μόλις το 2007 και το ντεμπούτο ομώνυμο άλμπουμ τους, που κυκλοφόρησε στα μέσα του τρέχοντος έτους, έγινε, δικαιολογημένα, sold out μέσα σε 10 μέρες, με αποτέλεσμα η In The Red Records, που πήρε τα δικαιώματά τους, να το επανακυκλοφορήσει αμέσως μερικούς μήνες μετά, τον Οκτώβριο του 2008. Οι Vivian Girls είναι ένα καθαυτό γυναικείο punk-pop γκρουπ, αρκετά lo-fi με έντονο C-86 στοιχείο και επιρροές B-52s, Ramones, Shop Assistants, Tiger Trap, Vaselines και Talulah Gosh. Κάνουν παρέα και συναυλίες με τους Crystal Stilts (βλέπε κάπου εδώ γύρω) και τους τελευταίους μήνες αλωνίζουν τις Ηνωμένες Πολιτείες σε μια ατελείωτη περιοδεία με περισσότερους από 30 προορισμούς, ενώ το Δεκέμβριο ξεκινάει μια εξίσου μεγάλη περιοδεία στη Μεγάλη Βρετανία.

www.viviangirls.net



CRYSTAL STILTS Lo-lo-lo-lo fi

Με αμερικανική καταγωγή και αρκετές βρετανικές επιρροές, οι Νεοϋορκέζοι Crystal Stilts, κυκλοφορούν το πρώτο τους άλμπουμ Alight of night στη θρυλική Slumberland records, με μεγάλη γκάμα επιρροών όπως garage, pop, post-punk, rock & roll και με ιδιαίτερα μουντ και εξαιρετικά μπάσο lo-fi ήχο. Μπορεί οι ποικίλες επιρροές τους να είναι εμφανείς και όχι ιδιαίτερα ασυνήθιστες (Sonics, Cramps, Magnetic Fields, Jesus and Mary Chain, etc etc...), όμως το αποτέλεσμα είναι αρκετά πρωτότυπο και παρόλο που οι ίδιοι δηλώνουν οπαδοί των Fall, των Joy Division και των New Order, τέτοια στοιχεία δεν εντοπίζονται στον ήχο τους. Επειδή έχει υπερδευτεί αρκετά το πράγμα, αν θέλουμε να απλοποιήσουμε λίγο την κατάσταση, μπορούμε πιο απλά να τους χαρακτηρίσουμε ως ένα garage/lo-fi γκρουπ, και όλα τα υπόλοιπα βρείτε τα μόνοι σας...

www.myspace.com/crystalstilts

THE PAINS OF BEING PURE AT HEART

www.thepainsofbeingpureatheart.com

Και αυτοί Νεοϋορκέζοι, με τους Pastels, τους Ramones, τους Teenage Fanclub και τον Curt Cobain στη λίστα με τα αγαπημένα, αυτή την εποχή περιοδεύουν με τους Wedding Present στη Μ. Βρετανία και επίσης κυκλοφόρησαν καινούριο single, μόνο 7", το οποίο διαθέτουν δωρεάν από το site τους.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΟΙ ΧΩΡΟΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΩΝ 80's

Η έκρηξη του πανκ το '76 και ο νέος ήχος στη διεθνή μουσική σκηνή επηρεάζουν με κάποια καθυστέρηση, όπως πάντοτε, την Ελλάδα και γύρω στο '79 σχηματίζεται το πρώτο "new wave" ελληνικό συγκρότημα, οι ιστορικοί Παρθενόγενεις. Ακολουθούν οι Magic De Spell και σιγά-σιγά και άλλα γκρουπ μπαίνουν στο χορό σχηματίζοντας την ελληνική underground μουσική σκηνή. Για να υπάρξει και να λειτουργήσει όμως η λεγόμενη νέα σκηνή, θα πρέπει να υπάρχουν και οι χώροι όπου τα συγκροτήματα θα μπορούν να παίξουν ζωντανά και να έρθουν σε επαφή με το κοινό. Οι μεγάλες συναυλίες από τις αρχές του '80 και μετά, γίνονταν σε γήπεδα ποδοσφαίρου ή στο κλειστό του Sporting, με σημαντικές στιγμές τη συναυλία των Police το '80, το τριήμερο φεστιβάλ με Birthday Party - Fall - New Order το '82 και τη συναυλία των Bauhaus το '83. Τις συναυλίες αυτές συνήθως άνοιγαν ελληνικά συγκροτήματα. Σε τοπικό επίπεδο, τα συγκροτήματα έπαιζαν είτε σε κινηματογράφους, είτε σε κάποιο από τα κλαμπ της εποχής, όπως το **Κύτταρο**, το **Skylab** και το **Tiffany's**. Σε αυτούς τους χώρους οι μαγαζάτορες προτιμούσαν κυρίως τα «ροκάδικα» συγκροτήματα, γιατί όταν έπαιζαν οι «πάνκηδες» γίνονταν συνήθως φασαρίες. Οι χώροι που φιλοξενούσαν τη νέα σκηνή ήταν κυρίως η **Σοφίτα** και η **Αρετούσα** στην Πλάκα.

Στη Σοφίτα εμφανίστηκαν τα πρώτα ελληνικά πανκ συγκροτήματα, Stress, Panx Romana, Ex-Humans, καθώς και οι

ψυχεδελόπανκ (όπως λέγονταν τότε) Yell-o-Yell, Villa 21, Square Roots, Teenage Dolls, Cpt Νέφος, ενώ εκεί έδωσε τις πρώτες του συναυλίες και ο Λάμπρος R.R Hearse. Στο Youtube υπάρχουν κάποια βίντεο των Stress από την εποχή της Σοφίτας που αξίζουν τον κόπο να ψάξει κανείς. Η εξυγίανση της Πλάκας από το υπουργείο Πολιτισμού και την Αστυνομία, στα τέλη του '83 έχει ως αποτέλεσμα το κλείσιμο των μαγαζιών. Δεν υπήρχε πλέον κάποιο «στέκι», ο κόσμος σκόρπισε και σποραδικά λιάβ γίνονταν μετά στο **Ηλιοτρόπιο**, στο **Cult** και στο **Hima**, που άνοιξε το '84 στη Μεσογείων.

Στο Hima μάλιστα έδωσε και την πρώτη συναυλία ο Nick Cave με τους Bad Seeds. Αυτά έως τα τέλη του '84, που άνοιξε στα Εξάρχεια ο θρυλικός **Πήγασος**, ως χώρος με λιάβ σε καθημερινή βάση. Το συγκρότημα που εγκαίνισσε το νέο χώρο ήταν οι Anti Troppau Council. Ο ήχος δεν ήταν πάντα τέλειος, τα συγκροτήματα έπαιζαν σε απόσταση αναπνοής από το κοινό, που όταν γέμιζε το χώρο αποτελούνταν από καμιά διακοσαριά άτομα και δεν ένεφε καρφίτσα. Όλα τα γκρουπ της εποχής, όπως οι Moist Device, Not 2 Without 3, South Of No North, Αρνάκια, Λευκή Συμφωνία, Χωρίς Περίοδαιο και πολλοί-πολλοί άλλοι, πέρασαν από εκεί και αποτέλεσαν τη λεγόμενη «γενιά του Πήγασου».

Τα γεγονότα στο Πολυτεχνείο και στο Χημείο το '85, έφεραν πολλούς «επιχειρήσεις αρετής» των Μ.Α.Τ. του Αρκουδέα στα Εξάρχεια και στον Πήγασο, ο οποίος έκλεισε το '86. Παρέμειναν ως κύριοι χώροι η **Μουσική Αποθήκη** στην Πλατεία Αμερικής και το **Mad Club** στη Συγγρού, ενώ σποραδικά φιλοξενούσαν ελληνικά συγκροτήματα το **Εναλλάξ**, το **Swing** (το σημερινό Διηλό Καφέ της Πλατείας), το **127 Ντεσιμπέλ**, το **Κύτταρο** και το **Club 22**, όπου έπαιζαν και τα ξένα συγκροτήματα.

Ταυτόχρονα συναυλίες πανκ και χάρντκορ σχημάτων γίνονταν στις καταλήψεις στην Οδό **Λέλλας Καραγιάννη** και στη **Villa Amalias**. Το '87 άνοιξε το **ΡΟΔΟΝ**, ενώ και το **ΑΝ** άρχισε να φιλοξενεί ανεξάρτητα σχήματα. Αυτά τα δύο αποτέλεσαν και τους ναούς των λιάβ για την επόμενη δεκαετία.

Τέλος, στην περιοχή του Πειραιά υπήρχε το **Σκιάχτρο**, που αργότερα μετονομάστηκε σε **Rock Palais**.

Noblesse Oblige:

Η ΙΣΧΥΣ (ΚΑΙ Η ΤΕΡΨΙΣ) ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Εν όψει του συναυλιακού τους ντεμπούτου στην Αθήνα, το αξιοθαύμαστα νευρώδες και εφευρετικό electropop ντουέτο από το Βερολίνο (αποτελούμενο από τη Γαλλίδα Valerie Renay και το Γερμανό Sebastian Lee Philipp) μιλά στο Velvet για το δεύτερό τους άλμπουμ In Exile, τις συναυλίες τους και μερικές από τις επιρροές τους.

«Μετακομίζοντας στο Βερολίνο, μπορέσαμε να αποκτήσουμε το δικό μας στούντιο, κάτι που αποτελεί για μας μία πραγματική πολυτέλεια. Έτσι, άλλαξε και ο τρόπος που δουλεύουμε, μια και μπορούμε απλά να πάρουμε και να τσεκάρουμε οποιαδήποτε ιδέα, οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας. Λόγω αυτής της ευελιξίας, μπορέσαμε να ενσωματώσουμε στο άλμπουμ πολλά περισσότερα live στοιχεία μαζί με samples. Πολλά περισσότερα ντραμς και κρουστά κάθε είδους, όπως γρανιτένιο μπλοκ, bongos, κουδούνια βοοειδών. Ο Sebastian πέρασε από ακουστική σε ηλεκτρική κιθάρα και εξερευνήσαμε επιρροές από ένα ευρύ μουσικό φάσμα: world music, electro, polka punk, folk του '60, disco. Διασκεδάσαμε πολύ, μια και πρόκειται για το αντίθετο ενός concept album. Νιώθουμε περισσότερη ελευθερία και λιγότερη πίεση στο Βερολίνο απ' ό,τι στο Λονδίνο. Τα πράγματα είναι πιο χαλαρά, ο ρυθμός ζωής βραδύτερος. Κατά συνέπεια, έχουμε απλώς ως άνθρωποι, κάτι που αντανακλάται στη μουσική μας. Ο ήχος είναι ωριμότερος, υπάρχει μία εξέλιξη. Παρ' ό,τι θεωρούμε υγιές το να αλλάζεις και να μην επαναλαμβάνεις συνέχεια τον ίδιο δίσκο, στην ουσία η μουσική μας προέρχεται από την ίδια πηγή: τη πλατφόρμα να εκφραστούμε ελεύθερα, χωρίς κανένα συμβιβασμό. Όσον αφορά στις συναυλίες, μπορούμε να μιλήσουμε για εκρήξεις αδρεναλίνης, χημείας, ιδρώτα και ενέργειας. Είναι πάντοτε έντονο το να βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με τους θεατές μας. Ανακατασκευάζουμε τα τραγούδια μας και κάθε φορά προτείνουμε μία διαφορετική εκδοχή που μας επιτρέπει να εναλλάσσουμε διαφορε-

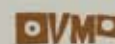
τικά μουσικά όργανα. Ο Seb παίζει κυρίως κιθάρα, αλλά επίσης ντραμς και πιάνο. Εγώ παίζω πλήκτρα, μελόντικα, kazoo, ντραμς στα όρθια και κρουστά. Και οι δύο τραγουδάμε, αλλά και χορεύουμε, όποτε βρίσκουμε ευκαιρία. Έτσι, δεν πρόκειται για μία απλή αναπαραγωγή του δίσκου. Είναι σημαντικό να προσφέρεις στο κοινό μία διαφορετική εμπειρία. Λατρεύουμε τα live κυρίως γιατί αποτελούν την καλύτερη ευκαιρία για να γνωρίζουμε το κοινό μας. Αγαπάμε τον κινηματογράφο, τόσο τον παλιό όσο και τον πρόσφατο. Το *L'Intrus* της Claire Denis μάς έκανε μεγάλη εντύπωση με το υπνωτιστικό του soundtrack από τον Stuart Staples (των Tindersticks) και τις μεθυστικές του εικόνες. Πρόσφατα, ανακάλυψα ένα σκηνοθέτη του θεάτρου ονόματι Romeo Castellucci: δημιουργεί ένα είδος εικαστικών συμποσίων που μας προκαλούν μεγάλο ενθουσιασμό και έμπνευση. Επίσης, τη Marie Chouinard, μία Καναδή χορογράφου που έχει το δικό της σύμπαν και μία απίστευτη αισθητική. Ο Sebastian, μόλις εξερεύνησε τη γραφή του Σαρτρ και των υπαρξιστών, η οποία τον οδήγησε στον Ντοστογιέφσκι και πιθανότατα άλλαξε για πάντα τη ζωή του. Τέλος, οι Throbbing Gristle, ακόμα και πέρα από τη μουσική τους, μπορούν να θεωρηθούν πρότυπο για κάθε ανεξάρτητο συγκρότημα. Η DIY νοοτροπία τους, το στοιχείο της performance και γενικά το πώς συλλογίζονται την τέχνη, αποτελούν τεράστια επιρροή για τους Noblesse Oblige.»

Οι Noblesse Oblige θα εμφανιστούν την Παρασκευή 5 Δεκεμβρίου στο Yoga Bala με την ευγενική χορηγία του Dewar's. Θα ακολουθήσει DJ set από τη Λονδρέζα Little Boots. Ώρα έναρξης: 23:00. Είσοδος: 10 ευρώ. Το event είναι μία συνδιοργάνωση των Sonic Playground, Legal Tender και Fabulous Stains. www.myspace.com/noblesseoblige, www.myspace.com/littlebootsmusic



1-30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, VINYL MICROSTORE, ΔΙΟΤΟΥ 34

THE BOY BERLIN BRIDES MONOVINE MY BROTHER THE COUCH EKELO
MEDOYES PALINDROM ΜΑΜΜΗΕ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ REGULAR RULES
B-SIDE GIRL BIOMASS FRUTO 5 DJ ANDY BLAKE PROG_A_TEK



LITTLE BOOTS

Η Victoria Hesketh δεν είναι μία τυχαία Βρετανίδα. Η πορεία της στη μουσική σκηνή ξεκίνησε από τις Dead Disco. Η μπάντα από το Leeds επαναπροσδιόρισε τον όρο pop καταφέρνοντας να δημιουργήσει ένα ιδιαίτερο κράμα σκοτεινής, κιθαριστικής, ιδιόμορφης indie pop, χωρίς όμως να χάσει την αμεσότητά της. Οι Dead Disco δεν υπάρχουν πια. Η μπάντα διαλύθηκε στην αρχή του 2008, αλλά αυτό δεν εμπόδισε διόλου τη Victoria να κάνει το δικό της προσωπικό project το οποίο ακούει στο όνομα “Little Boots”. Το “Stuck on repeat” ήταν το πρώτο τραγούδι που κυκλοφόρησε on line και έκανε κάθε μουσικοκριτικό να παραληρεί για το μέλλον της μουσικής μετά το nu rave. Η Victoria έβαλε στο μουσικό blender electro, 80’s italo-disco και pop στοιχεία για να διαμορφώσει το δικό της προσωπικό ήχο. Το αποτέλεσμα ήταν μια αφορμή για διθυράμβους, μέρος των οποίων αξίζει σίγουρα και ο παραγωγός της - μουσική ιδιοφυΐα, Joe Goddard, μέλος των Hot Chip. Ο ήχος της θα μπορούσε να είναι μια υποθετική κυκλοφορία της Roisin Murphy μαζί με τους Glass Candy στην DFA, ενώ σίγουρα αν κάποιος θέλει οπωσδήποτε να κάνει συγκρίσεις και μουσικούς συνειρμούς, η Robyn και η Goldfrapp είναι οι καλλιτέχνες που οφείλει να ανατρέξει. Η φήμη της τη θέλει να τα σπάει πάνω στη σκηνή και στα dj sets, έτσι οι εμφανίσεις της έχουν δημιουργήσει ένα μεγάλο hype, που τις θέλει να εξελίσσονται σε επικά

party. Φρικόρει με τον ωροσκόπο της, τον Ταύρο, επειδή προμηνύει μεγάλες περιόδους δημιουργικού κολληήματος και φαίνεται να απολαμβάνει κάθε καλλικε-τικό τίτλο που της αποδίδουν. Η νταντά της, τής έβαζε να ακούει τα Best of των Blondie και τελευταία ακούει τις δημι-ουργίες του Klaus Nomi. Η Little Boots είναι η καινούρια nu disco queen. Άφησε τις κιθάρες των Dead Disco, για τα synths του project της, Little Boots. Είναι ερω-τεύσιμη, γλυκιά, μικρή και γοντευτική και το ξέρει. Το Velvet μίλησε μαζί της με αφορμή το dj set της στην Αθήνα στο Yoga Bala στις 5 Δεκεμβρίου και επιβε-βαίωσε όσα ονειρευόταν για αυτή.

Ποια είναι η πλέον παράξενη ιστορία γύρω από το όνομά σου;

Το αγόρι μου ξεκίνησε να με αποκαλεί “Little Boots”, όταν είδε την ταινία “Caligula”, που σημαίνει Little Boots στα λατινικά. Ήταν το ψευδώνυμο ενός τρελού Ρωμαίου Αυτοκράτορα, που έκανε το άηλογό του μέλος της κυβέρνησής του.

Ποια party σε κάνουν να βαριέσαι;

Πηγαίνω σε πολλά party στο Λονδίνο, που είναι πολύ της μόδας και γεμάτα cool ανθρώπους και free ποτά. Όμως, για να είμαι ειλικρινής, πολλές φορές αυτά είναι κάπως ψεύτικα και οι άνθρωποι εκεί είναι πολύ σφιγμένοι για να διασκεδάζουν πραγματικά.

Ποια είναι η μεγαλύτερη παρεξήγηση γύρω από το όνομά σου;

Δε θέλω να περιορίζομαι στην electro μουσική. Έχω πολλές διαφορετικές επιρροές και επίσης προέρχομαι από ένα background κλασικού πιάνου. Έτσι, θα έλεγα ότι δεν περιορίζομαι μόνο σε ένα είδος μουσικής...

Είσαι τελικά το νέο μεγάλο όνομα στην electro σκηνή;

Είναι αρκετά μεγάλος τίτλος για να ζεις με αυτόν, αλλά δουλεύω πολύ σκλη-ρά και η πίεση προέρχεται από εμένα. Αγαπώ αυτό που κάνω και προσπαθώ να είμαι όσο καλύτερη γίνεται.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ, ΟΠΩΣ Η DEBBIE HARRY, Η CYNDI LAUPER ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η MADONNA, ΕΧΟΥΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΧΑΛΙΑ. ΕΙΝΑΙ ΚΡΙΜΑ ΟΤΑΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΣΑΙ, ΣΤΑΜΑΤΑΝΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ. ΑΠΛΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ.

Τι περιμένεις από το ελληνικό κοινό;

Δεν έχω έρθει στην Ελλάδα από τότε που ήμουν πολύ μικρή, έτσι δεν έχω καθόλου προσδοκίες. Βέβαια, ελπίζω να γουστάρουν να κάνουν party. Και πραγματικά μου αρέσει το ελληνικό φαγητό, έτσι αδημονώ να φάω πολύ. Νομίζω ότι η Αθήνα είναι μια όμορφη πόλη και η Ελλάδα είναι πολύχρωμη και έχει μαγική ιστορία, που πάντα με ενδιέφερε, έτσι, πιστεύω ότι θα είναι ένα πολύ ιδιαίτερο μέρος.

Ποιος καλλιτέχνης πρέπει να σταματήσει να φτιάχνει μουσικές σήμερα;

Μμμμμ... Δε νομίζω ότι κάποιος θα έπρεπε να σταματήσει να κάνει μουσικές. Ακόμα και αν είναι πραγματικά κακός, ίσως μια μέρα σκε-φτεί κάτι αληθινά καλό. Αλλά νομίζω ότι καλλιτέχνες που υπάρχουν στη μουσική σκηνή πάρα πολύ καιρό και είναι ζωντανοί θρύλοι, όπως η Debbie Harry, η Cyndi Lauper ακόμα και η Madonna, έχουν κυκλοφορήσει τραγούδια που είναι πολύ χάλια. Είναι κρίμα όταν καλλιτέχνες που σέβασαι, σταματάνε να κάνουν σπουδαία μουσική. Αλλά δεν νομίζω ότι πρέπει να σταματήσουν να δημιουργούν. Αλλά να κάνουν κάτι καλύτερο.

Ποιες μουσικές σε κάνουν να χορεύεις;

Αγαπώ τις διασκευές του Todd Terje σε παλαιά disco τραγούδια. Είναι πολύ ωραία και με κάνουν να χορεύω. Επίσης, δεν μπορώ να ξεπεράσω το “Day and Night” του Kid Cudi, ακόμα και αν είναι πολύ παλιό τώρα.

Ποια μπάντα θαυμάζεις;

Οι LCD Soundsystem είναι γεμάτοι ενέργεια και κάνουν κάτι πολύ δύσκολο. Το να παίζεις με αυτόν τον τρόπο live τη μουσική σου, ειδικά όταν αυτή είναι ηλεκτρονική και χορευτική.

Τι επιφυλάσσει το μέλλον για τη Little Boots;

Θα ξεκινήσουμε να παίζουμε live σε μερικές εβδομάδες, που είναι κάτι για το οποίο έχω αγχωθεί αρκετά, αλλά και ενθουσιαστεί ταυτόχρονα. Νομίζω ότι θα βρω μια τελείως νέα διάσταση σε αυτό που κάνω. Επίσης, έχουμε την επίσημη κυκλοφορία του «Stuck On Repeat” το Νοέμβρη και το album σχεδόν τελειώνει και θα κυκλο-φορήσει στη Μεγάλη Βρετανία με το νέο χρόνο, έτσι είμαι τόσο ενθουσιασμένη και δεν μπορώ να περιμένω για να δώσω και άλλη από τη μουσική μου έξω στον κόσμο, με κάθε δυνατό τρόπο.

VELVET PRIZE

Για πρώτη φορά στα πλαίσια του Velvet Festival που θα πραγματοποιηθεί στις 19, 20 και 21 Μαρτίου, θα απονεμηθούν τα μουσικά βραβεία Velvet Prize.

VOTE NOW!!!

Ψήφισε τις 10 καλύτερες αγγλόφωνες κυκλοφορίες από τη λίστα και στείλε το δικό σου top 10 στο vote@velvetmagazine.gr

Τι θα ήταν η поп κουλτούρα χωρίς λίστες; Ένα παιχνίδι που κρατάει χρόνια, τόσα όσα και η ιστορία του rock & roll, αν και πολλοί (που δεν έχουν χιούμορ ίσως;) συνεχίζουν να τις κατηγορούν, ίες και οι (παντός είδους) λίστες κάνουν τη μουσική χειρότερη ή καλύτερη. Όσο υποκειμενική είναι η μουσική, τόσο υποκειμενικές είναι και οι λίστες κι αυτό το διαρκές παιχνίδι δεν έχει παρά ελάχιστη και πρόσκαιρη σημασία. Ποιος θυμάται τις λίστες με τους καλύτερους δίσκους του 2007; Κανείς! Ποιος μαζεύει τις λίστες με τους καλύτερους δίσκους όλων των εποχών; Κανείς! (ίσως εκτός από μένα;).

Τι σημασία (έξω απ' το παιχνίδι) έχει μια λίστα με τις πανκ γυναίκες της δεκαετίας του '70 ή με τους πιο μακροσκελείς τίτλους τραγουδιών; Αν' την άλλη όμως τα «παιχνίδια» είναι που κάνουν την поп κουλτούρα να μην είναι σαν αυτή της τζαζ, της world music ή της κλασικής μουσικής. Όλα είναι σοβαρά κι όλα δεν είναι, μια ελαφρότητα τα κάνει όλα σαν ευχάριστα поп τραγούδια κι εμείς εδώ στο Velvet είμαστε αιώνια θύματα της поп κουλτούρας. Mas αρέσουν οι λίστες, τα memorabilia, τα σπάνια εξώφυλλα και τα δυσεύρετα σινγκλάκια, οι ειδικές κυκλοφορίες, τα 45άρια, τα picture discs, τα t-shirts με λογότυπα συγκροτημάτων, τα flexie, η σπασμένη κιθάρα του Τζίμι Χέντριξ και το πιάνο που ο Τζον Λέον έγραψε το "Imagine" (έστω κι αν το τραγούδι δεν μας αρέσει). Γι' αυτό λοιπόν είπαμε από φέτος να παίξουμε τη λίστα με τα «καλύτερα ελληνικά συγκροτήματα», αλλά όχι μόνο για να «περνάει η ώρα» και για να συντηρούμε τη «ροκ μυθολογία». Η αγγλόφωνη ελληνική μουσική σκηνή είναι τόσο ζωντανή και δημιουργική όσο

ποτέ και για να μην οδηγηθεί πάλι σε μαρasmus από τα αδιέξοδα (όπως έχει συμβεί συχνά στο παρελθόν) χρειάζεται μια διαρκή κινητικότητα: συναυλίες, εκδόσεις δίσκων, διάυλοι επικοινωνίας με το εξωτερικό και συναυλίες εκτός Ελλάδος, «βραβεύσεις και απονομές», Velvet Bus, πάρτι και εκδηλώσεις με αντικείμενο τα ελληνικά γκρουπ. Αποφασίσαμε λοιπόν να βρούμε έναν τρόπο να καταγράφεται η ετήσια δισκογραφική παραγωγή, να αξιολογείται, να επιβραβεύεται και να δίνεται η δυνατότητα στα γκρουπ να παίζουν στην Ελλάδα και το εξωτερικό, να φτάνει ο ήχος τους στα αυτιά ξένων συναδέλφων μας, να γίνεται κάτι...

Ο ΤΡΟΠΟΣ

Κάθε χρόνο θα δημιουργούμε μια λίστα με τους δίσκους που κυκλοφόρησαν (από Νοέμβριο ως Νοέμβριο) και θα τους αξιολογούμε. Οι μουσικοί συντάκτες του Velvet και όσοι αναγνώστες θέλουν να πάρουν μέρος ψηφίζοντας, θα δημιουργούν μια λίστα με 10 επιλογές (ή και λιγότερες από το σύνολο των ετήσιων κυκλοφοριών). Αυτοί οι 10 δίσκοι θα ταξιδεύουν στην Αγγλία και συγκεκριμένα στο μουσικό περιοδικό ARTROCKER (www.artrocker.com) για να αξιολογηθούν από τους συντάκτες του περιοδικού και να έχουμε τους 3 πρώτους. Ο βασικός λόγος που συνεργαζόμαστε σε αυτό το «διαγωνισμό» με το περιοδικό ARTROCKER (πέραν του ότι είναι ένα πολύ καλό έντυπο) είναι ότι έτσι ανοίγει ο δρόμος στα βραβευμένα συγκροτήματα να ταξιδέψουν στην Αγγλία και να παίξουν στα live που οργανώνει αυτό το έντυπο με καινούργια εναλλακτικά γκρουπ (με τα έξοδα του ταξιδιού να καλύπτονται από το Velvet). Ο λόγος που ζητάμε και τη δική σας συμμετοχή για την επιλογή των 10 και δεν αποφασίζουμε μόνοι μας «ως ειδικοί», είναι για να καταβαθμίσουμε καλύτερα κι εμείς και τα γκρουπ τις απόψεις σας και τις προτιμήσεις σας από όσα κυκλοφορούν κάθε χρόνο και για να είναι πιο δημοκρατικό το όλο πράγμα. Η φετινή λίστα, αποφασίσαμε να μην περιλαμβάνει αυστηρά τα άλμπουμ που κυκλοφόρησαν από τον περασμένο Νοέμβριο μέχρι τώρα, αλλά να επεκταθεί σε 18μηνο κι αυτός είναι ο λόγος που υπάρχουν αρκετοί δίσκοι του 2007. Δηλαδή για φέτος θα έχουμε τις κυκλοφορίες αγγλόφωνων συγκροτημάτων (από major labels / indie labels / diy / self releases / whatever) από τον Ιούλιο του 2007 μέχρι και τέλος Νοεμβρίου 2008. Αυτό όμως ισχύει μόνο για φέτος (που είναι η πρώτη φορά) κι από του χρόνου θα είμαστε απολύτως συνεπείς σ' αυτό (αφού θα μπορούμε να κρατάμε ακριβείς ημερομηνίες κυκλοφοριών για το κάθε τι).

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

1. Ποιος ψηφίζει. Η επιτροπή είναι:
Α) το κοινό
(στείλε το δικό σου top 10 από τη
λίστα στο vote@velvetmagazine.gr),
Β) οι μουσικοί συντάκτες του Velvet,
Γ) ο Μάκης Μηδάντος.
2. Η ψηφοφορία θα τελειώσει στις 10
Ιανουαρίου.
3. Η επιτροπή ψηφίζει και
αναδεικνύει τις 10 πρώτες
αγγλόφωνες κυκλοφορίες.
4. Οι 10 αυτές κυκλοφορίες
ανακοινώνονται στο τεύχος
Μαρτίου και στέλνονται στο
περιοδικό ARTROCKER (London).
5. Το ARTROCKER ψηφίζει τους 2
νικητές, οι οποίοι ανακοινώνονται
τη δεύτερη μέρα του Velvet Festival
στις 20 Μαρτίου.
6. Οι 2 νικητές θα ταξιδέψουν στο
Λονδίνο και θα παίξουν live σε
ARTROCKER club night.

* Ενδέχεται η λίστα μας να μην
είναι πλήρης γι' αυτό είναι και
ανοικτή, με σκοπό να δεχτεί
κάθε συμπλήρωμα από δίσκους
που θα διαπιστώσετε ότι δεν
έχουν περιληφθεί (αρκεί να
έχουν κυκλοφορήσει από τον
Ιούλιο του 2007 ως τις μέρες
μας και να είναι αγγλόφωνοί
ή χωρίς στίχους). Προσοχή!
Η λίστα θα κλείσει οριστικά
στις 30 Νοεμβρίου και θα
ξαναδημοσιευθεί ανανεωμένη
στο τεύχος Δεκεμβρίου.

ΛΙΣΤΑ 2007-2008

A DOG NAMED RODRIGUEZ a.k.a. DJ MCD - Everyday Is A Brand New Day
 ABBIE GALE - 2
 ADAM VIRGO - V
 ALLES KLAR - Eins
 ASTYPLAZ - bi
 BARBARA'S STRAIGHT SON - Randomness is not easy to achieve
 CHROMATIC SEQUENCE - 7 Μέρες Μακριά
 CINEKOD - People change, Things change, You 're never gonna be the same for me
 COTI - Dunung
 CYANNA - Cyanna
 DOUSK - Kind Of Human
 DR. ATOMIK - Dr. Atomik
 DUSTBOWL - Troublebound & Lonesome
 EARTHBOUND - La Guerra Final
 ECHO TATOO - Mind Your Step
 FLAKES - Lick Your Fingers If You Like It
 JAZZNOVATION - Jazznovation
 LE PAGE - Le Page
 MARY AND THE BOY - Mary and the Boy
 MATISSE - Toys Up
 MISUSE - Misuse
 MODREC - Art Naove
 MONIKA - Avatar
 ΜΠΑΜΠΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - Σκηνές από ένα ταξίδι
 NO MAN'S LAND - Home In The Sky
 NO MAN'S LAND - No Man's Land
 PLANET OF ZEUS - Eleven The Hard Way
 PLAYGROUND NOISE - Sundays/Flowers (7inch)
 POLY QUARTET - Perfumed Dreams
 POP EYE - The Deepest Sea
 PRIDON - Apnea Eina
 RAINING PLEASURE - Who's Gonna Tell Juliet?
 RANDOMWALK - Redemption
 SEMEN OF THE SUN - Radio Adult
 SIGMATROPIC - Dark Outside
 SPYWEIRDOS, Γ. ΜΟΥΡΤΖΟΠΟΥΛΟΣ & Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ - Epistrophy At Utopia
 SUGAHSPANK! - The Incredible / The Invisible
 SUGARMATE - Someday You Will Be Mine
 T.E.N.S. - Declaration
 THE BOY - 50 God Damned Songs
 THE BOY - Beat
 THE FRANTIC FIVE - On The Move
 THE LAST DRIVE - Time Is Not Important
 THE LIARBIRDS - Second Quartet E.P.
 THE LIARBIRDS - Second Quartet EP
 THE VELVOIDS - Take It And Run (single)
 TRANSISTOR - Things You Miss When You Blink
 VALISE - Whatever Fucking Chaos
 VICTORY COLLAPSE - Rumors
 VOKAL IDIOT - Vokal Idiot
 YIANNIS KASSETAS & THE FUNK WIZARDS - The Truth About The Alien Invasion In Egypt
 YOUR HAND IN MINE - Every Night Dreams

join

Monika, serpentine,
 Lanterna, Jackie Breaks,
 Family Battle Snake,
 Mhtera Falaina Tyflh,
 Modrec, Mamma Kin,
 Wild Honey, Wanna Be James,
 Fuse For Peckar,
 Wish Upon a Star,
 The Callas, spectralfire and
 Palindrome and more...

at
fab liquid
 studios

www.fabliquid.com

Ελασιδών 3
 Γκάζι
 Τηλ 210 975 4957

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

Hangout

They all enjoyed shallow hedonistic life there.
At least they looked so.



Boy1: Αντανακτό μπουφάν, Björkvin - Prime timers. Μωβ παντελόνι, Melin' Pot, Shop and trade. Ασημί αθλητικά, Nannystate - Prime timers.

Boy2: Γκρι πουκάμισο, Levi's. Υφασμάτινο γιλέκο, Kill city - Shop and trade. Παντελόνι, ζώνη και αθλητικά από προσωπική συλλογή.

You can leave your hat on

Η δεκαετία του σαράντα ήταν μάλλον αυτή που τα τελευταία χρόνια είχε μείνει σχεδόν «ανέπαφη» από τους σχεδιαστές ανά τον κόσμο. Τα late seventies ήταν αυτά που παραχώρησαν τη θέση τους στα fourties, την ώρα που ο συντηρητισμός στη μόδα τείνει τα τελευταία χρόνια να γίνει συνώνυμο του cool. Ο χειμώνας του 2009, μας δίνει λοιπόν τη δυνατότητα να ξαναθυμηθούμε fashion στιγμές, μιας δεκαετίας που εμπεριείχε αρκετό συντηρητισμό αλλά και πάρα πολύ ενδιαφέροντα στοιχεία. Ένα από αυτά, το οποίο στιγμάτισε τη μόδα της δεκαετίας αυτής, είναι τα καπέλα.

Η υψηλή μόδα είχε αρχίσει ήδη, από τις παρουσιάσεις για το 2008, να δίνει πικρά μηνύματα για την πρόθεσή της να επαναπροσδιορίσει τη χρήση του συγκεκριμένου αξεσουάρ, μια πρόθεση ενταγμένη στην προφανή διάθεσή της να φέρει σε πρώτη γραμμή τη λεπτομέρεια και τα «περιττά» αξεσουάρ. Παρόμοια γραμμή ακολουθεί εδώ και τρεις σεζόν και το streetwear.

Τα καπέλα βέβαια, δεν έλειψαν σχεδόν ποτέ από τα catwalks της υψηλής μόδας. Οι πιο prestigious οίκοι ανταγωνίζονται πάντα μεταξύ

τους, δεκαετίες τώρα, για το ποιος θα εξασφαλίσει τα πιο ευφάνταστα και πρωτότυπα καπέλα, ώστε το εκάστοτε δημιουργικό concept του σχεδιαστή να προβληθεί πληρέστερα και εντυπωσιακά. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, τα συλλεκτικά καπέλα κόσμησαν και κοσμούν τις πασαρέλλες, φερμένα συχνά από ιδιωτικές συλλογές σημαντικής εικαστικής αξίας, για να ικανοποιήσουν τους παραπάνω στιλιστικούς σκοπούς. Η βρετανική εβδομάδα μόδας πάντα πρωτοστατούσε σε αυτό.

Ο Marc Jacobs, είναι ένας μόνο από το μακρύ κατάλογο των σχεδιαστών, που στην παρουσίαση της συλλογής του για το καλοκαίρι του 2009 έκανε εκτενέστατη

χρήση πολλών καπέλων, τα περισσότερα σε πολύ μικρό μέγεθος με περίτεχνα σχέδια και υφάσματα. Ένας άλλος, ο John Galliano, θεατρικός όπως πάντα, αλλά πολύ εμπνευσμένος, ανέβασε τα μοντέλα στην πασαρέλα, φορώντας τους υπερμεγέθη καπέλα Βρετανών guardsmen, συνδυασμένα με μικρά στενά φορέματα. Ο Jean-Charles de Castelbajac, ακόμα πιο «ακραίος», στο show του για το καλοκαίρι του 2009 έφτιαξε καπέλα από Lego συνδυασμένα με ρούχα-ωδή στην pop αισθητική.

Δε μπορεί εδώ να μη γίνει αναφορά στο όνομα του Philip Tracey, του απόλυτου σχεδιαστή καπέλων –κι όχι μόνο– που με αναρίθμητες συμπράξεις με κορυφαίους δημιουργούς, αποτελεί ακόμα και σήμερα ζωντανό μύθο στον τομέα του. Μία από τις μούσες του ήταν η θρυλική fashion persona Isabella Blow, που έμεινε στην ιστορία, πέραν της πολύ έντονης και avantgarde προσωπικότητάς της, για τα μοναδικής αισθητικής καπέλα που οι σημαντικότεροι σχεδιαστές ετοίμαζαν αποκλειστικά γι'αυτήν. Αγαπημένα της μεταξύ άλλων ήταν τα καπέλα που ήταν είτε φταγμένα αποκλειστικά είτε επενδεδυμένα με φτερά, λεπτομέρεια που η μόδα υποστήριξε σθεναρά για το φετινό χειμώνα, τουλάχιστον στις πασαρέλλες...

Μιλώντας για είδη καπέλων, το fedora hat, με το λακάκι στην κορυφή, τις τελευταίες σεζόν χρησιμοποιήθηκε αρχικά για την εξυπηρέτηση στιλιστικών σκοπών σε editorials μόδας και παρουσιάσεις, παραπέμποντας σε μεγάλο βαθμό στην αισθητική των films noirs. Καθιερώθηκε από μόνο του σαν must fashion λεπτομέρεια, η οποία όμως μάλλον πλέον έχει «καεί».

Από την άλλη, το bowler hat, με το σχεδόν κυκλικό σχήμα, στο Λονδίνο του 1800 φοριόταν από butlers αρχικά, και στη συνέχεια καθιερώθηκε ως αξεσουάρ των κοινωνικών τάξεων που βρίσκονταν ανάμεσα στην υψηλή και την εργατική τάξη. Στην Αμερική, το ίδιο καπέλο, ονομαζόμενο εκεί derby hat, φοριόταν από εκείνους που ανελήχθηκαν από την εργατική σε ανώτερες κοινωνικές τάξεις. Φέτος, αποτελεί μία πολύ ενδιαφέρουσα επιλογή που καλό θα ήταν να συνδυάζεται με όσο το δυνατόν πιο casual street ντύσιμο. Ο Michael Kors το λάτρεψε φέτος πάντως...

Η στήλη πάλι, λατρεύει την έτερη και μάλλον πιο εκκεντρική εκδοχή από τις τρεις, το top hat. Καπέλο ορδσημ του 19ου αιώνα κυρίως, το top hat με το κυλινδρικό σχήμα, κατασκευαζόταν ως επί το πλείστον κατά παραγγελία (bespoke) και πάντα από πολύ ποιοτικά υλικά, απευθυνόμενο στην ανώτερη τάξη. Επικίνδυνο στο styling, ωστόσο ο Slash, πρώην κιθαρίστας των Guns 'n Roses και στη συνέχεια των Velvet Revolver, το ενέταξε στο rock look του εκπληκτικά! Όσον αφορά στην ελληνική αγορά, είναι δυστυχώς φτωχή σε επιλογές, σε σχέση με τα καπέλα. Εξάλλου, και ιστορικά να το δει κανείς, ελάχιστες ήταν εκείνες οι περίοδοι στη νεότερη Ελλάδα, που το συγκεκριμένο αξεσουάρ κέρδιζε την προτίμηση. Η μαζική αγορά κατανάλωσης δύσκολα μπορεί να καλύψει τις βλέψεις των όποιων ενδιαφερομένων, οι οποίοι, εφόσον επιμείνουν, καλό είναι να είναι πολύ ενημερωμένοι για το προϊόν που διαλέγουν και κυρίως σίγουροι για το συνολικό αισθητικό αποτέλεσμα. Η μεγαλύτερη δυσκολία έγκειται στο να καταφέρει κάποιος να εντάξει ένα καπέλο στο συνολικό του look, με τρόπο ώστε αυτό να είναι ο πρωταγωνιστής, αλλά να μην το έχει πάρει απλώς για να κόψει εισιτήρια...

VELVET CASTLE

Fashion Editor / Φωτογράφος: Photoharrie, Styling: Anvu Χασομέρη, Models: Ευθύμης, Κωνσταντίνος
Η φωτογράφιση έγινε στο bar Ρεσιτάλ.



Ευθύμης: Πρόσαιο παντελόνι από προσωπική συλλογή.
Κωνσταντίνος: Μωβ παντελόνι, Melin' Pot, Shop and Trade. Ασπί αθλητικά, Nannystate - Prime Timers.

Ευθύμης: Ζακέτα, Wesac - Prime Timers. Μαύρο t-shirt, Levi's. Δερμάτινα αθλητικά, All Star - Elmec Sports.
Κωνσταντίνος: Λευκό t-shirt, Timberland. Μοβ γιλέκο, Nautica. Καρό παντελόνι, Levi's. Δερμάτινα μπράκια, Kowalski, Shop and Trade.





Ευθύνης: Μακρυμάνικη μπλούζα με σάουνα, Levi's. Μάλλινο γιλέκο, Pepe Jeans - Shop and Trade. Τζιν από οργανικό βαμβάκι, Levi's. Δερμάτινα παπούτσια, S***R - Shop and Trade.
Κωσταρινός: Μπούζα, Wesc και γιλέκο Freesoul - Prime Timers. Τζιν σε στενή γραμμή, Levi's. Μπατόκια, All Star - Elmec Sports



ΕΠΕΙΓΟΝ: ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

Στις διοργανώσεις σύγχρονης τέχνης ένα τραπέζι με μίλη δεν είναι ποτέ απλώς ένα τραπέζι από όπου μπορεί να φάει κανείς, για να θυμηθούμε το σχετικό τεστ με τους καλλιτέχνες, τους θεωρητικούς και τα παιδιά. Στο φετινό Frieze, ούτε καν το τραπέζι της καφετέριας ήταν απλώς ένα τραπέζι. Αποτελώντας πρώτη ύλη για το project Stable της Πακιστανής **Ceal Floyer**, τα τραπέζια είχαν κάτω από τα πόδια τους ένα διπλωμένο χαρτί από αυτά στα οποία ακουμπάμε τα ποτήρια και ενίοτε, χρησιμοποιούμε για να στηρίξουμε επιφάνειες που γέρνουν. Σύμφωνα με την καλλιτέχνηδα, η οποία σχεδίασε με «αίσθημα συνειδητής διαστροφής» αυτήν την εντυπωσιακά ασήμαντη επέμβαση στο πλαίσιο των παράλληλων projects μέσα στο Frieze, τα sous verre, τοποθετημένα έτσι, λειτούργησαν ως βάρη και ανήγαγαν ένα αντικείμενο καθημερινής χρήσης σε αντικείμενο στοχασμού. Κάτι σαν την πρόσφατη κρατική παρέμβαση στην οικονομία και τις ενισχύσεις των τραπεζών, γεγονός που τις κατέστησε αυτομάτως κέντρο των συζητήσεων για το τέλος του φιλελευθερισμού και την αυγή μιας νέας εποχής, την έλλευση νέων μοντέλων συνύπαρξης. «Με σαγηνεύει η εγγενής ανοησία κάποιου πράγματος που εκκληρώνει τον προδιαγεγραμμένο ρόλο του. Στη δουλειά μου υπάρχει ένα στοιχείο σκόπιμης αλλοίωσης των πραγμάτων. Η διάθεση να τα δει κανείς ελαφρώς στρεβλά και να λειτουργούν έτσι», είπε η Floyer. Σκεφτείτε το υπό το φως των γεγονότων και θα βρείτε σε αυτό μια ενδιαφέρουσα πρόταση. Ίσως ακόμη και το είδος του μανιφέστου που ματαίως προσπαθούσε να αποσπασεί από πενήντα έναν (!) καλλιτέχνες ο **Hans Ulrich Obrist** στο Manifesto Marathon που διοργανώθηκε το τελευταίο Σαββατοκύριακο του fair στο προσωρινό Pavilion του **Frank Gehry** έξω από τη Serpentine Gallery. Ακτιβιστές, θεωρητικοί, αρχιτέκτονες, designers ακόμη και επαγγελματίες celebrities όπως η Yoko Ono, συμμετείχαν σε αυτήν την εκδοχή του cabinet of curiosities που στήνει κάθε φορά με άλλο τρόπο ο Obrist σε ρόλο μεγάλου Αθηναίου. «Αυτή η διοργάνωση είναι επείγου-

σα», έλεγε το σχετικό φυλλάδιο και η tea time ερώτηση που έπρεπε να απαντηθεί («θέλουν οι καλλιτέχνες να σώσουν τον κόσμο και πώς;»), ακουγόταν μελαγχολικά ρητορική ακυρώνοντας ακαριαία την επιθυμητή από όλους, την ποθητή διάβωξη, αναστάτωση του καινούργιου και διαφορετικού.

of Nowhere με το σώμα ως μεσαιωνικό μεταφυσικό χάρτη του **Grayson Perry**, η σύνθεση από paperclips της 85χρονης Τσέκας **Bela Kolarova**. Στο Zoo με σταμάτησαν λίγα πράγματα παρά την έλλειψη προσποίησης (στο Frieze όλοι ήταν τόσο ψυχραίμοι, τόσο cool, τόσο business as usual που ήσουν σίγουρος ότι όλα πάνε κατά διαόλου): τα μικρά, πολύ πιο αφαιρετικά πια collage της **Χάρις Επαμεινώνδα** (αναστοχασμός πάνω σε ένα μέσο που έγινε τόσο της μόδας;) στη γκαλερί Rodeo, ένα έργο του **William S. Burroughs** με τις τρύπες από τους πυροβολισμούς που

«ΜΕ ΣΑΓΗΝΕΥΕΙ Η ΕΓΓΕΝΗΣ ΑΝΟΗΣΙΑ ΚΑΠΟΙΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΕΚΠΛΗΡΩΝΕΙ ΤΟΝ ΠΡΟΔΙΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ. ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΚΟΠΙΜΗΣ ΑΛΛΟΙΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Η ΔΙΑΘΕΣΗ ΝΑ ΤΑ ΔΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΕΛΑΦΡΩΣ ΣΤΡΕΒΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΕΤΣΙ»

Ceal Floyer

Στο Frieze όλα έμοιαζαν out of sync. Η μόνη έκκληξη, η παρουσία των έργων του **Eduardo Paolozzi**, στο επιμεληθέν από τον **Urs Fischer** stand της Gavin Brown's enterprise. Ο Fischer αναδεικνύεται σε έναν από τους καλύτερους καλλιτέχνες της γενιάς του με την ευφυΐα μιας διαφορετικής ευαισθησίας και την ερευνητική αναφορά του στην ιστορία της τέχνης. Τόσο η τοιμηρή εγκατάσταση που επιμελήθηκε στην γκαλερί Shafrazi με τίτλο Who's afraid of Jasper Johns, όσο και η επαναφορά του Paolozzi στο Frieze, αλλά και η εγκατάσταση και ο κατάλογος της πρόσφατης έκθεσης Fractured Figure στο ΔΕΣΤΕ, δείχνουν κάποιον που ψάχνει τους καλλιτεχνικούς προγόνους του τοιμηρά, απρόβλεπτα και πολύ προσεκτικά, συνθέτοντας κομμάτι-κομμάτι μια μορφή zeitgeist για το έργο του. Τα εξαιρετικά γλυπτά (σαν art nouveau μηχανές κατευθείαν από το Metropolis) και τα λαμπρά screenprints του Paolozzi, ενός από τους πιο ενδιαφέροντες εκπροσώπους ενός ιδιότυπου σουρεαλισμού, βρίσκονται στη βάση του σημερινού εικαστικού ιδιώματος και είναι γνωστό ότι αποτέλεσαν αναγέλιες της pop art την δεκαετία του 1950.

Άλλα Frieze Highlights:

Ένα μικρό έργο του **Βλάντ Κανιάρν**, ένα installation collage του **Thomas Hirschhorn** με τίτλο Portraits of Despair, το έργο Map

ο ίδιος του έριξε, η ψυχεδελική εγκατάσταση της κολεκτίβας **Paradise Row**, τα παράξενα γλυπτά/κεραμικά/εγκαταστάσεις της **Ruth Claxton** (ένα είδος κομψά διεστραμμένης Victoriana), τα έργα σε σανίδες-δωμάτια της **Maya Hewitt** (με τον τοτερισμό της Swoon και του Henry Darger).

Όπως κάθε χρονιά, διαδραματίστηκαν πράγματα εξαιρετικά αλλού:

- Η κορυφαία, κατά τη γνώμη μου, έκθεση του **Cildo Mereiles** στην Tate Modern.
- Η παρουσίαση των Late Series έργων του **Mark Rothko** (όπως έγιναν για το Four Seasons της Νέας Υόρκης και τελικά δωρήθηκαν στην Tate), με τη μακέτα βάσει της οποίας αποτέλεσαν το γνωστό Rothko Room.
- Η οραματική εγκατάσταση TH.2058 της **Dominique Gonzalez-Foerster** στο Turbine Hall της Tate Modern στο πλαίσιο των Unilever Series projects.
- Η έκθεση Penetration της **Sarah Lucas** στην γκαλερί της Sadie Coles στη South Audley st.
- Η ηχητική εγκατάσταση Suillakku του **Roberto Cuoghi** στο ICA. Όλες εκθέσεις και έργα με ένα μύθο πανίσχυρο να τα κινεί και με φόρμα δουλεμένη εξαντλητικά να τα στηρίζει. Απόλαυση. Ευχάριστη έκκληξη και μερικά περιοδικά νομίζω σε ειδική έκδοση για Frieze mood: το **Tar**, με ένα καταπληκτικό εικαστικό πανδαιμόνιο τέχνης, μόδας, μουσικής, το **Dazed and Confused**, με τίτλο Devil Inside, artists' curatorials και αφιέρωμα στην Grace Jones φωτογραφημένη από τον Chris Cunningham ως το απολήτως ζωώδες και κατακρεουργημένο ένστικτο της τέχνης – αναφορά στην ταινία του Rubber Johnny. Τα μεταλλικά κρεβάτια με τα βιβλία, που σώθηκαν από τον κατακλυσμό που έπνιξε το Λονδίνο και το ράδιο που παίζει bossa nova, τα γιγαντωμένα από την υγρασία γλυπτά και το video με εικόνες από το Solaris, τον Πλανήτη των Πιθήκων, το L' Oeil Sauvage και το La Jetee, στο Turbine Hall το λένε καθαρά: δεν υπάρχει Μανιφέστο, δεν υπάρχει Επείγον.

THE EJACULATION
OF THE DEMON
The Breeder

Η γκαλερί The Breeder παρουσιάζει την κοινή έκθεση του Διονύση Καβαλλιεράτου και της Iris Van Dongen. Οι δύο καλλιτέχνες επιχειρούν, με διαφορετικό τρόπο ο καθένας, να αντιμετωπίσουν τους προσωπικούς τους δαίμονες: τα γλυπτά και τα σχέδια του Καβαλλιεράτου χαρακτηρίζονται από ένα μαύρο χιούμορ που κλειδιάζει την πολιτική ορθότητα του καλλιτεχνικού γίγνεσθαι, ενώ οι βλοσυρές γυναικικές φιγούρες της Iris Van Dongen μοιάζουν να προκύπτουν από ένα συνδυασμό της ζωγραφικής των Προραφαηλιτών με τις μοιραίες, σκοτεινές ηρωίδες των παλιών film noir.



6 Νοεμβρίου – 6 Δεκεμβρίου
Ιάσωνος 45, Μεταξουργείο
T / F: 210 3317527
S: www.thebreedersystem.com
E: gallery@thebreedersystem.com
Τρ. & Σάβ. 12:00 – 18:00, Τετ. – Παρ. 12:00 – 20:00
Photo credits: Iris van Dongen 2008, "Victoria"
Courtesy The Breeder, Athens

RE – LOCATING THE
THRILLS
a.antonopoulou.art

Στην πρώτη του ατομική έκθεση, ο Νίκος Αρβανίτης θέτει ερωτήματα γύρω από την αισθητική αντίληψη και τη θέση της τέχνης στη σύγχρονη, παγκοσμιοποιημένη κοινωνία του θεάματος. Μέσα από κατασκευές, σχέδια, ήχο και μια βιντεοεγκατάσταση με αναφορές στη μουσική, τον κινηματογράφο και τις καλές τέχνες, αποπειράται να αποδομήσει την προκαθορισμένη αντίληψη για τα προϊόντα της μαζικής κουλτούρας και να αναδιαμορφώσει τη σχέση μεταξύ θεατή και έργου, προτείνοντας διαφορετικές δυνατότητες προσέγγισης της εικαστικής εμπειρίας.



3 Νοεμβρίου – 5 Δεκεμβρίου
Αριστοφάνους 20, Ψυρρή
T / F: 210 32214994
S: www.aaart.gr
E: aaart@otenet.gr
Τρ. – Παρ. 14:00 – 21:00, Σάβ. 12:00 – 16:00

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
Loraini Alimantiri
Gazonrouge

Η Ντόρα Οικονόμου παρουσιάζει τη νέα της δουλειά, με γλυπτά που προκύπτουν από μια ιδιαίτερα προσωπική διαδικασία. Χρησιμοποιώντας τα υλικά για να δημιουργήσει ένα δικό της λεξιλόγιο, εικονογραφεί μικρές ιστορίες, όπου βασική πρωταγωνίστρια είναι η ίδια και η καθημερινή της ρουτίνα. Με τίτλους όπως



"Heart of Darkness" και «Είμαι ευτυχισμένη» τα έργα της Οικονόμου στέκονται αυτόνομα, σαν αυτοτελή επεισόδια του ιδίου όμως διηγήματος.

24 Οκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου
Βίκτωρος Ουγκώ 15, Μεταξουργείο
T: 210 5248077
F: 210 5227711
S: www.gazonrouge.com
E: info@gazonrouge.com
Τρ. – Παρ. 12:00 – 20:00, Σάβ. 12:00 – 16:00

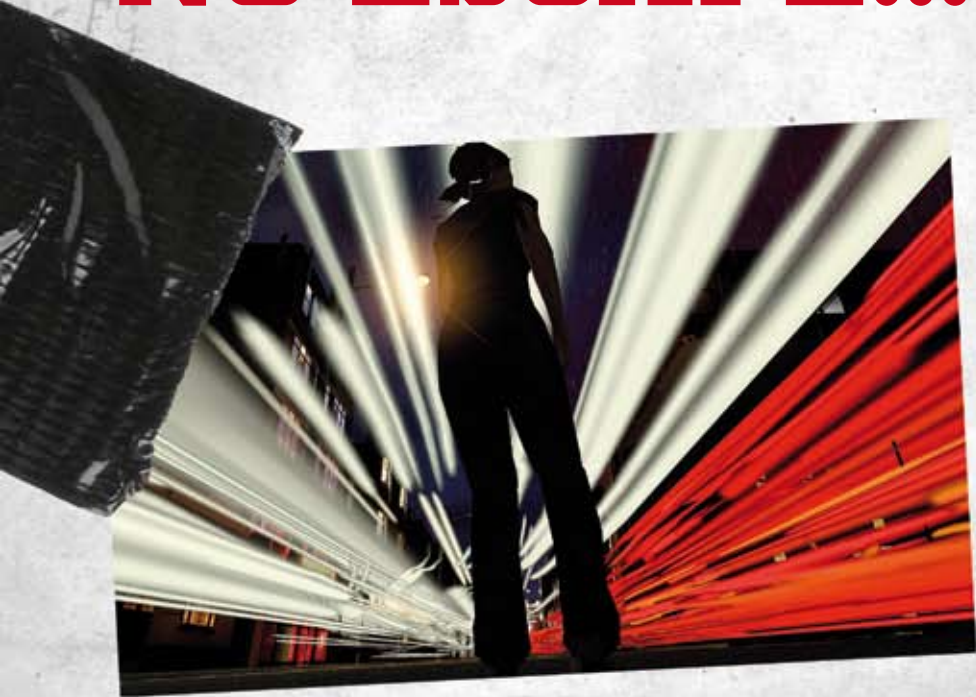
LIVING SMALL
Μουσείο Μπενάκη

Το Μουσείο Μπενάκη ανοίγει τους χώρους του στη σύγχρονη εικαστική δημιουργία και φιλοξενεί στο αίθριο της οδού Πειραιώς την εγκατάσταση της Μαρίας Λοϊζίδου. Πρόκειται για δύο θερμοκήπια διαφορετικών διαστάσεων, στο εσωτερικό των οποίων βρίσκονται τοποθετημένα τα αντικείμενα, τα σχέδια και οι κατασκευές της εικαστικού. Κεντρικό άξονα του έργου αποτελεί η έννοια της ταξινόμησης, διαφύλαξης και «καλλιέργειας» ενός εν εξελίξει αντικειμένου, σύμφωνα με τους όρους της φυσικής ιστορίας.



23 Οκτωβρίου – 23 Νοεμβρίου
Πειραιώς 138
T: 210 3453111, F: 210 3453743
S: www.benaki.gr
Τετ. Πέμ. Κυρ. 10:00 – 18:00, Παρ. – Σάβ. 10:00 – 22:00

London Games Festival
NO ESCAPE...



"SwanQuake", Igloo, 2008

Διαβάζω ξανά το Gamer Theory του McKenzie Wark. Πολύ μου αρέσει η σκέψη του. Με αναφορές σε γνωστά video games αλλά και σε θεωρίες από το χώρο της φιλοσοφίας σχετικά με τη σημασία του παιχνιδιού, ο Wark υποστηρίζει πως το φοβερό δεν είναι πόσο έχουν κυριαρχήσει τα video games στη ζωή μας σήμερα, αλλά πόσο η ίδια η ζωή μοιάζει με video game. Το σκέφτομαι και συμφωνώ. Έτσι είναι. Οι ρόλοι που αλληλάζουμε καθημερινά, οι δραστηριότητές μας, ο ανταγωνισμός, οι προκλήσεις και τα ρίσκα, έχουν τα χαρακτηριστικά ενός ατέρμονου game. Ζώντας ανάμεσα στον εικονικό και τον πραγματικό κόσμο, φαίνεται να μην υπάρχει διαφυγή από αυτή την αίσθηση. Με τέτοιες σκέψεις βρίσκομαι τον Οκτώβριο στο London Games Festival. Τα μεγάλα φεστιβάλ video games δεν είναι ακριβώς του γούστου μου. Συνήθως, είναι καθαρά εμπορικά με κύριο στόχο την προώθηση των νέων τίτλων των εταιρειών και την παραγωγή θεάματος μέσω αυτών. Το London Games Festival δε διαφεύγει του κανόνα. Πολλές εκθέσεις, πολλά εργαστήρια, πολλοί διαγωνισμοί, με αφορμή γνωστά παιχνίδια. Η Trafalgar Square μεταμορφώθηκε σε stand της Electronic Arts και στο Covent Garden, το Little Big Planet της Sony περίμενε τα πιτσιρίκια σε ένα χώρο που θύμιζε τρισδιάστατο animation. Παρόλα αυτά, ό,τι και να λέμε, πολλά εξαρτώνται από την εξέλιξη της βιομηχανίας των video games. Οι ομιλίες που παρουσιάστηκαν από game designers και developers, από διευθυντές εταιρειών αλλά

και από δημοσιογράφους και ερευνητές, έθιγαν μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα ζητήματα για τους εικονικούς σημερινούς κόσμους. Το Games 3.0 με μία ενότητα ομιλιών έθεσε ερωτήματα και θέματα σε σχέση με τους νέους όρους που προκύπτουν μέσω των κοινωνικών δικτύων: για το χρήστη που έχει πλέον και ρόλο παραγωγού και διανομέα, για την εισβολή της διαφήμισης εντός των εικονικών περιβαλλόντων, για τις εξελίξεις στο mobile gaming μέσω των δικτύων. Άλλες ενδιαφέρουσες ενότητες ήταν επίσης αυτές γύρω από τις εφαρμογές και χρήσεις ανοιχτού λογισμικού για παιχνίδια, καθώς και αυτές για τα video games που έχουν εκπαιδευτικό ή κοινωνικό χαρακτήρα και κινούνται εκτός αγοράς. Εντύπωση μου έκανε ότι η game art, τα έργα που διαμορφώνουν οι καλλιτέχνες αξιοποιώντας τις πλατφόρμες των games, ελάχιστα απασχόλησε το φεστιβάλ. Μόνο το πολύ ενδιαφέρον Games Art Networking Event της Http Gallery επικεντρωνόταν σε αυτό το κομμάτι, παρουσιάζοντας projects και απόψεις καλλιτεχνών και θεωρητικών, όπως των Igloo και του Corrado Morgana. Τίποτα άλλο σχετικό δεν υπήρχε. Φαίνεται πως αυτό είναι μέρος ενός προβλήματος που συναντάται ιδιαίτερα αυτό τον καιρό στη Βρετανία, που έχει περάσει από τη media art στις "creative industries". Κοινώς, η τέχνη παύει να ενδιαφέρει, αφού δεν μπορεί να είναι επικερδής, οι δημιουργικές βιομηχανίες όμως κερδίζουν έδαφος γιατί μπορούν. Ξανασκέφτομαι αυτά που γράφει ο Wark και μελαγχολώ. Η αλήθεια είναι όμως ότι ποτέ καμία ανεξάρτητη τάση δεν μπόρεσε να νικήσει το mainstream. Οι παίκτες των δύο ομάδων, δυστυχώς, παίζουν με διαφορετικούς όρους σε αυτό το παιχνίδι.

www.londongamesfestival.com

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΜΕ 10 ΣΧΕΔΙΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΛΕΝΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΑΠΟ ΥΛΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΚΤΗΡΙΑ.

Τώρα όμως που τα σχέδια απαιτούν εξειδικευμένες γνώσεις 3D, οι αρχιτέκτονες τα αναθέτουν πλέον σε ειδικά γραφεία rendering τα οποία προτιμούν να ασχοληθούν με το V-ray και το Photoshop παρά με το να σχεδιάζουν εξόδους ασφαλείας σε κτήρια που κανείς δεν τους εγγυάται ότι θα υλοποιηθούν. Ίσως τώρα να είναι η κατάλληλη στιγμή για ένα μανιφέστο από αρχιτεκτονικά σχέδια.

Superstudio

Οικογένειες χίπηδων που ξαπλώνουν πάνω σε μια ατελείωτη λευκή επιφάνεια, ζουν πάνω στο supersurface, εκεί βρίσκουν ό,τι τους είναι αναγκαίο, εκεί έχουν το αόρατο σπίτι τους. Το κοριτσάκι θα παίξει σκονινάκι πάνω στην καθρέφτινη ζωή, κανείς δε χρειάζεται κανένα αντικείμενο και καμιά ιδιοκτησία, όλα είναι δωρεάν και όλα είναι ωραία και τα κόκκινα βουνά ξεπροβάλλουν στον ορίζοντα. Οι Superstudio με τις σειρές σχεδίων Continuous Monument και Supersurface όρισαν την avant garde της δεκαετίας του '70, σημάδεψαν ολόκληρη γενιά αρχιτεκτόνων, οι οποίοι προσπάθησαν και ίσως ακόμα προσπαθούν να μεταφράσουν τα σχέδια αυτά σε κτήρια. Αλλά, όπως εξήγησε και φέτος στη Βενετία ο Betsky, η αρχιτεκτονική εκτείνεται και πέρα από το κτήριο και μάλλον το να μετατραπούν οι ιδέες των superstudio σε κτίσματα είναι άτυχο, γιατί είναι ήδη κτήρια και γιατί έχουν ήδη περισσότερα στοιχεία αρχιτεκτονικής από πολλή εκατομμύρια τετραγωνικά μέτρα τσιμέντου. Και σαν σημείωση, συνειδητοποιώ ότι όταν οι superstudio σκέφτονταν το supersurface, βασικά εννοούσαν το διαδίκτυο.

<http://www.designmuseum.org/design/superstudio>

Hans Hollein

Ο Hans Hollein παραμένει για μένα πάντα μια αινιγματική φιγούρα. Τα collage του με γενικό τίτλο Stadt (πόλη) όπου βλέπουμε μια μέγα-κατασκευή από βράχους να εξαπλώνεται πάνω από τη Βιέννη, είναι ίσως από τα σημαντικότερα σχέδια των τελευταίων δεκαετιών και όμως για τον Hollein υπάρχουν ελάχιστα βιβλία και λίγα πράγματα στο διαδίκτυο. Και τι είναι αυτοί οι βράχοι; Ένα πρωτόγονο κτήριο-τέρας που επιτίθεται στην baroque Βιέννη; Ένας υπέρ-βράχος που φεύγει από την πόλη; Ο παρόδεισος ή η κόλαση; Άλλα σχέδιά του, εξίσου αινιγματικά, δείχνουν ένα αεροπλανοφόρο να έχει προσγειωθεί σε ένα λιβάδι, ένα κτήριο φτιαγμένο από τις γρίλιες εξαερισμού μιας Rolls-Royce, ένα γιγαντιαίο τσιγάρο να πετάει πάνω από λιβάδια και ούτω καθεξής (εδώ το ούτω καθεξής δεν

σημαίνει απολύτως τίποτα, γιατί ποιος μπορεί να φανταστεί τι άλλο θα σκεπτόταν ο Hollein. Και όποιος έχει σχετικό βιβλίο, παρακαλώ mail γρήγορα).

<http://www.hollein.com>

Zaha Hadid

Όταν ήμουν ένας μικρός και ανυποψίαστος δευτεροετής φοιτητής σε λάθος πανεπιστήμιο, ανακάλυψα στη βιβλιοθήκη (με την προτροπή του καθηγητή μου κ. Άκη Διδασκάλου) τη δουλειά της Zaha Hadid σε μια ολοκαίνουργια (τότε) μονογραφία από το GA. Τα σχέδια για το διαγωνισμό The Peak στο Hong Kong, έκαναν τη Hadid διάσημη σε όλο τον κόσμο, σχεδόν εν μια νυκτί. Ειδικά το exploded axonometric του «Οριζόντιου Ουρανοξύστη» της πρότασης, έκανε τα μυαλά όλων μας να υποστούν ένα μικρό explode προς όλες τις κατευθύνσεις. Πισίνες και σκάλες και τοίχοι και κολόνες και δοκάρια και διάδρομοι πετούσαν πάνω από τους βράχους του Hong Kong σχηματίζοντας κάτι παραπάνω από κτήριο. Φέτος, είδα για πρώτη φορά στη Βενετία τη μακέτα της πρότασης και είχε την ίδια δύναμη, ακόμα και αν η πρόσφατη παραγωγή της Hadid έχει πάρει κάπως διαφορετικό δρόμο (για να το πω έτσι διακριτικά και με σεβασμό).

<http://www.zaha-hadid.com/>

Mary-Ann Ray

Τα σχέδια από το βιβλίο της Mary-Ann Ray «Seven Partly Underground Rooms and Buildings for Water, Ice, and Midgits» (να το μεταφράσω;) συνδυάζουν την ad hoc αισθητική της Νότιας Καλιφόρνιας, με τα αρχαιολογικά σχέδια από τις ανασκαφές στη Ρώμη, σε μια μια σειρά από τελείως ιδιοσυγκρασιακά κολλάζ, τα οποία περιγράφουν αυτούς τους «επτά σχεδόν υπόγειους χώρους και κτήρια για νερό, πάγο και νάνους». Η Mary-Ann Ray διατηρεί το γραφείο Studio Works με τον Robert Mangurian, και αν και ποτέ δεν έκαναν τεράστια επιτυχία, ούτε έγιναν Starchitects όπως πολλοί από τη γενιά τους και την παρέα τους στο SCI-Arc, επηρέασαν όμως μια ολόκληρη γενιά αρχιτεκτόνων.

<http://www.pamphletarchitecture.blogspot.com/>

Bahram Shirdel

Από τους πρωτοπόρους των blobs και γενικότερα της αρχιτεκτονικής που δεν ήθελε να γίνει αντικείμενο, ο Ιρανός Bahram Shirdel στα τέλη του '80 έκανε το είδος σχεδίων που μέχρι και τώρα βλέπουμε σε αρχι-

τεκτονικές σχολές σαν δόθεν πρωτοπορία, δηλαδή κτήρια με ακαταλαβίστικα σχήματα που μοιάζουν με γυμνοσάβια χαμένοι στο διάστημα κ.λπ κ.λπ. Βέβαια όταν στα 80's τα έλεγε αυτά ο Shirdel, σαν καλός μαθητής του Daniel Libeskind, ήταν πραγματική και ουσιαστική πρωτοπορία, αλλιώς σαν πολλούς άλλους μάλλον βιάστηκε. Στα 90's διατήρησε γραφείο με τον Jeffrey Kipnis ενώ τώρα βλέπω ότι έχει εγκατασταθεί στην Τεχεράνη. Και πάλη ελάχιστα βρίσκει κανείς στο διαδίκτυο και μάλιστα ούτε ένα σχέδιο.

<http://www.shirdelarchitects.com/>

Τα υπόλοιπα 5 σχέδια του Μανιφέστου (Robert Venturi, Ettore Sottsass, Le Corbusier, Emilio Ambasz και Τάκης Ζενέτος), ως συνήθως την άλλη φορά (ή και ποτέ, γιατί όχι;)



H.P. LAGAVULIN

a storyteller legend

Τι μπορεί να συνδέει τον Ρεϋμόντ Κενώ με τον Ζαν Πολ Σαρτρ και τον Μπραντ Πιτ; Όλοι σε κάποια φάση της ζωής τους είδαν, διάβασαν –ή φαντάστηκαν ότι είδαν και διάβασαν– τον H. P. Lagavulin (attention for the alcoholics: not the whisky brand!). Μια ιδιαίτερη περίπτωση «εναλλακτικού» παραμυθιά που ανακάλυψε την «περιθωριακή λογοτεχνία» (α.κ.α ιστορίες που γράφονται στα περιθώρια των βιβλίων) και ενδεχομένως, ο πρώτος book crosser του αιώνα. Δεκατέσσερις Έλληνες «μελετητές» ανέσυραν από τη λήθη (ή και από τη φαντασία τους) παλιοκαιρισμένα κείμενα και αλλόκοτες εικόνες ενώνοντας το παζλ μια ιδιαίτερης προσωπικότητας που έμελλε να γίνει ένας παραλογοτεχνικός μύθος (ή απλά ένα παραλογοτεχνικό παιχνίδι).

Μια επεισοδιακή ζωή

Αδιάσειστα στοιχεία θέλουν τον H. P. να γεννιέται το 1894 στο Pitlorchy της Σκωτίας και να μεγαλώνει με τον παππού του - ιδιοκτήτη της παμπ του Pitlorchy και στέκι λαϊκών παραμυθιάδων. Ενώ τα άλλα παιδιά πηγαίνουν στο σχολείο, ο H.P. μορφώνεται από τον παππού του και τους θαμώνες της παμπ. Ο λογοτεχνικός του οίστρος ξυπνά φυσικά στην εφηβεία του και το 1910 γράφει το πρώτο του ποίημα για την ξαδέρφη του Mahry, στα περιθώρια της Βίβλου του παππού του, συνήθεια που έκτοτε δεν εγκαταλείπει ποτέ. Τα βράδια, στην παμπ, επιδίδεται σε ανήκουστες αφηγήσεις, οι οποίες αμέσως γίνονται talk of the town (ενδεικτικά: Οι σαγιονάρες του κ. Τιλτ, Το γεμιστό παραμύθι κ.ά.). Πριν το τέλος όμως, πάντα εξαφανίζεται και το κοινό δεν καταλαβαίνει αν όσα άκουσε τα αφηγήθηκε κάποιος ή απλά τα φαντάστηκε. Από τότε πολλοί ήσαν οι μιμητές (βλ. Banksy, Burial κ.ά.). Η φυσιοδιδική του τάση τον οδηγεί στη Lox Nes, όπου μέσα σε ξύλινο διθέσιο βαθυσκάφος παλεύει να αποδείξει την ύπαρξη του ομώνυμου τέρατος. Το κακό όμως δεν αργεί να συμβεί: το 1911 η παμπ καίγεται. Μαζί και ο παππούς του. Μια αένη περιπλάνηση αναζήτησης αρχίζει τώρα γι' αυτόν. Αρχικά τον κερδίζει το λαμπερό Παρίσι. Ανεβοκατεβάζει την αυλαία

στις παραστάσεις της Σάρα Μπερνάρ ενώ ταυτόχρονα εκτελεί χρέη υποβοήθα, αρμοδιότητα που θα του κοστίσει τη δουλειά του διότι αντί για τα λόγια του έργου, έλεγε δικές του ατάκες. Από το 1917 και έπειτα ταξιδεύει ανά τον κόσμο: Μαρόκο, Ινδία, Βερολίνο, Ελλάδα, Λιχτενστάιν και Αιθιοπία. Γράφει ασταμάτητα (στα περιθώρια κυρίως) και αφηγείται ιστορίες. Εκδίδει μόνο δύο βιβλία, τα οποία καίγονται από τους ναζί και έτσι δε διασώζεται τίποτα.

Παρ' όλη αυτά, το έργο του «εξαπλώνεται» σαν υποδόριος ιός στα «παιδιά» second hand βιβλίων, ενώ ζητιάνοι, τρελοί και ζευγαράκια, βρίσκουν κουτσουλισμένες τις ιστορίες του μέσα σε παρατημένα βιβλία, στις πηλατιές και στα παγκάκια. Ο ίδιος «αποδημεί» εις Κύριον στα 101 του χρόνια στο αγαπημένο του Παρίσι. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΙΠΤΑΤΑΙ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ «ΚΟΥΛΗ» ΙΣΤΟΡΙΑ. Ύστερα από ώρες αποκρυπτογράφησης παραθέτουμε όσα κατάφεραν να ανασυνθέσουν οι μελετητές από την παρακάτω:

The stuffed story (Το γεμιστό παραμύθι)

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς, 2 βασίλισσες, 7 πρίγκιπες, 2 πριγκιποπούλες ανύπαντρες -μια άσχημη μια κούκλα-, ένα στρατιωτικό τζιπ, 4 τυρόπιτες, ένας εξωγήινος με την ξαδέρφη του, ένας μαχαράγας, ένας πύργος, μια μαγική σφαίρα, ένα γιαντί, 2 πειρατές, μια φτωχιά κατατρεγμένη πλούσια, 7 άχρηστοι γιατροί, 3 μάγοι που τους έλεγαν Βαλτάσαρ, μια άσχημη πάπια που μεγάλωσε κι έγινε μεγάλη άσχημη πάπια κι ένα ερωτευμένο αστέρι. Ένα πρωί το αστέρι είπε στο βασιλιά...

Πονήματα των κοπιαστικών εργασιών των μελετητών παρουσιάστηκαν στην 1η Διεθνή Έκθεση Εφηβικού & Παιδικού Βιβλίου στη Helexpo καθώς και στο Bartessera (6 Οκτ.-9 Νοεμ.'08) με τίτλο H.P. Lagavulin. Μια πολυπληθής προσωπικότητα. Για ό,τι νεότερο από τη δραστήρια ομάδα, η στήλη θα σας κρατά ενήμερους.

VELVET

MORNING

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 00.00 – 02.00
ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ 105,5 FM

ME GUESTS, ACOUSTIC SETS, NEA,
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ, ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΔΙΣΚΩΝ ΚΤΛΚΤΑΚΤΑ

FOOTBALL | CINEMA | MUSIC | FASHION | BOOKS | ART | ARCHITECTURE | COMICS

ΤΑΣΟΣ ΜΑΡΑΓΚΟΣ (ΑΚΑ ΤΑΣΜΑΡ)

Ο Τάσος Μαραγκός έχει το χάρισμα να δίνει (χάρτινη) σάρκα και οστά σε ξεκαρδιστικούς ήρωες, που έχουν όλοι τους ως κοινό χαρακτηριστικό την τάση να κλεβάζουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα. Λίγο πριν την κυκλοφορία του πολυαναμενόμενου Krak Komiks #3 (giganto books), μας λέει τα νέα του.

Από τι ηλικία άρχισες να δημιουργείς comics;
Comics άρχισα να κάνω γύρω στην ηλικία των 20. Πιο πριν έκανα μόνο σκιτσάκια στα λευκά περιθώρια των σχολικών βιβλίων. Το μικρόβιο του “θέλω να κάνω και εγώ τέτοια όταν μεγαλώσω” το είχα όμως από πολύ μικρή ηλικία.

Τι ήταν αυτό που σε παρακίνησε να κάνεις το μεγάλο βήμα και να εκδώσεις τα comics σου;
Το ότι δεν υπήρχε τίποτα άλλο να κάνω τότε στην Σύρο, όπου κατοικούσα. Έτσι, σκέφτηκα να βγάλω ένα fanzine. Το bigBANG κυκλοφόρησε το 2004 και έτσι άρχισα να κάνω τα περισσότερά μου comics.

Το bigBANG ήταν δική σου πρωτοβουλία;
Ναι. Είχα και τις γραφιστικές γνώσεις, οπότε μου φαινόταν εφικτό. Είχα σκεφτεί να έχει μόνο δικές μου ιστορίες, όμως λίγο πριν την κυκλοφορία του τεύχους #0 γνώρισα τη Σοφία Ρούσσου και μητέχνηκε και εκείνη στο κόλληο. Αργότερα, από το τεύχος #1, μόνιμος κάτοικος του bigBANG έγινε και ο Θανάσης Ψαρρός.

Σύρος και μετά Θεσσαλονίκη, όπου ζεις μέχρι σήμερα. Θα ήθελα να μου πεις ένα υπέρ και ένα κατά του να μένει ένας δημιουργός comics εκεί. Έχεις σκεφτεί ποτέ να μετακομίσεις αλλού;
Κατά είναι το ότι εδώ δε γίνονται πράγματα. Πήγε να αρχίσει κάτι, πριν δυο χρόνια, με το 1ο Διεθνές Φεστιβάλ comics Θεσσαλονίκης, αλλά δε συνεχίστηκε. Υπέρ... δε μου έρχεται τίποτα... Για μετακόμιση σε Αθήνα ή ακόμα καλύτερα σε κάποια πόλη του εξωτερικού, το σκέφτομαι συνεχώς. Ειδικά μετά το τελευταίο μου ταξίδι στη Βαρκελώνη...

Πήγες στο 26ο Φεστιβάλ Comics της Βαρκελώνης. Ποιες ήταν οι εντυπώσεις σου; Έδειξες δουλειά σου σε ισπανικές εκδόσεις; Feedback έλαβες;
Στην Ισπανία υπάρχουν πολλοί και καλοί δημιουργοί, πολλές εκδό-

σεις και αναγνώστες. Comics μου έδειξα στην εκδοτική La Cúpula. Παρόλο που δεν ήταν μεταφρασμένα, έλαβα θετικά σχόλια. Μόλις μεταφράσουμε όλα τα τεύχη του Krak Komiks θα τα στείλουμε εκεί και σε πολλές άλλες εκδόσεις του εξωτερικού.

Μιλώντας ως αναγνώστης του Krak, μου δίνεται η εντύπωση πως η ιστορία “Hard Rock” είναι αυτοβιογραφική. Είναι ο Μάρκος (ο πρωταγωνιστής) το alter ego σου ή όχι;
Ο Μάρκος έχει αρκετά δικά μου στοιχεία... αλλά και ο Γόγος... ίσως και ο Τζίμης... Ποιος ξέρει να πει με σιγουριά;
Το “Hard Rock” σε πόσα επεισόδια-τεύχη ολοκληρώνεται; Πιστεύεις ότι θα μπορούσες να σκισάρεις το Μάρκο για πάντα;

Ο πρώτος κύκλος κλείνει στο Krak #5 -τα 5 αυτά επεισόδια θα μαζευτούν σε ένα τόμο, με πολλά extras- όπου ο Μάρκος τελειώνει το σχολείο και δε θα έχει άλλη επιλογή από το να... υπηρετήσει τη μαμά πατρίδα. Έτσι, ξεκινά ο δεύτερος κύκλος, με ένα νέο, εμφανισιακά, Μάρκο. Λόγω του ότι έχει γίνει τρελό δέσιμο με το χαρακτήρα, πιστεύω ότι θα μπορούσα να τον σχεδιάζω για πάντα.

Εύχομαι καλή επιτυχία εντός και εκτός Ελλάδας.
Σ’ ευχαριστώ.

Blog: <http://krakkomiks.blogspot.com>
Επίσημο site: www.gigantobooks.gr/krakkomiks

CACHICA CLUB

Κατεβαίνοντας την Πλαταιών από Πειραιώς και οδεύοντας προς Κεραμεικό, δεν υπάρχει περίπτωση να μην έχεις προσέξει το Cachica Club με σήμα την κατσίκα!! Ανοίγοντας τις πόρτες τού νεοκλασικού διατηρητέου κτιρίου, στο νούμερο 5 της οδού Πλαταιών, βρίσκεισαι αυτομάτως σε ένα παραμυθένιο σκηνικό που, ενώ διατηρεί τα παραδοσιακά πέτρινα στοιχεία του χώρου, τα αναδεικνύει παράλληλα με έντονα χρώματα, εντυπωσιακά φωτιστικά και υφάσματα, όλα πλαισιωμένα από μεγάλες ξύλινες επιφάνειες που ζεσταίνουν την ατμόσφαιρα. Μουσικά η κατεύθυνση είναι «μαύρη», soul, funk και jazz με 70’s κυρίως επιρροές αλλά και πολλά σύγχρονα στοιχεία, γεγονός που αποδεικνύεται περλίτρα και από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους residents τού Cachica Club, Palov, PlayMo’Bill και L.L groove!!



Πλαταιών 5, Κεραμεικός
Τ: 210 34 70 188
www.myspace.com/cachica_club

Inside tip: Αν αναρωτιέσαι γιατί Cachica, εμείς ρωτήσαμε για εσένα και σου λύνουμε την απορία: το όνομα Cachica, με τις παγανιστικές αναφορές που μπορεί να έχει, παραπέμπει στο διονυσιακό χαρακτήρα του μαγαζιού!

TIKI

Μήπως βαρεθήκατε τα ίδια και τα ίδια της αθηναϊκής νύχτας; Μήπως οι «κλασικοί» προορισμοί σε συνδυασμό με την όχι και τόσο πρωτότυπη μουσική σάς έχουν κουράσει; Μήπως θέλετε ένα cocktail όπως ακριβώς είναι και όχι κατά προσέγγιση; Το ξέρετε πως υπάρχουν δεκάδες διαφορετικά martinis και άλλα τόσα champagne cocktails; Θυμάστε πως κάποτε διασκεδάζαμε με μουσικές χωρίς σύνορα, χωρίς κατηγορίες και χωρίς ενοχές; Παραδεχθείτε το –δεν σας έχουν λείψει όλα αυτά; Με πολλά θεματικά parties και ιδιαίτερες συναυλίες. Ήδη αναμένονται 07/12 Dr. Vodkatini, 21/12 The Wedding Present + The Callas.



Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη
Τ: 210 9236908
www.tikiathens.com

Ο άνετος πουρές

Ή ΠΩΣ ΕΝΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΕ ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ ΣΟΥ.

Πουρές κολοκύθας

- 1 Μια φρέτα γλυκιιά κόκκινη κολοκύθα περίπου ½ κιλό (για 4 άτομα)
- 2 Δύο με τρεις πατάτες
- 3 Πράσινο τσάι
- 4 Μια κουταλιά φρέσκο βούτυρο
- 5 Λίγο ελαιόλαδο
- 6 Αλάτοπίπερο

Playlist της συνταγής:

- Kate Nash - Pumpkin Soup (Russell Bloc Party's Team Tiger Edit)
- Modest Mouse – Humpin' Pumpkin
- Tricky - Pumpkin
- Smashing Pumpkins - Disarm
- Night before Christmas OST – This is Halloween

Υπάρχουν μερικοί σεφ που έχουν τα εύσημα της πρωτοπορίας κολλημένα πάνω στη λευκή μαγειρική στολή τους και απλά βγάζοντας δημιουργικούς αφρούς από το τσικάλι τους, εντυπωσιάζουν τους γκουρμέ συντάκτες των περιοδικών και υπάρχουν και μερικοί σεφ που με αξιοσημείωτη τιμιότητα καταστρώνουν ένα μενού με θεικές πρώτες ύλεις και ένα twist που βασίζεται κυρίως στη γνώση της κουζίνας και κατά δεύτερον, στη δημιουργική τρέλλα τους. Στους δεύτερους, ανήκει δικαιωματικά ο Βασίλης Καλλιίδης του εστιατορίου Άνετον, ένας Σαλο-νικιός που πάντα είχε ανοιχτές κεραίες στη μαγειρική πρωτοπορία, ένας απίθανος τύπος που, αφού ξεσκόνισε όλες τις ξεχασμένες αποθήκες της πόλης για να βρει τα αυθεντικά έπιπλα και αντικείμενα που θα έκαναν το εστιατόριο που άνοιξε με τον κολλητό του Δημήτρη Φωτόπουλο original vintage, κλείστηκε μέρες και νύχτες στην κουζίνα για να βγάλει το μενού που θα κάνει τη διαφορά. Και την έκανε. Και κέρδισε και Χρυσό Σκούφο καλύτερης ελληνικής κουζίνας στα σχετικά βραβεία του Αθηνόραματος. Και δίκαια. Γιατί το μηλοκόπι (ψάρι συγγενικό του μαγιότικου) ψημένο σε μαντεμένιο τηγάνι, το ζεματισμένο σταμναγκάθι και η σος πυκνής κακαβιάς λιώνει στο στόμα, το χοιρινό βιολογικής εκτροφής ψητό στη σχάρα με πουρέ σελινόριζας και σιρόφι από κόκκινο κρασί, αλλιάζει τον τρόπο που βλέπουν το κρέας ακόμα και οι χορτοφάγοι, ο μαριναρισμένος κόκορας σε μπαχαρικά από παστουρμά με ατζέμ πιλάφ και σος από γιαούρτι και δυόσμο, σου μένει στο μυαλό (και το στόμα) για καμιά βδομάδα μετά, το ταρτάρ αλά γκρεκ με το ωμό μοσχαράκι με ξύσμα λεμονιού, χοντρό αλάτι και μυρωδικά, κάνει τους Γάλλους σεφ να σκίσουν τα πτυχία τους και η μπουγάτσα με χειροποίητο φύλλο, γεμιστή με κρέμα πορτοκαλιού και σπιτικό παγωτό κανέλας, φτάνει τον Τερκενλή στα πρόθυρα της αυτοκτονίας. Ένα μεγάλο εστιατόριο, ένας τεράστιος σεφ, κρυμμένος σε μια σκοτεινή γειτονιά του Αμαρουσίου. Και ένας σεφ με τεράστιο ταλέντο, σε ένα ταπεινό πιάτο όπως είναι ο (revisited) πουρές.

Ο πουρές της πατάτας είναι ένα θρεπτικό και συνάμα αγχολυτικό φαγητό (αν κάποιος εκτονώνεται λιώνοντας πατάτες με το πιρούνι), όμως τόσο βαρετό. Για το λόγο αυτό ο πουρές κολοκύθας είναι η καλύτερη επιλογή. Πλένουμε την κολοκύθα. Την κόβουμε στα δύο και καθαρίζουμε τα σπόρια από μέσα της. Την κόβουμε ξανά σε μεγάλες φέτες. Παίρνουμε μία φέτα και τις πατάτες και τις ψήνουμε σε ένα ταψί στο φούρνο -στον αέρα ή τις αντιστάσεις- μέχρι να μαλακώσουν τόσο, ώστε να τρυπιούνται με το πιρούνι. Αυτό γλυκαίνει περισσότερο το φαγητό μας. Δεν ξεχνάμε να καλύψουμε το ταψί με αλουμινόχαρτο, για να εξασφαλιστεί το ομοιόμορφο ψήσιμο. Μόλις γίνουν, βάζουμε τις πατάτες σε ένα μπολ μαζί με την ψίχα της ψημένης κολοκύθας. Τα λιώνουμε όλα με το πιρούνι μέχρι να γίνουν ένα μείγμα. Προσθέτουμε λίγο πράσινο τσάι αντί για νερό μέχρι να χυλώσει. Τέλος, μια κουταλιά φρέσκο βούτυρο ή λίγο λάδι δίνει ένα πουρέ, για να γλύφεις και την κουτάλα. Αλάτοπίπερο βάζουμε πάντα, κατά προτίμηση.

Info: ANETON, Στρ. Λέκκα 19, Μαρούσι, τηλ. 210 8066700



Feel the difference
...enjoy the taste!



Delivery | Take Away 25ης Μαρτίου 53, Μελίσσια, 210 61 38 002

MICROFOOTBALL



Λίγο παλιότερα, το κλισέ ήθελε να μπαίνει σαν τίτλος ή υπόκρουση «Ο Καιρός των Τσιγγάνων» κάθε φορά που ο Άγγελος Βιλιανέκνς καθόριζε την εξέλιξη του ματς για λογαριασμό της Ξάνθης ή της «Πρόο». Σήμερα, τέτοιου είδους αναφορές γενικά αποφεύγονται για το Χρήστο Πατσατζόγλη, τον έτερο γνωστό «Ρομά» του ελληνικού ποδοσφαίρου, ίσως επειδή αγωνίζεται σε πιο «σοβαρή» ομάδα, αλλιώς και στην Εθνική Ελλάδας. Όχι ότι χρειάζονται απαραίτητα δηλαδή οι συνειρμοί αυτοί, απλά είναι μάλλον εύκολο να διαπιστωθούν τα στενά, γενικά περιθώρια για τους Έλληνες Ρομά, ειδικά αν συγκριθούν με χώρες όπως η Ισπανία, όπου η αντιπροσώπευση του συγκεκριμένου φύλου στο γενικό πληθυσμό είναι αντίστοιχη με την ελληνική, περίπου στο 3-4%. Εφόσον μείνουμε στη μπάλα, στη λίστα των Ισπανών με τσιγγάνικο αίμα περιλαμβάνονται επιφανή ονόματα, όπως των Χοσέ Μάρι, Χοσέ Αντόνιο Ρέγες, Ντάνι Γκουίθα, Χέσους Νάβας, Αρτούρο Γκαρσία κ.ά. Εφόσον επεκταθούμε σε άλλους χώρους (τέχνες, γράμματα, επιστήμες) τα πράγματα θα γίνονταν ακόμη χειρότερα, αλλιώς μια και η στήλη είναι περί φουτμπού, ας συνεχίσουμε λέγοντας ότι οι Ρομά θα έφτιαχναν καλούτσικη

αντιπροσωπευτική ομάδα, αν στους παραπάνω προσετίθεντο και άλλοι, παρόμοιας καταγωγής από το διεθνές χώρο, όπως οι Ζλάταν Ιμπραϊμόβιτς (Σουηδός), Αντρέα Πιρόλο (Ιταλός), Ράφαελ Φαν Ντερ Φάρτ (Ολλανδός), Μίλαν Μπάρος (Τσέχος), Μπανέλι Νικολίτα (Ρουμάνος-βιβλική μορφή) κ.ά. Με προβληματάκια στο τέρμα και την άμυνα, η ομάδα θα ήταν «φωτιά και λιάβρα» από τη μέση και μπροστά, γενικά καθόλου άσχημα γι' αυτό το ιδιαίτερο εθνικό σύνολο των αουτσάιντερς, του οποίου ο ανά τον κόσμο πληθυσμός υπολογίζεται περίπου στα 15 εκατομμύρια. Είναι ωστόσο αμφίβολο, εάν έστω και ένας από τους σουπερστάρς που αναφέραμε έχει υπόψη του ότι όντως υπάρχει, εδώ και τρία χρόνια περίπου, μια «Εθνική» των Ρομά, με δική της ομοσπονδία, πρόεδρο, γραφεία (στην ευρύτερη -ανατολική- περιφέρεια του Παρισιού), φανέλα (πράσινο-μπλε με κόκκινη ρίγα και το απίθανο έμβλημα του «Ρομανικού Έθνους», έναν κόκκινο τροχό-τσάκρα που συμβολίζει τη νομαδική του φύση), προπονητή (τον Γάλλο Φιλίπ Λακάιγ) και παίκτες (κυρίως ερασιτέχνες γαλλικής καταγωγής, προς το παρόν). Η ομάδα αυτή δεν έχει βέβαια αναγνωριστεί από τη Fifa, ώστε να παίρνει μέρος στις διοργανώσεις της (έτσι κι αλλιώς η παγκόσμια ομοσπονδία είναι πιο φειδωλή ως προς την προσβασιμότητα της, καθώς οι «μεγάλες» χώρες θεωρούν άσκοπο να σαρώνουν τις «μικρές»), αλλά είναι μέλος του «Συμβουλίου των Νέων Ομοσπονδιών» (NFB), που ιδρύθηκε στα τέλη του 2003 ακριβώς γι' αυτό το σκοπό, να παράσχει δηλαδή ευκαιρία για διεθνή αντιπροσώπευση σε σύνολα που δεν έχουν αναγνωριστεί ως κυρίαρχα σε κάποια περιοχή αυτού του κόσμου. Με αυτή τη βάση, ήταν επόμενο, τα παιχνίδια που άρχισε να οργανώνει το NFB, να χαρακτηρίζονται από μια κάποια εκκεντρικότητα. Έτσι, το πρώτο ματς των Ρομά κανονίστηκε να διεξαχθεί σ' ένα «ξερό» γήπεδο του Παρισιού κόντρα στην ομάδα του -αγγλόφωνου- Νοτιοδυτικού Καμερούν, που διεκδικεί αυτονομία (οι Ρομά ντεμπουτάρισαν με νίκη 3-1). Ακόμα πιο παράδοση είναι η λίστα με τα υποήλιπα μέλη του NFB, καθώς σ' αυτήν μπορεί κανείς να βρει περιοχές με σκληρό πολιτικό-στρατιωτικό



μπαγκράουντ (Τσετσενία, Ιρακινό Κουρδιστάν, Θιβέτ, Σομαλιλάνδη και... μουμπλε-μουμπλε... Βόρεια Κύπρος), μέρη στα εξώτερα σημεία του πλανήτη (Γροιλανδία, Λαπωνία, Νήσος του Πάσχα, Κιριμπάτι και Νήσος Γιαρ της Μικρονησίας), κάποιες ιδιαίτερες ευρωπαϊκές περιπτώσεις που εγείρουν φοροτεχνικές, εθνοτικές ή γλωσσολογικές συζητήσεις (το Μονακό, το νησί Γκόζο δίπλα στη Μάλτα, η Βαλωνία του Βελγίου, η πρώην «ελεύθερη» Ριέκα της Κροατίας, η Προβηγκία, η Οξιτανία και η Παντανία), τους Μασάι που είναι κάτι αντίστοιχο των Ρομά στην Αφρική, αλλιώς και ορισμένα μικρο-έθνη που αγγίζουν τα όρια του σουρεαλ, παραπέμποντας στο «Δουκάτο του Μεγάλου Φένγκουικ» από την ταινία «Το Ποντίκι που Βρυχάται» ή την «Ambrosia» που ονειρευόταν ο «Billy Liar». Τέτοια είναι η Σίλιαντ, «το μικρότερο κράτος του κόσμου», μια στρατιωτική ηλιατόφωρα του Β' Παγκοσμίου, 550 τ.μ., που βρίσκεται μέσα στη

ΟΙ ΚΟΥΡΔΟΙ ΤΟΥ ΙΡΑΚ ΕΦΕΡΑΝ 2-2 ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΑΠΩΝΕΣ, ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΧΤΙΟΥ, ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΣ ΜΑΛΛΟΝ ΤΗΝ ΠΙΟ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Βόρεια Θάλασσα στα ανοιχτά του Σάφοκ της Αγγλίας, την οποία ανακήρυξε ανεξάρτητη στα 1967 ο Πάντι Ρόι Μπέιτς, ένας, αν μη τι άλλο ιδιόρρυθμος Βρετανός, πρώην λοχαγός του Στρατού, ύστερα ψαράς, ραδιοπειρατής και τελικά ηγεμόνας. Τέτοια είναι επίσης και η «Δημοκρατία του Σοζέ» στα γαλλοελβετικά σύνορα, η οποία δημιουργήθηκε στα 1947 χάρη σε μια φανταστική ιστορία που επιδόθηκε και διηγήθηκε στο νομάρχη της περιοχής ένας Γάλλος ξενοδόχος ονόματι Ζορζ Πουσέ. Οι δύο αυτές τελευταίες μπορεί να μην έχουν ακόμα δώσει τον πρώτο επίσημο αγώνα τους, είναι πάντως καταχωρισμένες

και μετάδοσης ονείρων σε λαούς και πληθυσμούς απομονωμένων περιοχών της Γης». Σίγουρα πάντως, από τη στιγμή που εμπνευστής και οργανωτής της όλης ιστορίας του NFB υπήρξε ο Βέλγος δικηγόρος Λικ Μισόν, εκείνος που εν πολλοίς καθόρισε την εξέλιξη του σύγχρονου ποδοσφαίρου μέσω του πελάτη και συμπατριώτη του ποδοσφαιριστή Ζαν-Μαρκ Μποσμπάν (ελεύθερη διακίνηση παικτών κ.λπ κ.λπ), το ρομαντικό κομμάτι δεν μπορεί παρά να θεωρείται συμπλήρωμα του επιχειρηματικού, ου μην και του πολιτικού, όπως ακριβώς και στην «κανονική» μπάλα...



LANG @ ΘΕΑΤΡΟ ΧΩΡΑ

Η Κατερίνα Παπαγεωργίου επιστρέφει στην Αθήνα για την πρώτη παρουσίαση της νέας παραγωγής της AdLibdances: Lang, στις 12, 13 και 14 Νοεμβρίου, στο Θέατρο Χώρα. Το Lang είναι μια γραμμή. Το Lang είναι μια γραμμική χειρονομία. Το Lang είναι αναπαράσταση. Είναι μια αέναη κυκλική αναπαράσταση. Το Lang είναι η αέναη κυκλική αναπαράσταση μιας γραμμικής χειρονομίας. Ένας χρόνος. Ένας χρόνος σε διαστολή. Σε επιβράδυνση. Μέσα στο φυσικό χρόνο που κινείται ενάντια στο χρόνο που διαστέλλεται. Και ορίζει. Και ορίζει ένα πριν και ένα μετά. Το σώμα μετατοπίζεται στο χρόνο. Το Lang είναι το σώμα που διαστέλλεται αέναα. Ενάντια σε ένα χρόνο που ορίζεται. Το σώμα κινείται σε στρέψη. Κινείται σε στρέψη ανάμεσα σε ένα πριν. Και ένα μετά. Σε κυκλική τροχιά. Προς ένα άλλο σώμα που φέρει μια γραμμική χειρονομία. Σε αναπαράσταση. Μιας αένας κυκλικής αναπαράστασης της γραμμής.

Concept-Χορογραφία: Κατερίνα Παπαγεωργίου
Δραματοουργία: Νίκος Φλέσσας, Μαριαλένα Μαμαρέλη
Μουσική σύνθεση: Αντώνης Ανισέγκος
Σχεδιασμός Φωτισμού: Νύσος Βασιλόπουλος
Ερμηνεύουν: Νίκος Καμόντος, Κατερίνα Παπαγεωργίου

12, 13 & 14 Νοεμβρίου 2008, 21:30
Θέατρο Χώρα, Αμοργού 20, Κυψέλη
Τιμές εισιτηρίων: 15€, φοιτητικό 12€
Τ: 210 8673945

THE RETURN OF ARTISTRY™



Η Motorola παρουσιάζει το AURA™, το πρώτο κινητό τηλέφωνο στην αγορά της κινητής τηλεφωνίας που διαθέτει στρογγυλή οθόνη. Εμπνευσμένη από τα πολυτελή ρολόγια και το χειροποίητο σχεδιασμό, η Motorola λανσάρει το AURA™, μια μοναδική τηλεφωνική συσκευή που «ανατρέπει τους κανόνες» και επαναπροσδιορίζει τον όρο artistry στο σχεδιασμό και την κατασκευή των κινητών τηλεφώνων. Χαρακτηριστικά όπως ο κλασικός σχεδιασμός, η πρώτη στρογγυλή οθόνη στη βιομηχανία της κινητής τηλεφωνίας και τα περίτεχνα χειροποίητα στοιχεία, βοηθούν το AURA™ να προσφέρει μια ασύγκριτη εμπειρία αισθήσεων, χωρίς προηγούμενο.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΜΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΡΥΠΑΙΝΟΥΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ



Στη συναυλία της Madonna, 77.000 θεατές απέδειξαν ότι μπορούν να διασκεδάζουν χωρίς να ρυπαίνουν το περιβάλλον, μέσα από την πρωτοβουλία ανακύκλωσης της COSMOTÉ. Συγκεκριμένα, η εταιρεία, ως χορηγός της συναυλίας της Madonna στην Αθήνα, τοποθετώντας ειδικούς κάδους συλλογής συσκευασιών από πλαστικό, γυαλί, αλουμίνιο και χαρτί, περιμετρικά του Ολυμπιακού Σταδίου, έδωσε την ευκαιρία στο κοινό να συμμετάσχει στην ανακύκλωση και να συμβάλει ενεργά στην προστασία του περιβάλλοντος. Τα αποτελέσματα ήταν εντυπωσιακά αφού 8,8 τόνοι συγκεντρώθηκαν προς ανακύκλωση, ενώ για τη διαδικασία της συγκομιδής των απορριμμάτων εργάσθηκαν περισσότεροι από 100 υπάλληλοι καθαρισμού και χρησιμοποιήθηκαν 80 κάδοι ανακύκλωσης και 4 κάδοι συγκέντρωσης (container)!

RED BULL MELTEMI... THE FILM PREMIERE 25 κινηματογραφικά ταξίδια στον κόσμο του windsurfing



Με μια πολύ ξεχωριστή βραδιά ολοκληρώθηκε η κινηματογραφική περιπέτεια του Red Bull Meltemi. Το σήμα εκκίνησης δόθηκε στις αρχές του καλοκαιριού και οι 25 ομάδες (2-4 riders) ξεχύθηκαν στις παραλίες της Ελλάδας σε wave και freestyle, κυνηγώντας το θερινό αεράκι που ακούει παραδοσιακά στο όνομα «μελιτέμι». Αποστολή τους, να αποθανατίσουν τις περιπέτειές τους στην κάμερα και στη συνέχεια με πολύ δημιουργικότητα και μεράκι να δημιουργήσουν ένα 3λεπτο βιντεάκι με θέμα το windsurfing. Τελικά, στις τρεις πρώτες θέσεις βρέθηκαν οι «Ride Asylum» με τα πρωτότυπα σημεία και τα εντυπωσιακά wave tricks, ακολουθούμενοι από τους freestylers «Naxioi» και τους «Sliding Ducks». Οι νικητές «Ride Asylum» παρέλαβαν εισιτήρια για τη Μέκκα του windsurfing... τα Κανάρια Νησιά. Ο «πρώτος ελληνικός διαγωνισμός ταινιών με θέμα το windsurfing» ολοκληρώθηκε, δίνοντας τη σκυτάλη σε επόμενα δημιουργικά και extreme event.

LEVI'S®

Ένα πρωτοπόρο 3D outdoor με πραγματικό Denim.



Με αφορμή τη μεγαλύτερη παγκόσμια καμπάνια για τα Levi's® 501® jeans που έγινε ποτέ, το ελεύθερο πνεύμα της Levi's® μας εκπλήσσει ευχάριστα για άλλη μια φορά. Προτρέποντας όλους τους νέους να κάνουν “unbutton” τον εαυτό τους εκφράζοντας χωρίς περιορισμούς τον πραγματικό τους χαρακτήρα και την προσωπικότητά τους, η Levi's® παρουσίασε και πάλι κάτι διαφορετικό. Τον Οκτώβριο λοιπόν, είδαμε στους δρόμους της Αθήνας ένα μοναδικό 3D outdoor από την πάντα καινοτόμο Levi's® για τα Levi's® 501® jeans. Αφορά σε μια ειδική κατασκευή ενός τεράστιου αυθεντικού jean Levi's® που τοποθετήθηκε σε μορφή PISA σε δέκα κεντρικά σημεία της Αθήνας και προκαλεί, εντυπωσιάζει και προτρέπει όλους τους νέους κάθε ηλικίας να «ξεκουμπώσουν» τον πραγματικό τους εαυτό...

SALVATORE LIGIOS - THE FACTORY OF THE MYTH (VILLASOR FACTORY)



Στο πλαίσιο του Athens Photo Festival 2008, παρουσιάζεται στο Bartesera η έκθεση του Salvatore Ligios από τη Σαρδηνία, με τίτλο “The factory of the myth”. Σε μία απόπειρα διαλεύκανσης της μεσογειακής ταυτότητας, ο Salvatore Ligios χρησιμοποιεί biseras, mascaras (όπως λέγονται οι μάσκες στην Σαρδηνία). Άνδρες, γυναίκες, ηλικιωμένοι, παιδιά: όλο το φάσμα της ανθρωπότητας παρελαύνει μπροστά από το φακό του Ligios που φανερώνει τη σκοτεινή πλευρά της, που διαχέεται από πάθος, ποίηση, αισθησιακότητα. Ο Ligios χρησιμοποιεί μύθους, τόσο αρχαίους όσο και σύγχρονους, για να εξιστορήσει τη φύση που ελκύει και αποκαλύπτει τον εαυτό της, που αναδύεται και βρυχάται, που βρίσκει την ειρήνη, την ανάπαυση και ξαναξυπνά. Οι μάσκες στις φωτογραφίες του Ligios μας ωθούν στα βάθη του είναι, καταδεικνύοντας ότι το νησί είναι αναγκαιότητα της ψυχής ακόμα περισσότερο απ' ό,τι είναι γεωγραφική κατάσταση.

Τρίτη 11 Νοεμβρίου – Σάββατο 6 Δεκεμβρίου, Εγκαίνια: Τρίτη 11 Νοεμβρίου, 21:00
Bartesera, Κολοκοτρώνη 25, Τ: 210 3229805
Δευτέρα – Σάββατο 10:00 – 22:00, Κυριακή 12:00 – 22:00



MATT LIPPS & CAROLINE MAY

Η γκαλερί The Appartment συνεργάζεται για δεύτερη φορά με το Ozon και παρουσιάζει την έκθεση φωτογραφίας των Matt Lipps και Caroline May στον χώρο των γραφείων του περιοδικού. Κοινό στοιχείο των δύο καλλιτεχνών είναι η διερεύνηση της σεξουαλικής ταυτότητας. Η έκθεση πραγματοποιείται στο πλαίσιο του μήνα φωτογραφίας.

26 Νοεμβρίου - 23 Δεκεμβρίου
Πέμπτη – Σάββατο 12:00 – 18:00
Βαλτετσίου 50-52, Εξάρχεια, Τ: 210 3634008



THE FOX FAIR @ BACARO

Το FOX FAIR είναι ένα fashion & art event που θα ταημήσει να δώσει ζωή σε ένα σύγχρονο αστικό bazaar όπου ταλαντούχοι σχεδιαστές μόδας και κοσμημάτων καθώς και επώνυμα καταστήματα λιανικής ένδυσης & αξεσουάρ θα εκθέτουν και θα πωλούν τα προϊόντα τους ή/και το stock τους σε χαμηλές τιμές. Σκοπός του FOX FAIR είναι η δημιουργία μιας εναλλακτικής, πολυσυλλεκτικής και διαρκώς ανανεωνόμενης αγοράς στο ιστορικό κέντρο της πόλης μας, που θα αποτελέσει πλατφόρμα προβολής σχεδιαστών και καλλιτεχνών αλλά και πώλησης προϊόντων καταξιωμένων δημιουργών. Παράλληλα, το νέο αυτό bazaar θα προσφέρει μία νέα και διαφορετική αγοραστική εμπειρία στους Αθηναίους καταναλωτές, που θα μπορούν να γνωρίζουν από κοντά τους σχεδιαστές, να ψωνίζουν, να χορεύουν και να απολαμβάνουν το ποτό ή το φαγητό τους σε ένα κοσμοπολίτικο χώρο υψηλής αισθητικής, με αίθριο και ατμόσφαιρα κοσμοπολίτικού νεοϋορκέζικου μπαρ, design έπιπλα και μια γκαλερί σύγχρονης τέχνης που φρόντιζε πάντα να τονίζει τους εικαστικούς του προσανατολισμούς.

Σοφοκλέους 1 & Αριστείδου 11, Κέντρο.
Τ: 210 3211882
www.bacaro.gr



YURIA 2008

Τρίτη 4.11 The Boy
Πέμπτη 6.11 Berlin Brides
Παρασκευή 7.11 Monovine
Παρασκευή 7.11 VM Radio PARTY @ TBA
Τρίτη 11.11 My Brother The Couch
Πέμπτη 13.11 Ekelon
Παρασκευή 14.11 Medouses
Τρίτη 18.11 Palindrom
Τετάρτη 19.11 Yuria CINEMA @ Τριανόν
Πέμπτη 20.11 Μνάμης Παναδόπουλος
Παρασκευή 21.11 Regular Rules
Τρίτη 25.11 B-Side Girl
Πέμπτη 27.11 Biomass
Παρασκευή 28.11 Fruto5
Σάββατο 29.11 DJ Andy Blake (Dissident, UK) PARTY @ Art House
Κυριακή 30.11 Drog_A_Tek @ Kinky Kong

Όλες οι συναυλίες στο vm αρχίζουν στις 21:00
Οι προβολές yuria cinema στο Τριανόν στις 21:00
Το πάρτυ στις 24:00
Η συναυλία των drog_a_tek στις 22:00

Vinyl Microstore, Διδότου 34



καγχάζουν, επιτίθενται, παραδίνονται, διαπραγματεύονται, αναλώνονται, χωνεύουν, ξερνούν, αρνούνται να καταπιούν, απειλούν, αστειεύονται και μηρυκάζουν κάθε συστατικό της υποτιθέμενης αλήθειας, αναζητώντας τρόπους δίκαιης απόδοσης των πραγμάτων. Guest curator: Natalia Arcos, Επιμέλεια: Ζωή Παππά

Αιόλου 48-50, 4ος & 5ος όροφος
14 Νοεμβρίου – 14 Δεκεμβρίου, Εγκαίνια: 14 Νοεμβρίου, 20:30
Πέμ. – Παρ. 15:00 – 21:00, Σάβ. 11:00 – 17:00
Τ: +30 6938 490897, E: zoipappa@yahoo.com

REEBOK PREMIER SMOOTHFIT CUSHION



flex grooves, κάνουν το Premier Smoothfit Cushion εξαιρετικά σταθερό και ταυτόχρονα ευέλικτο καθιστώντας το το πιο αγαπημένο και άνετό σας παπούτσι για τρέξιμο!

www.reebok.com, www.plusxaward.de



ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ @ ΘΕΑΤΡΟ ΔΙΠΥΛΟΝ

Η νέα παραγωγή της χορογράφου Νατάσσας Ζούκα και των συνεργατών της ανεβαίνει στο θέατρο ΔΙΠΥΛΟΝ από την Παρασκευή 7 Νοεμβρίου και για 9 μόνο παραστάσεις. Τρεις χορογραφίες με αφετηρία την αρχή της ανεκτικότητας, τη συνεργασία των αντιθέτων και την ανάμειξη αρνητικού-θετικού. Τρεις μεταφυσικές ιστορίες που ξεπηδούν από τη στιγμιαία λάμψη του φεγγαριού, κοφτερού σαν λεπίδι. Με τη συνεργασία της Σαβίνας Γιαννάτου στη μουσική σύνθεση και τον αυτοσχεδιασμό και της Lamia

Bedioui στην αφήγηση και το τραγούδι. Με παρτενέρ τη διαφάνεια του χαρτιού και των κατόπτρων και οδηγό τη μυστηριακή διάσταση της σελήνης από μύθους και δοξασίες.

Καλογήρου Σαμουήλ 2 & Διπύλου, Πλατεία Κουμουνδούρου – Ψυρρή. Τ: 210 3229771, 210 3228881
Τιμές εισιτηρίων: 20€, φοιτητικά 10€

AMERICAN ELECTIONS REVISITED

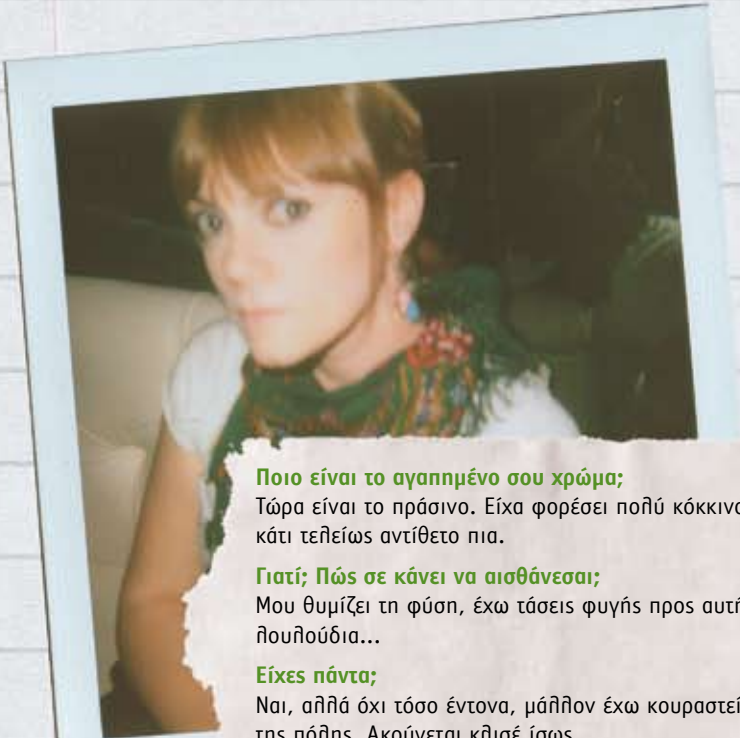
(από «Σάββατο βράδυ στην άκρη της πόλης»)

[...] Ο Νίκυ χάλασε το πάρτυ: ενώ πίναμε και λέγαμε διάφορα κουτσομπολιά για ηθοποιούς — για τον Ντον Τζόνσον που είχε παντρευτεί την Πάτι ντ’ Αρμπάνβιλλ η οποία ήταν ο μεγάλος έρωτας του Κατ Στήβενς — άρχισε να λέει για τις εκλογές του Νοεμβρίου και δήλωσε ότι όποιος ψηφίσει τον Ρόναλντ Ρέιγκαν είναι φασίστας. Τότε πετάχτηκε ο Τζων Ρέιντερ και είπε, Μηράβο, καλή τα ρες, και δήλωσε ότι είναι οπαδός του Μόντεϊλ. Αλλά ο Νίκυ έλυσε αμέσως την παρεξήγηση λέγοντας ότι οι Δημοκρατικοί είναι ίδιοι με τους Ρεπουμπλικάνους, ότι πρόκειται για απάτη και μάλιστα έβρισε τον κυβερνήτη του Άρκανσω, κάποιον Μπιλ Κλίντον που δεν τον είχα ακούσει ποτέ μου· ο Νίκυ τον χαρακτήρισε πουλημένο και δεν άφηνε τον Ρέιντερ να διαμαρτυρηθεί. Είπε, Εκεί κάτω στο Άρκανσω, έχετε έναν από κείνους τους δήθεν Δημοκρατικούς, ένα βόδι που το εκλέγετε άμα κάνει τα χατίρια των μπουρτζόβλαχων, κι άμα σάς κάνει νερά τον φτύνετε. Ο Έλλησιτ δεν πήρε μέρος στη συζήτηση γιατί δεν τον ενδιέφερε η πολιτική: ήρθε μονάχα και κάθισε στα γόνατά μου και με παρακαλούσε να του δώσω ένα φιλάκι· και παραλίγο να καταρρεύσω κάτω από το βάρος του. Οι φίλες του Νίκυ όμως έσπευσαν να συμφωνήσουν με τον Νίκυ, και η Ελβίν είπε ότι το να θεωρείς τους Δημοκρατικούς καλύτερους απ’ τους Ρεπουμπλικάνους είναι αφέλεια, ότι έτσι παίζεις το παιχνίδι της εξουσίας και του δικομματισμού. Εγώ ήθελα να πω ότι μου έρχεται να προσχωρήσω σε οργάνωση ανταρτών πόλεων ή στους Μαύρους Πάνθηρες αλλά δεν το είπα γιατί η Μπίμπι με κοιτούσε ικετευτικά και πήγε και κάθισε δίπλα στον Ρέιντερ σαν να ήθελε να τον στηρίξει. Θύμωσα λιγάκι με τη Μπίμπι γιατί πριν από λίγα χρόνια ορκιζόταν στο όνομα της Άντζελα Ντέιβις και τώρα ούτε που τη θυμόταν, όμως πάλι δεν είπα τίποτα. Ο Λου πάντως, που ήταν άσχετος με την πολιτική όπως και ο Έλλησιτ, έκανε σαν να είχε πανικοβληθεί ξαφνικά για το μέλλον της Αμερικής και είπε χωρίς να κοιτάζει τον Ρέιντερ πως, αν ο Ρέιγκαν είναι επικίνδυνος, ο Μόντεϊλ είναι άχρωμος και άσμος — ένας αχυράνθρωπος, είπε — και πως το Δημοκρατικό Κόμμα ευθυνόταν για την κλιμάκωση του πολέμου στο Βιετνάμ. Στρίμωξαν όλοι τον Ρέιντερ και σε μια στιγμή μετάνιωσα που είχα ευχηθεί να τον τσαντίσουμε και σκέφτηκα να βάλω τις φωνές στον Νίκυ· ο Ρέιντερ όμως διατηρούσε την ψυχραιμία του και είχε μάλιστα περάσει, ανέμελα, το χέρι του πάνω από τους ώμους της Μπίμπι. Της χάιδευε τις άκρες των μαλλιών με οικειότητα και αφηρημάδα δήθεν, και μιλούσε ήρεμα και γεμάτος σιγουριά. [...]



Etten

Το πρώτο όργανο που έπιασε η πιο αιθέρια ίσως παρουσία της ελληνικής εναλλακτικής σκηνής στα χέρια της, ήταν το πιάνο της μητέρας της. Τώρα, η Etten «μαγειρεύει» (μάλλον μεταξύ πολλών άλλων) ένα live που θα λάβει χώρα μέσα στο Δεκέμβρη και ένα δίσκο που θα κυκλοφορήσει μες στο 2009:



Ποιο είναι το αγαπημένο σου χρώμα;
Τώρα είναι το πράσινο. Είχα φορέσει πολύ κόκκινο και μάλλον ήθελα κάτι τελείως αντίθετο πια.

Γιατί; Πώς σε κάνει να αισθάνεσαι;
Μου θυμίζει τη φύση, έχω τάσεις φυγής προς αυτήν, δέντρα, λίμνες, λιουλούδια...

Είχες πάντα;
Ναι, αλλά όχι τόσο έντονα, μάλλον έχω κουραστεί από την ένταση της πόλης. Ακούγεται κλισέ ίσως.

Ενδιαφέρον, γιατί μοιάζεις με ξωτικό. Υποθέτω θα σου το έχουνε πει συχνά.
Χαίρομαι να το ακούω. Αλλά ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί όλοι είναι στην τσίτα συνέχεια.

Εσύ δεν είσαι; Ξέρεις κάτι; Σε φάσεις είμαι, αλλά πλέον δε γουστάρω καθόλου, γιατί αναγκάζομαι να γίνω. Είναι λίγο σαν να προσπαθείς να επιβιώσεις στη ζούγκλα και πρέπει να δείχνεις τα δόντια σου. Προτιμώ να τα δείχνω χαμογελώντας μόνο.

Θα μπορούσες να ζήσεις στην ελληνική επαρχία;
Το ιδανικό για μένα είναι ένα σπιτάκι στη Σουηδία, μέσα στο δάσος. Αλλά σε μια λογική απόσταση από την πόλη για την ικανοποίηση άλλων σημαντικών αναγκών. Ελληνική επαρχία, ίσως να μπορούσα με κάποιο τρόπο.

Σουηδία... ταιριάζει και με τους ήχους σου περισσότερο ίσως από την Ελλάδα... Ναι, έξω έχεις τέτοιες δυνατότητες, στην Ελλάδα έτσι και φύγεις από αστικό κέντρο έχεις αποκοπεί νομίζω...
Ναι, είναι πολύ δύσκολο αν και έχω φίλους που το καταφέρνουν. Και τους έχει βοηθήσει πολύ. Έχω επηρεαστεί πολύ μάλλον.

Βοηθήσει; Με ποιον τρόπο; Ενάντια στη μιζέρια και την τρέλα;

Ναι, και στην έμπνευση όμως.
Πιστεύεις στην έμπνευση;
Ναι, πιστεύω στην έμπνευση. Μπορείς να εμπνευστείς από τα πάντα.

Τι ζώδιο είσαι;
Κριός με καρκίνο. Άσε, συνδυασμός που σκοτώνει. Πλήρης Σύγκρουση.

Γιατί σύγκρουση;
Γιατί εκεί που πρέπει να είμαι δυναμική με πιάνουν κάτι συναισθηματισμοί και δεν μπορώ να σκεφτώ λογικά. Αλλά δε διαφωνώ πως μου βγαίνει και σε καλό αυτό...

Ζηλεύω τους ανθρώπους με έντονη ανεπτυγμένη τη λογική. Ήσουν πάντα τόσο προσγειωμένη;
Είμαι προσγειωμένη; Εγώ νομίζω πως ξέρω να προσγειώνομαι και να απογειώνομαι. Έχω εκπαιδεύσει τον εαυτό μου σε αυτό. Και όταν ήλω απογειώση, εννοώ τις στιγμές που θέλω να περπατάω στα σύννεφα και να ονειρεύομαι διάφορα.

Μπορούσες πάντα να ελέγχεις τον εαυτό σου;
Απλά εμένα δε με παίρνει να είμαι αληθινός και δε θα γούσταρα κιόλας. Δεν ξέρω αν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ζήσει πολύ εύκολα, οπότε έπρεπε να μάθω να το κάνω. Και δεν το ήλω μίζε-ρα, είμαι τυχερή που έχω μάθει να το κάνω.

Τι χαρακτηρίζει τον τρόπο λειτουργίας σου;
Θέλω να καταλαβαίνω τι συμβαίνει και ειδικά για σημαντικά πράγματα το αναλύω πολύ. Κατά τ' άλλα είμαι πιο χαλαρή.

Εννοείς γενικά στη ζωή;
Ναι, πλέον είμαι. Δε με νοιάζουν πολλά πράγματα. Αν θα κάνω γρήγορα κάτι, αν θα βγω σε ένα μέρος και όχι σε ένα άλλο. Να σου πω κάτι; Άλλα πράγματα είναι πιο σημαντικά. Όπως οι άνθρωποι με τους οποίους είσαι. Σε αυτό είμαι πλέ-ον πολύ αυστηρή. Δε σπαταλάω χρόνο για κανέναν που δε γουστάρω και δεν ανέχομαι πλέον κανέναν.



Δεν είναι μόνο προϊόν.
Είναι ποιότητα ζωής.



Lipton



Unilever

Γι' αυτό ξεκινήσαμε τη συνεργασία μας με τη διεθνή, μη κερδοσκοπική οργάνωση **Rainforest Alliance**, που συνεργάζεται με άτομα και κοινότητες, των οποίων η επιβίωση εξαρτάται από την καλλιέργεια της γης. Γι' αυτό με κάθε φακελάκι Lipton που πωλείται συμβάλλουμε στην καλύτερευση του εισοδήματος και των συνθηκών ζωής σχεδόν ενός εκατομμυρίου ανθρώπων στην Αφρική και, σταδιακά, έως και δύο εκατομμυρίων ανθρώπων σε ολόκληρο τον κόσμο. Επίσης, στοχεύουμε στη θωράκιση του περιβάλλοντος από την κατασπατάληση των φυσικών πόρων. **Γιατί για εμάς κανένα προϊόν δεν είναι μόνο προϊόν. Είναι μια καλύτερη ζωή.**